

தாமரைக்கண்ணன்

வழங்கும்

அறுசுவை

கிறுகதைகள் ஆறு

சேகர் பதிப்பகம்

66, பெரியார் தெரு

எம்.ஜி.ஆர்.நகர்

சென்னை-600 083

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 1978
உரிமை பெற்றது.

விலை ரூ. 4-50

1	இனிப்பு	5
	நடிகையின் மகள்	
2	புனிப்பு	24
	இடைவேளை	
3	உவர்ப்பு	43
	இது கதையல்ல	
	...கண்ணீர்	
4	துவர்ப்பு	57
	வாழ்க்கை	
	ஒரு நாடகம்	
5	கார்ப்பு	85
	டவுன் பஸ்	
6	கசப்பு	93
	கொடி வழி	

அச்சிட்டோர்.

பிரபு பிரிண்டிங் ஹவுஸ்,
18, வடக்கு உஸ்மான் ரோடு,

சென்னை-600 017.

வாசகர்களுக்கு...

உலகம் இல்லறத்தால் வளர்ந்து வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கிறது.

ஏழு சுரங்களில் தொடங்கிய இசை மூவாயிரம்
பண்கள்—இராகங்கள்—ஆக விரிந்து பரந்துள்ளது.
அது போலவே,

இல்லாளன்-இல்லாள் எனும் தலைவன்—தலைவி
ஆகிய இருவருடைய உறவிலிருந்து குடும்பம்,
உற்றார், உறவினர், ஊரார், உலகம் என்று
பெருகிப் பரவி வாழ்கிறது மனித சமுதாயம்.

ஆணும் பெண்ணும் கூடி வாழும் இந்த வாழ்க்
கையில்தான் எத்தனை எத்தனை விந்தைகள்! வேடிக்
கைகள்! போட்டிகள், பொறுமைகள்! நட்பு - பகை!

அப்பப்பா! மனிதச் சந்தையில் சாக்கடை
களும் உள்ளன; சந்தன பத்திகளும் உள்ளன.
முரண்பாடுகள் நிறைந்த மக்களின் வாழ்விலிருந்து
ஒவ்வொரு மனிதனும் தனிப்பட்ட நோக்கும்
கருத்தும் கொள்வது இயல்பாகிறது. அத்தகைய
நோக்குகளிலிருந்து சிலர் சிலபல உண்மைகளை
ஊன்றி யறிந்து அதை அழகுபட மற்றவர்க்கு
உரைக்கவும் விரும்பி முற்படுகின்றனர். அப்படிப்
பட்ட அரிய எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க
சிறப்பிடம் பெற்றவர் நண்பர் திரு. தாமரைக்
கண்ணன்.

பழகுவதற்கினிய பண்பாளராகிய தாமரைக் கண்ணனின் எழுத்துகளும் கருத்துரைகளும் கூட இனியவை, சிறந்தவையே! கவிதை, கட்டுரை, கல்வெட்டு ஆய்வு என்ற இலக்கியம், வரலாறு சார்ந்த படைப்புகளை உருவாக்குவதோடு, நாடகம், நாவல், சிறுகதைகளிலும் அவர் தம் திறமையான ஆற்றலைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி வருகிறார்.

ஆசிரியராக, எழுத்தாளராக, சொற்பொழிவாளராக, ரேடியோ, டெலிவிஷன், மேடை நாடக நடிகராகவும் இடையீடின்றி ஆர்வமுடன் அறிவுத் துறை, கலைத்துறை, கல்வித்துறை ஆகியவற்றிலெல்லாம் ஈடுபட்டு வெற்றி விளைத்துச் சுற்றியிருப்போரைச் சுகம் பெறச் செய்திடும் இவர்தம் ஆற்றலே ஆற்றல்!

எளிய முறையில் தனிப்பண்புடன் கருத்துச் செறிவாக கதைகளும் பாங்கு இவருக்கு கை வந்த கலை.

‘ஏழு நாட்க’ளைத் தொடுத்து முன்பு ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பை வழங்கினார். இப்பொழுது ஆறு சுவைகளை அடுக்கி வைத்து, வெவ்வேறு வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை— அருமையான சிறுகதைகளாகப் படைத்து, தமிழ் வாசகர்கட்கு அறுசுவைகளை விருந்தளிக்கிறார். பந்திக்கு முந்துங்கள்!

சிந்தனை வளர்ச்சிக்கும் சிறந்த வாழ்க்கை நோக்கிற்கும் துணைபுரியும் இந்த அரியசுவைகளை— அறுசுவைக் கதைகளைப் படித்து மகிழுங்கள்.

வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம்

சேகர் பதிப்பகம்

91/4

சுவை 1 :

இனிப்பு

“மனிதனே, அற்பத்தில்
 பிறந்து அற்பத்தில்
 வளர்ந்து அற்பத்திலேயே
 வாழ்ந்து அற்பமே ஓர்
 உருவாகி விட்டவனாக
 எனக்குத் தோன்றுகிறான்.
 ஒரு வேளை, நானே அற்ப
 மானவன். ஆகையால் என்
 கண்களுக்கு அப்படித்
 தோன்றலாம் என்று
 நீங்கள் நினைக்கலாம்!”

— நடிகை மாயா தேவி.

நடிகையின் மகள்

“அம்மா...தயாருங்களா?” டைரக்டர் சார் கேட்டுக் கொண்டு வரச் சொன்னாருங்க...என்று குழைவுடனும் பணிவுடனும் கேட்டார், ஒப்பனை அறைக்குள் நுழைந்த உதவி டைரக்டர்.

“ஓ...யெஸ்...” என்று இதழ்களில் முறுவலைக் குவித்த நடிகை மாயா தேவி, “என்ன மிஸ்டர்! இன்றைக்காவது படப் பிடிப்பு முடியுமா...முடியாதா? நானும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறேன். நீங்கள் யாரும் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லையே! இன்றோடு படப் பிடிப்பு முடிந்தாலும் சரி...முடியாவிட்டாலும் சரி; மற்ற படங்களுக்கு நான் கொடுத்து இருந்த கால் ஷீட்டுகளை எல்லாம் ஒதுக்கிட்டு எத்தனை நாள் தான் உங்களுக்காக காஷ்மீரில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு இருக்க முடியும்? நான் இன்றிரவே சென்னைக்குப் போயாகணும். உங்க டைரக்டரிடம் சொல்லிடுங்க” என்றாள், கண்டிப்புடன்.

பாவம்... உதவி டைரக்டர் அசடு வழிய சிரித்துக் கொண்டே, “டைரக்டர் சார்கூட ரொம்ப வருத்தப்படறாருங்க...இன்றைக்கு எப்படியாவது முடிஞ்சிடும்...” என்றார்.

மாயாதேவி, “ஆல்ரைட்” என்று ஒரு குளிர்ச்சியான சிரிப்பு சிரித்து. “நான் உங்களிடம் கோபமாகப் பேசி விட்டேனா?” என்று இடது கண்ணைச் சிமிட்டியவாறு கேட்டாள்.

அவள் பேசியது அவளுக்கே தெரியாததைப் போலவும்... அப்படிக்கேட்டதற்குத் தான் என்னவோ வருத்தப்படுவதைப்போலவும்!

“இல்லையே...நீங்க அப்படி ஒன்றும் கேட்கவில்லையே...” என்று உதவி டைரக்டர் காதைச் சொறிந்துகொண்டு ஒரு நைப்பு சிரிப்புச் சிரித்தார்.

அது சினிமா உலகம். இந்த ‘ஹி...ஹி’ என்ற பல்லிளிக்கும் காக்காய்ச் சிரிப்பும், நைந்த சிரிப்பும், நையாண்டிச் சிரிப்பும் ‘ஓ...ஓ’ என்று அதிரும் அட்டகாசச் சிரிப்பும், ஆகையே நோகாமல் விழுங்கிவிடும் வஞ்சகச் சிரிப்பும், நமட்டுச் சிரிப்பும் அங்கே தண்ணீர் பட்டபாடு! தோளில் கையைப் போட்டுக்கொண்டே, நம் முடைய கால்களுக்குக் குழி தோண்டும் உத்தமன்களெல்லாம் நம்பிடையே வாழும்போது, இலட்சக்கணக்கான பணம் புரளும் திரையுலகில் இருப்பதில் வியப்பென்ன...

“அப்போ...புறப்படலாமுங்களா?”

“ஓ...”

உதவி டைரக்டர் கட்டியங் கூறிக்கொண்டு முன்னே செல்ல, செயலாளர் ஒடிப்போய்க் காரின் கதவைத் திறந்து விட ஒப்பனை கலையாடல் ஓய்யாரமாக நடந்து சென்ற மாயாதேவி, காரில் ஏறித் தன் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அமர்ந்தாள். முன்னே இரண்டு கார்களுள், பின்னே இரண்டு மூன்று கார்களும் தொடர்ந்து வர அவளுடைய கார் பட்டி பிடிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்து இருந்த இடத்திற்குப் பறந்து சென்றது.

மாயாதேவி நூறு படங்களில் நடித்துத் திரைப்பட உலகிலேயே தனக்கென்று தனி இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்ட

டவள்! கதாநாயகனோ நான்கைந்து படங்களில் மட்டுமே நடித்து முன்னுக்கு வந்து கொண்டிருப்பவன்.

அவன் மாயாதேவியுடன் சேர்ந்து நடிப்பது என்றால்...?

அவனுக்கே ஒருவித கூச்சம். மனத்தை எப்படித் திடப்படுத்திக் கொண்டாலும் அவனுடன் நெருங்கி நின்று காதல் வசனம் பேசும்போது நெஞ்சில் ஒருவித நடுக்கம். டைரக்டரும் மாயாதேவியும் எவ்வளவோ தென்பு கூறியும்கூட அவனால் காதல் காட்சிகளில் அவளுக்கு ஈடு கொடுத்து நடிக்க முடியவில்லை.

அவள் பேசிக்கொண்டே அவன் கைகளைப் பற்றினால் போதும்! உடனே அவன் வசனங்களை எல்லாம் மறந்து விதிர் விதிர்த்துப் போகிறான்.

மாயாதேவி, டைரக்டரிடம் போய், “என்ன அண்ணே!” மூன்று நாட்களாக இந்த காட்சியைச் சரியாக உங்களால் எடுக்க முடியவில்லை. கற்றுக்குட்டிகளை எல்லாம் போட்டு விடுகிறீர்கள்...எங்கள் உயிர் போகிறது” என்று கிணுங்கினாள்.

திரைப்பட உலகுக்குப் புதிய இளைஞனாக இருந்தாலும் வெள்ளி விழாப் படக் கதாநாயகன் என்று பெயர் எடுத்தவன், அந்த நடிகன்.

அவன் காதில் அவள் கூறியது விழுந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்துடன், அவளைச் சற்று தூரத்தில் அழைத்துச் சென்று விட்டார் டைரக்டர்.

“இப்படியெல்லாம் பார்த்தால் முடியாது. அந்தப் புதுத் தம்பியை என்னுடன் அனுப்பி வைப்பேன். மத்தியானம் இரண்டு மணிக்கு மேல் படப்பிடிப்பை வைக்கக் கிடுங்க அண்ணே!”

டைரக்டர் இவ்வாத போது உதவி டைரக்டரிடம் எரிந்து விழுந்த அதே மாயாதேவிதான் டைரக்டரிடம்

நேரில் பேசும் போது அவ்வாறு குழைந்தாள், “அண்ணே... அண்ணே” என்று.

திரைப்படத்துறையில் பெரியவராக இருந்தாலும் சிறிய வராக இருந்தாலும்...விருப்புக்குரியவராக இருந்தாலும், வெறுப்புக்குரியவராக இருந்தாலும் எதிரில் பார்க்கும் போது ‘அண்ணே’ தான்! ‘அண்ணா’, ‘அண்ணா’ அல்ல... மன்னியுங்கள், அண்ணே!

நடிகை மாயாதேவி இதைச்சொன்னதேபோதும் என்று புதிய கதாநாயக நடிகனை அப்போதே அவளுடன் அனுப்பிச் சரி கட்டிவிட்டார் டைரக்டர்.

அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும், மூன்று நாட்களாக முயன்றும் தம்மால் செய்ய முடியாததை மாயாதேவி மூன்று நிமிடங்களில் செய்து முடித்துவிடுவாள் என்பது!

கதாநாயகத் தம்பியுடன் மாயாதேவி, தான் தங்கி இருந்த ஓட்டல் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

செயலாளர் இரண்டு கண்ணாடிக் குவளைகளைக் கொண்டு வந்து நிரப்பினார். சோடாவின் சின்னஞ் சிறு காற்றுக் குமிழிகள் குவளையின் விளிம்பில் அழகாகக் கரை கட்டின,

செயலாளர் போய் விட்டார்.

அவள் அழைத்தா லொழிய யாரும் இனி உள்ளே வரக் கூடாது.

“கண் எதிரிலேயே நடந்தாலும் காணுக்கண்ணாகவும், செய்திகள் செவிப்பறையை மோதினாலும் கேளாக் காதின் னாகவும் இருப்பவனே, திரைப்பட உலகிற்குத் தகுதியானவன்.

அந்தக் கலை உலகில் பழகுவதே தனிக்கலை.

முதலில் கதாநாயகன் மிகவும் கூச்சப்பட்டான்.

“என்னண்ணே! தொழிலுன்னு வந்துட்டா இதெல்லாம் பார்த்தா முடியுமா? அக்கா, தங்கை மாதிரி நினைச்சுக்கி

கிட்டுத் தொட்டு நடிக்க வேண்டியதுதான்?" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனை நெருங்கி உட்கார்ந்தாள்.

"அதற்கில்லைங்க, நான் ஏழாவது எட்டாவது படிச்ச போதே உங்கபடம்னா பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டம் போட்டுட்டுத் தரை டிக்கட் வாங்கிகிட்டு வந்து ஆவலோடு பார்ப்பேன். அப்போ பிடிச்ச ஏற்பட்ட மரியாதையினாலே..."

"ப்பூ...இவ்வளவுதானா? மதிப்பு மரியாதை எல்லாம் மனசிலே இக்கணும். தொழிலுன்னு வந்துட்ட பிறகு எல்லாத்தையும் மறந்துவிட வேண்டியதுதான். புதுமுகமா இருந்த மக்களிடம் நமக்குன்னு ஒரு இடத்தைப் பிடிச்சுக் கணும்; பழைய முகமானா பிடிச்சுகிட்ட இடத்தைக் கடைசி வரை கைநழுவி விட்டுடாம இருக்கணும்."

அவள், அவன் கையைப் பிடித்து குவளை நீரை அருந்தச் செய்தாள்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கூச்சம் தணிந்த அவன் கண்கள் சிவந்தன.

"சரி. அந்தக் காதல் வசனத்தைப் பேசி ஒத்திகை பார்க்கலாமா?" என்று அவனே அவளைத் தூண்டினான்.

"வெரிசூட்...இதுதான் கரெக்ட்!" மாயாதேவி அவன் கன்னத்தை இலைசாக நிமிண்டி மெல்லத் தட்டிவிட்டு வசனம் பேச ஆரம்பித்தாள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அவர்களைப்பார்த்து வசனம் எழுதப்பட்ட தாள்கள் மின் விசிறிக் காற்றில் படபடத்துச் சிரித்தன.

படப்பிடிப்பின்போது மாயாதேவி நீச்சல் உடையில் கண்டவர் நெஞ்சைக் கிறங்க அடித்தாள்.

"என்ன மாயா, ரெடியா...?" என்று கேட்டுக் கொண்டே; அவளுடைய கன்னத்தை எல்லாருடைய எதிரி

ரிலும் செல்லமாக நிமிண்டி நோகாமல் தட்டிவிட்டு ஆர்வ முடன் எழுந்தான், கதாநாயகன்.

சுளுக்குத் தெரிந்து நாடி பிடித்து மருத்துவம் செய்து வெற்றி கண்ட மாயாவின் கூர்மையான அறிவுத் திறனைக் கண்டு டைரக்டர் வியப்படைந்தார்.

மாயாதேவி அவரைக் கிறக்கணித்த பார்வையால் நெயாண்டி செய்து முத்துப் பல் காட்டிச் சிரித்தாள்.

நீ இவ்வளவு கெட்டிக்காரியாக இல்லையென்றால் தொழிலில் உனக்கு உண்டான போட்டிகளையும், புயல்களையும் 'ஃபூ' என்று ஊதித் தள்ளிவிட்டு என்றும் சிரஞ்சீவி நடிக்கையாக இருக்க முடியுமா எனஎண்ணிக் கொண்ட டைரக்டர், “உன் உதவிக்கு நன்றி அம்மா!” என்று மாயாதேவியின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கித்தன் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

மூன்று நாட்களாக மாயாதேவியின் உடல் காஷ்மீரிலும் உயிர் சென்னையிலுமாக இருந்தது.

எனவே, படத்தின் உச்சக் கட்டங்கள் அனைத்தும் வெற்றிகரமாகப் படமாக்கப்பட்டதும் எல்லாரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு எல்லோருக்கும் முன்னதாகவே ஆகாய விமானத்தில் சென்னைக்குப் பறந்து விட்டாள் மாயாதேவி.

*

*

*

ஆமாம்..... நான் சென்னைக்கு பறந்துதான் வந்தேன்.

கோயம்புத்தூர்காரரின் படத்தில் ஒப்பந்தத்திற்காகப் பறந்து போவதாக யூனிட்டைச் சேர்ந்தவர்களிடம் சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டேன்.

ஆனால் உண்மை அதுவல்ல!

உலகில் அழகான பொய்யைச் சொல்பவர்களே வாழத் தெரிந்தவர்கள்.

சொல்வது பொய் ஆனாலும் அதை அழகாகக் காது மூக்கு வைத்துக் கேட்பவர்களின் இதயத்தைக் குளிர்விக்கும்

வகையில் சொல்ல வேண்டும்; சொல்லப்படுவது பொய் என்பதைக் கேட்பவர்கள் தெரிந்து கொண்டாலும், அதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களைப்போலவும் அவர்கள் ஆர்வத்தோடு கேட்க வேண்டும்! தமக்குப் பிடிக்கவில்லையா எனும், நடப்பது எல்லாம் மனத்திற்குப் பிடிப்பதைப் போலவே ஒத்துழைப்பு கொடுத்து நடிக்க வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட கூலாக்களைத் தம்மைச் சுற்றி வைத்திருப்பவர்களே எல்லா இடங்களிலும் செல்வாக்குப் பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்!

இத்தகைய ஒழுக்கக் கேடான கண்கட்டு பழக்க வழக்கங்கள் வெளி உலகில் இருந்து எங்கள் சினிமா உலகுக்கு வந்ததா... அல்லது, சினிமா உலகில் இருந்து வெளியுலகிற்குச் சென்றதா என்பது எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால் நான் பார்த்துப் பழகிய வரையில் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர் முதல், படிக்காத மக்கள் வரையுள்ள எல்லோருமே, அவர்கள் தொழிற்சாலையில் இருந்தாலும் சரி... அலுவலகங்களில் இருந்தாலும் சரி... வணிகராகவோ, எழுத்தாளராகவோ, ஆசிரியராகவோ, இருந்தாலும் சரி... எல்லாருமே பொய்யிலும், பொருமையிலும், பொச்சரிப்பிலும், புறங்கூறலிலும், ஒருவரை யொருவர் வீழ்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலும் மூழ்கி எழுந்தவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். என்னையும் சேர்த்துத்தான் சொல்லிக் கொள்கிறேன்!

நானும் பதின்மூன்று வயது வரை களங்கமற்ற பாலாவே இருந்தேன்

மாக மறுவற்ற வெள்ளை உள்ளத்துடன் அணைவரிடமும் பழகினேன்.

அப்போது...

எங்கள் குடும்ப வாழ்வே தொழுப்பேடு இரயில்வே கேட்டில்தான் அடங்கியிருந்தது.

அதை முடினால் போதும்... நெடுஞ்சாலையில் இந்தப் பக்கமும் அந்தப்பக்கமும் பஸ்களும், லாரிகளும், கார்களும் வரிசை வரிசையாக வந்து நின்று விடும்.

“மோரோ...மோரு...மோரு” என்று மோர் மொந்தையை இரண்டு அலுமினியக் குவளைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு பஸ்ஸையும், இரெயிலையும் சுற்றிச் சுற்றி வருவேன். வெய்யில் நாளில் வியாபாரம் சுமாராக நடக்கும்; நான்கைந்து ரூபாகூடத் தேறும்.

நான் கிழிந்துபோன பாவாடையும் தாவணியையும் இரவில் சோப்புக் கூட இல்லாமல் தோய்த்து உலர்த்தி விட்டு, என் அம்மாவின் கந்தல் புடவையைச் சுற்றிக் கொண்டு படுத்துக் கொள்வேன்.

காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு முகத்தில் இலேசாகப் பவுடர் போட்டுக்கொண்டு, புருவத்தைத் திருத்திப் படபடக்கும் கண் இமைகளில் அளவோடு மை தீட்டிக் கொண்டு, பளிச்சென்று நெற்றியில் துலங்கும் குங்குமத்துடன் மோர்க் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு இரயில் நிலையத்திற்குப் புறப்பட்டு விடுவேன்.

குலுக்கல் மினுக்கல் இல்லாத என் அடக்கமான குணமும், இனிமையான குரலும், அழகான இளமைப்பூரிப்புமே எனக்கு நல்ல வியாபாரத்தைத் தந்தது.

அப்போதுகூட இந்த லாரிக்காரர்கள்தான் மிகவும் குறும்புக்காரர்கள்.

குவளையை வாங்கும் சாக்கில் என் கை விரல்களையும் அழுத்திப் பற்றி வாங்கிய அவர், “என்ன புள்ளே! மோரு மோருன்னே...தூரமா அங்கிட்டு இருந்தா எப்படி...?”ன்னு கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டே மோரைக் குடித்தார்.

அவர் குறும்புப் பார்வையில் கலந்துவந்த விஷத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் உடல் கூசியது; தாவணியைச் சரி செய்து கொண்டே தலை தாழ்ந்து விட்டேன்!

மறு நாளில் இருந்து லாரிக்காரரிடம் மோர் விற்பதை திறுத்திக் கொண்டேன். நான் மோர் விற்ப போது கார் காரர்கள் கூட என்னிடம் மோர் வாங்கிக் குடித்திருக்கிறார்கள். அதிலே எனக்கு நிரம்பப் பெருமை; ஆனால், என்னுடன் மோர் விற்கும் பெண்கள் என்னைப் பொறுமைக் கண்ணால் சுட்டு விடுவார்கள்.

இரயில் கேட்டை மூடியிருக்கும் போது ஒவ்வொரு சமயம் சினிமா நடிகர்களுடைய கார்களும் சாலையில் நின்று விடும்.

நடிகர்களையும் நடிகைகளையும் பார்க்க அனைவரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடுவார்கள். ஏன்?

ஒரு நாள் நல்ல வெயில் நேரம். சாலையில் மக்கள் கூட்டம் நிறைந்து இருந்தது. கேட் மூடி இருந்ததால் இரண்டு பஸ்களைப் பார்த்துவிட்டுப் புளியமரத்தின் கீழ் நின்று இருந்தேன்.

எதிரே சாலையில் ஒரு பெரிய படகைப் போன்ற கார் வந்து நின்றது. அதில் இருந்து சிகரெட் பிடித்தவாறே கீழே இறங்கிய ஒரு சில்க் ஜிப்பாக்காரர் என்னைப் பார்த்தார். அடுத்த கணமே அவரது கண்களில் ஒளி தோன்றியது.

அந்த ஒளியின் வெள்ளத்தில் நான் அலைதும்பானேன். வெயிலில் வாடி புளியமரத்தின் கீழ் ஒதுங்கி நின்ற நான், ஒளி மயமான திரைப்பட உலகில் காமிராவின் முன் நின்றேன்!

சாலையில் மோர் விற்றுக்கொண்டு இருந்த நான், இன்று கையுலகில் முடிசூடா ராணியாகத் திகழ்கிறேன்; ஒரு லாரிக் காரரின் குறும்புப் பார்வையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் நிலத்தை நோக்கிய என் விழிகளால், இலட்சக்கணக்கான வாலிப உள்ளங்களைச் சுட்டுப் போசுக்கிக் கொண்டு இருக்கிறேன்; தூய்மையும் கற்புமே உருவாய் அமைந்திருந்த இந்த உடல், இன்று இலட்சக்கணக்கான மக்களுடைய இன்பக் கோயிலாக இருக்கிறது. மாயம்மா என்ற பெயரில்

மோர் வியாபாரம் செய்துகொண்டு இருந்த நான் மாயாதேவி என்ற பெயரில் கலை வியாபாரம் செய்து கொண்டு இருக்கிறேன்.

காலத்தின் அற்புதமான சக்தியை என்ன வென்பது?

அந்தச் சில்க் ஜிப்பாக்காரர் அன்று கற்பனை கூட செய்து இருக்கமாட்டார்...

அன்றையச் சினிமா உலகுக் கனவுக் கன்னியாக இருந்த ரமாதேவியின் வேலைக்காரியாக அமர்த்தப்பட்ட நான், பிற காலத்தில் சினிமா உலகில் அவளுடைய இடத்தையே தட்டிப் பறித்துக் கொள்வேன் என்று! ஏன் நான் கூடத்தான் நினைக்கவேஇல்லை... அவளுடைய செயலாளராக இருந்த அந்த மனிதரின் கைப்பாவையாக நான் ஆவேன்... அவர் என்னை ஒரு காதற் களஞ்சியமாக உருவாக்கி, என் மூலமாகத் தானும் ஒரு பெரிய பட முதலாளியாக ஆகி என்னையும் ஒரு சிரஞ்சீவியான கதாநாயகியாக ஆக்கி விடுவார் என்று!

இன்று அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் நம்ப முடியாத ஒரு கனவு போல் தோன்றுகிறது.

நான்...காலத்தால் விரைவில் மாற்ற முடியாத உடமைந்த என் உடலால், தொடர்ந்து இருபது ஆண்டு களாகத் திரைவானில் வெற்றிக் கொடி நாட்டி வந்திருக்கிறேன்.

இவ்வளவு இருந்தும்...என்மீதே எனக்கு வெறுப்பு! நரம்பும் சீமும், நாற்றமடிக்கும் தசையும் நிரம்பிய என் உடல்...சே, எந்த மனிதனைப் பார்த்தாலும் எனக்கே வெறுப்பாகத் தோன்றுகிறது.

மனிதனே, அற்பத்தில் பிறந்து அற்பத்தில் வளர்ந்து... அற்பத்திலேயே வாழ்ந்து...அற்பமே ஓர் உருவாகிவிட்ட வனாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஒரு வேளை, நானே அற்ப

மானவன். ஆதலால் என் கண்களுக்கு அப்படித் தோன்றலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கலாம்.

நாளை அற்பத்தில் உழலும் சினிமாக்காரிதான்; ஒப்புக் கொள்கிறேன்!

உலகில் உடல் விபச்சாரம் ஒன்றுதான் கேவலமா? மன விபச்சாரமும் பேச்சு விபச்சாரமும் கேவலம் இல்லையா?

பொய் சொல்லுதல், புறங் கூறுதல், அநித்யக் கெடுத்தல், நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தல், பிறர் வளர்ச்சியைக் கண்டு பொறாமைக் காய்ச்சல் கொள்ளுதல், பிறரைப்பற்றி வீண் புரளிகளைக் கிளப்பி விடுதல் போன்ற நாவாலும், மனத்தாலும் செய்யப்படும் நிலையான விபச்சாரங்கள், உடலால் செய்யப்படும் ஒரு கண நேர விபச்சாரங்களைவிடக் கொடுமை ஆனவை அல்லவா?

எத்தனையோ பேருடைய வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விடும் அத்தகைய விபச்சாரங்களைச் செய்து கொண்டே தங்களை மேதைகள் என்றும், தாங்கள்தாம் பெரிய அறிவாளிகள் என்றும் பெரிய மனிதர்கள் போர்வையில் உலவிவரும் அரைகுடங்களும், அற்பர்களும் விபச்சாரர்கள் அல்லவா?

கீழ் மட்டத்தில் இருந்து உயர் மட்டத்தில் உள்ளவர்கள் வரை யார்தான் இப்படிப்பட்ட அற்ப விபச்சாரங்களைச் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள்?

பெரிய பெரிய விழாக்களில் பாராட்டைப் பெறும் மிகப்பெரிய மனிதர்களை அந்த விழாக்களில் நான் பார்க்கும் போதும்...பெரிய பெரிய பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் மிகப் பெரிய பணக்காரர்களின் படங்களையும் தொழிலதிபர்களின் புகைப்படங்களையும் பார்க்கும் போதும், அவர்கள் நான்கு சுவர்களுக்கு இடையில் என் மடியில் விழுந்து கிடந்த அலங்கோல நிலைகளும் அவர்களுடைய மடியில் நான் கிடக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகளும் கெஞ்சதல்களுமே என் மனக் கண்ணில்

தோன்றுகிறது; அதனால், எந்த ஆணைப் பற்றியுமே எனக்கு உயர்வாக எண்ணத் தோன்றவில்லை!

அதை நான் சொன்னால் சேற்றிலே உழலும் சினிமாக்காரிதானே...வேறு எப்படிப் பேசுவாள் என்பார்கள்.

சிறு வயதில்...

சிறுவயது என்றதும் தொழுப்பேடு என்ற எங்கள் ஊர் கவனத்திற்கு வருகிறது.

நான் அங்கேயே மோர் விற்பவளாகவே கடைசி வரை இருந்திருக்கலாம்; மனத்திற்குப் பிடித்த ஒரு கூலிக்காரனையோ மணந்துகொண்டு என்வரையில் தூய்மையானவளாக வாழ்க்கை நடத்தி இறந்திருக்கலாம்.

ஒரு சாதாரண ஏழைப் பெண்ணுக்கு இருக்கும் பெருமிதம் எனக்கு இல்லையே என்ற ஏக்கம் இப்போது இரவு பகலாக என்னை வாட்டிக்கொண்டு இருக்கிறது.

ஊர் உலகத்தைப் பணத்தையும் புகழையும் திறமையையும் காட்டி எப்படி ஏமாற்றினாலும், ஒரு பெண் தானெட்டுப் போனவள் தானே என்பதை உணரும் போது அவள் தூண்டில் மீனாகத் துடிக்கிறாள்.

இலட்சம், இலட்சமாகக் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் திரும்பி வர முடியாத அந்தப் புனிதமான வாழ்க்கையை நினைத்து அழுது அழுது எத்தனையோ நாட்கள் தலையணையை நனைத்திருக்கிறேன்.

என்னதான் மறக்க முயன்றாலும், எவ்வளவு தான் வெளிச்சம் போட்டு வாழ்ந்தாலும் என் மனமே என்னைக் கேவலமானவள் என்று என்னை உறுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது.

செல்வம்கூட ஒருவருக்கு அளவோடுதான் இருக்கவேண்டும்.

பணமே இல்லாத ஒருவன் துன்பப்படுவதைப் போல், அளவுக்கு மீறிப் பணம் வைத்திருப்பவனும் அந்தப் பணத்தை என்ன செய்வது...எப்படிப் பாதுகாப்பது என்ற சிந்தனையாலேயே தன் மன அமைதியைக் கெடுத்துக் கொண்டு துன்பப்படுகிறான்.

என் மன அமைதி இன்மைக்குக் காரணம் என் வாழ்க்கைச் சேற்றில் முளைத்த இரண்டு அழகிய மலர்களே...

அமுதாவும், செந்தாமரையும் என் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் ஆனாலும், வெளிநாடு போயிருந்து அவர்களைப் பெற்றெடுத்து வந்ததால் பார்த்தவர் கண்களுக்கும் கேட்டவர் காதுகட்கும் பத்திரிகை செய்திகளுக்கும் அவர்கள் என் வளர்ப்புப் பிள்ளைகளாகி விட்டனர்.

இடையிடையே, புதுமுகங்கள் என்ற பெயரில் எத்தனை எத்தனையோ தடைக்கற்கள்...ஆடைக் குறைப்புகள் அலங்கோலக் காட்சிகள்...குழு மனப்பான்மைகள்...மஞ்சள் பத்திரிகைகள்...நினைத்துப் பார்க்கவே மனம் கூசும் சாக்கடை அநுபவங்கள்...! என்னை ஏமாற்றியவர் எத்தனையோ பேர்... என்னிடம் ஏமாந்தவர்கள் எத்தனையோ பேர்!

உலகில், சராசரி மனிதர் முதல் பெரும் புகழ் பெற்று வாழ்பவர் வரையுள்ள எல்லாருமே சந்தர்ப்பத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும் தக்கவாறு பிறரை ஏமாற்றுவதும் பிறரிடம் ஏமாறுபவருமாகவே இருக்கிறார்கள்.

நான் என் தொழில் தடைகளையெல்லாம் வென்றதற்குக் காரணம், என்னுடைய அழகிய உடற்கட்டும் காந்தக் கண்களும் காண்போர் சிந்தையை மயக்கும் செவ்விதழ்ச்சிரிப்புமே ஆகும்.

நான் பேரும் புகழும் மிகுந்த இவ்வளவு பெரிய கோடகவரியாக ஆவதற்கு.....

நாற்றமெடுக்கும் சாக்கடையில் விழுந்து புரண்டேன். பண முதலைக்கே அந்தச் சாக்கடையில் விழுந்து புரளச்

செய்தேன். என்னுடைய அன்புப் பார்வைக்கும், இதழ் களுக்கிடையே குமிழும் இளஞ்சிரிப்புக்கும், எழுந்த ஏக்கப் பெருமூச்சு ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தங்கக் கட்டியாகவும் நோட்டுக் கற்றையார்களும் என் இரும்புப் பெட்டிகளை அலங்கரித்தன.

சமூகத்தின் உயர்ந்த மனிதர்கள்...முதல், அரசியல் தலைவர்கள்...பெரிய அதிகாரிகள்...வெளி நாட்டுத் தூதுவர்கள் ஈருக உள்ள எல்லாருமே என்னுடன் அமர்ந்து விருந்து உண்கிறார்கள்; வாழ்த்துகிறார்கள். என்னுடன் பழகுவதைத் தம் நண்பரிடம் சொல்லிப் பெருமைப்படுகிறார்கள்.

இவ்வளவுக்கும்—

சாதாரண மோர்க்காரி, நான்! இன்று, என் பணமும் நடிப்பும் கலையுலகின் பரபரப்பான விளம்பரமும் 'கனவோ இது' என்று நானே மருளும் அளவுக்கு என்னை உயர்த்தி விட்டன.

இந்நாளில் பணம் இருந்தால் போதாதா? போதாக்குறைக்கு ஒளி நிறைந்த சினிமா விளம்பரம் வேறு! இரண்டையும் வைத்து பம்பாயில் ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பிடித்து பெரியவள் அமுதாவுக்கு திருமணம் செய்தேன். பட உலகத் தூண்களும், அரசியல் உலகத் தலைவர்களும், மக்கள் உலக விசிறிகளும் புடைசூழ திருமணம் அமார்க்களமாக முடிந்தது.

நான் கொடுத்த இலட்சக் கணக்கான பணத்துடன் அமுதாவை அழைத்துச் சென்ற மாப்பிள்ளை, பம்பாயில் இருந்து இருநூறு கல் தொலைவில் கிராமப் பகுதியில் ஒரு தொழிற்சாலையை நிறுவி அங்கேயே குடியேறிவிட்டான்.

'அப்போது, சிறிய பெண் செந்தாமரைக்கு வயது ஆறேழு ஏழோ ஆகியிருந்தது. அழகு என்றால் அப்படியொரு கொள்ளை அழகு. அழகைப்போலவே அறிவு! சிறிய, சிறிய நிகழ்ச்சிகளைக்கூடத் துருவித் துருவித் கேட்பாள்.

அவளுடைய நுண்ணறிவுக் கூர்மையைக் கண்டு நான் வியந்தேன்; பயந்தேன். அவளை நல்ல பண்பாடு மிக்கவளா

கவும் புனிதமானவளாகவும் வளர்க்க விரும்பி, பெரியபெண் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டேன்.

என்னுடைய தொழில் சூழ்நிலையை அவள் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காக ஆறு ஆண்டுகளாக அவளைச் சென்னைக்கு வரவழைக்கவில்லை. ஆண்டுக்கொரு முறை நானே நேரில் சென்று அவளைப் பார்த்து வருவேன்.

தமிழ், ஆங்கிலம், தெலுங்கு, இந்தி முதலிய மொழிகளைப் பெரியவள் வீட்டிலேயே கற்க வசதி செய்து கொடுத்து இருந்தேன்.

பெரியவள் அமுதாவுக்கு இப்போது நிறை மாதம்; பிள்ளைப் பேற்றிற்காக இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாகவே சென்னைக்கு வந்துவிட்டிருப்பாள்; அவளுடன் என் அழகுக் களஞ்சியம் செந்தாமரையும் வந்து இருப்பாள். தளதள வென்று செழுங்கொடியாக வளர்ந்து அழகே ஓர் உருவாய் அமைந்து உள்ள அவளை வாரி அணைத்து முத்தமழையில் நனைக்க வேண்டும். குழந்தைகளை வீட்டில் இருந்து வர வேற்க வேண்டும் என்று எவ்வளவோ விரும்பினேன். பாமும் வெளிப்புறப் படப்பிடிப்பு வந்து தொலைந்தது.

கோயம்புத்தூர் பார்ட்டியாவது...மண்ணாவது? என் இரத்தத்தின் இரத்தத்தை...செல்லக் குழந்தைகளைப் பார்க்கவே நான் இதயம் நிறைந்த இரத்த பாசத்தோடும் கட்டுக்கு அடங்காத ஆர்வத்தோடும் அவசர அவசரமாக வீட்டிற்கு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

*

*

*

விமானம் வந்து நின்றதோ இல்லையோ...கட்டுக்கடங்காத ஆர்வத்தோடு தன் பெண்களைப் பார்க்கும் வெறியுடன் காரில் ஏறிப் பறந்தாள், மாயாதேவி!

திடீரென்று அவர்கள் முன் சென்று நின்று அவர்களை இன்ப அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத் துடன் முன்அறிவிப்பின்றியே வந்தாள்.

எல்லா வேலைகளையும் பத்து நாட்கள்வரை தள்ளிப் போட்டு விட்டுத் தன் மகன்களுடன் அமர்ந்து ஆசை தீரப் பேசி மகிழ வேண்டும் என்று காரில் செல்லும்போதே திட்டமிட்டாள்.

இரவு நேரம். காரில் சென்று ஒலி எழுப்பாமல் இறங்கி, வேலைக்காரர்களைச் சைகையின் மூலம் அமைதிப்படுத்திவிட்டு மாடிக்குச் சென்றாள்.

அவளுடைய படுக்கை அறையில் அமுதாவும் செந்தாமரையும் மிகுந்த கோபத்துடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். மாயாதேவி திகைப்புடன் வாயிற் கதவண்டை ஒண்டி நின்றாள்.

செந்தாமரை, தன் அக்காள் அமுதாவிடம் கோபித்துக் கொண்டு மிகுந்த வெறுப்புடன் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக் கவிழ்ந்து படுத்து இருந்தாள்.

அமுதா நயமாக “என் அம்மா இல்லே...என் கண்ணு இல்லே? நீ என் தங்கச்சி. ஆனாலும் நான் உன் காலில் கூட விழறேன். அதை யாரிடமும் சொல்லாதேம்மா...”! என்று செந்தாமரையின் தோளைத்தொட்டு கெஞ்சினாள்.

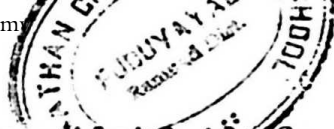
அவள் கை பட்டதும், செந்தாமரை தோளில் தேள் கொடியதைப் போல் உடம்பைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு தாவணி சரிந்து விழுந்ததையும் கவனிக்காமல் சீற்றங் கொண்ட நல்ல பாம்பு படம் எடுத்ததைப் போல் தலையை உயர்த்தி, “சீ! எடு கையை! என்னைத் தொட உனக்கு அரு கதையில்லை. உன் கணவனின் காலில் விழுந்து அமுதாலே உன் பாவம் போகாது. என் காலில் ஏன் விழப்போகிறாய்? அத்தான் எவ்வளவு நல்லவர்! பாவி, நீ...பம்பாய் ஓட்டல் களில், கடற்கரையிலும் அந்தப் பஞ்சாபிக்காரனுடன் சேர்ந்துகொண்டு அவருக்குச் செய்த துரோகங்கள் போதா தென்று, இங்கே சென்னைக்கு வந்ததும் அத்தானுக்குத் தெரியாமல் அவனை இங்கே வரவழைத்து விட்டாயே.....

உனக்குமானமில்லை? ஏதோ, நான் தமிழ்ப் படங்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கெஞ்சியதால் இந்த மூன்று நாட்களாக ஐந்தாறு தமிழ்ப் படங்களை யாருக்கும் தெரியாமல் அழைத்துப்போய் காட்டினாய் என்று பார்த்தேன். இன்றைக்கு அந்தத் துரோகி ஏன் நம்முடன் படத்திற்கு வந்தான்?” என்று கண்களில் கனல் தெறிக்கக் கேட்டாள்.

அமுதாவும் பொறுமை இழந்து, “அது என் விருப்பம். நீ இப்படியெல்லாம் என்னை மிரட்ட வேண்டாம். அம்மாவரட்டும்... அவர்களிடம் சொல்லி உன் திமிரை அடக்குகிறேன்,” என்று பதிலுக்கு இரைந்தாள்.

“அம்மாவாம்...அம்மா! அவளுடைய அழகைத்தான் நான் பார்த்த தமிழ்ப் படங்களில் பார்த்தேனே! உனக்கு ஏற்ற அம்மாதான், அவள். கண்ட கண்ட கதாநாயக நடிகைகளும் காதல் காட்சிகள் என்ற பெயரில் அவள் மீது விழுந்து புரள்வதும், வெட்கம் மானம் இல்லாமல் இவள் ஒவ்வொரு நடிகை மீதும் விழுந்து புரள்வதும், இவளாகவே ஓடிச் சென்று ஒவ்வொருவனையும் நெஞ்சோடு நெஞ்சாக இழுத்து அணைத்துக் கொள்வதும்...சேச்சே! அவள் எவ்வளவு கீழான நிலைக்குப் போய்விட்டாள்.

அலங்காரத் திரையிட்டு விட்டால் மட்டும், செய்யப் படும் அக்கிரமங்கள் மறைந்து போகுமா? பாட்டியாகப் போகும் அவளுக்குக் கவர்ச்சி உடை ஏன்.....காதல் காட்சி எதற்கு? அம்மாவாம் அம்மா! அவள் முகத்தில் விழிக்கவே நான் வெட்கப்படுகிறேன். இதனால்தான் போலிருக்கிறது, நான் ஆங்கிலப்படங்களைத் தவிர வேறு எந்த மொழிப் படங்களையும் பார்க்கக்கூடாது என்றும், குறிப்பாகத் தமிழ் சினிமாப் பத்திரிகைகளை நான் என் கண்ணாலும் பார்க்கக் கூடாது என்றும் இதுவரை எனக்குக் கண்டிப்புடன் கட்டளை இட்டிருக்கிறாள். சென்னைக்கு வந்தால் அவள் நடித்த படங்களைச் சுலபமாகப் பார்த்துவிடுவேன்...சினிமா விளம் பரங்களையும், பத்திரிகைகளையும் பார்த்துவிடுவேன் என்ற

அச்சத்தாலேயே ஆறு ஆண்டுகளாக என்னைச் சென்னைக்கே வரவிடாமல் தந்திரமாக அவள் மட்டும்—அங்கு வந்து என்னைப் பார்த்திருக்கிறாள். வெளிப்படையாகவே சொல்கிறேன்... குடும்பப் போர்வையில் நடத்தும் உன் நடவடிக்கைகளும், கலையின் பெயரால் அவள் செய்துவரும் ஒழுக்கக் கேடுகளும் எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. அவள் கலையுலகத்தால் சம்பாதித்து இருக்கும் பகட்டான பங்களாக்களின் ஒவ்வொரு செங்கல்லும் பளபளப்பான காரர்களின் ஒவ்வொரு பாகமும் பயங்கரமான பாவங்களில் இருந்து உருவானவை. என் அப்பன் யாரென்று தெரியாமலே பெற்று விட்டாளே என்னை... அந்தச் சண்டாளியின் முகத்தில்கூட நான் விழிக்க விரும்பவில்லை. இனி மேல், இந்தப் பாவ மாளிகையின் பச்சைத் தண்ணீரைக் கூட நான் குடிக்க மாட்டேன்; விலைஉயர்ந்த அணிமணிகளை அணியமாட்டேன்; உங்கள் காரிலி ஏறமாட்டேன். நானேயே ஏதாவது ஓர் அனாதை ஆசிரமத்தில் போய்ச் சேர்ந்துவிடுகிறேன். இது சத்தியம்... சத்தியம்... சத்தியம்” என்று உறுதியுடன் சத்தியம் இட்டாள் செந்தாமரை.

கதவருகில் நின்று செந்தாமரையின் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க நடிக்கை மாயாதேவியின் நாடி நரம்புகளில் மின்சாரம் பாய்ந்த அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

கால்கள் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் தள்ளாடக் கைப்பிடிச் சுவரைப் பற்றியவாறு மாடிப்படிக்களில் இறங்கி வந்தாள்.

கிளிசரின் இல்லாமலேயே, அவள் கண்களில் இருந்து மாலை மாலையாக வழிந்த கண்ணீர்...

அவளுடைய செவ்விய அதரங்களில் பட்டு இனித்தது.

சுவை 2 :

புளிப்பு!

“சூழ்நிலை மனிதரின்
வாழ்வில் தீர்க்க முடியாத
சிக்கல்களை உண்டாக்கும்
போது, தூங்குபவனைப்
போல பாசாங்கு செய்து
அமைதியாக இருப்பவன்
வெற்றி பெறுகிறான்;
விழித்துக் கொண்டிருப்ப
தாக வீண் பெருமை அடித்
துக் கொள்பவன் அந்தச்
சிக்கலில் அமிழ்ந்து திக்கு
முக்காடித் திணறுகிறான்!”

அமுதா..

இடைவேளை

அமுதா கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள்.

நினைக்கிறேன்...! நெஞ்சு தித்திக்கிறது. ஆம்..... அதை நினைக்கும்போதெல்லாம் நினைவு இனிக்கிறது.

இந்த உலகத்தில் எதன் பொருட்டு நான் இழக்கக் கூடாத பொருள்களையெல்லாம் இழப்பதற்கு ஒரு காலத்தில் தயாராக இருந்தேனோ அதுவே என்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் போது...? நான் மகிழாமலா இருக்க முடியும்?

அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆகி ஆறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகாவது என் நினைவு அவளுக்கு வந்திருக்கிறதே! அப்பாடா..... இப்போதாவது தன் மாமன் மகனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவளுக்கு உதித்த தே...

அமுதா இன்று வந்து விடுவாள். அவள் மட்டும் தனியாகத் தான் வருகிறாளாம். தன் கணவன் சம்மதம் பெற்று அவளே அவள் கைப்பட எழுதி இருக்கிறாள். நான்கு நாட்கள் மட்டும் என்னுடன் தங்குவதற்கு அவள் கணவன் சம்மதிக்கிறாராம். 'ஐந்தாம் நாள் காலை நான் ஊருக்குத் திரும்பி விடு

வேன்' என்று கொட்டை எழுத்தில் எழுதி அதன் அடியில் சிவப்பு மையால் கோடும் இட்டிருக்கிறான். ஆறு ஆண்டுகள் கழித்து என்னைப் பார்க்க வருகிறாளே... குறைந்தது ஆறு மாதமாவது என்னுடன் இருந்துவிட்டுப் போகக் கூடாதா அவள்...?

ஹூம்... யாருக்கோ எவருக்கோ எழுதியதைப்போலல்லவா எழுதியிருக்கிறான்? குறும்புக்காரி..... வரட்டும்...! மாமன் மகனுக்குத் தன் அத்தை மகளிடம் என்னென்ன பேச உரிமை இருக்கிறது என்பதையெல்லாம் அவள் புரிந்து கொள்ள வைக்கிறேன்.

சே... இதென்ன பைத்தியக்கார எண்ணங்கள்! ஒருவருக்கு மனைவியாகிவிட்ட பிறகு 'அத்தை மகள்' என்று உரிமை கொண்டாட எனக்கு எங்கே அருகதை இருக்கிறது...

அமுதா என்னை விட இரண்டு வயது பெரியவள். அதனால் தான், நாங்கள் சின்னஞ் சிறிய வயதில் 'அப்பா... அம்மா' விளையாட்டு ஆடியபோது அவள் அப்பாவாக இருப்பாள். நான் அம்மாவாக இருப்பேன். அதில்கூட எனக்குத் தான் வெற்றி! அம்மா சொல்வதைப்போலவே அப்பா கேட்க வேண்டும் என்று நான் பிடிவாதம் பிடித்தால் அவளும் ஒப்புக் கொள்வாள்....ம் அது ஒரு காலம்...

அமுதா பெரியவளாகி விட்டாள் என்று எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள். அன்று சற்று நேரத்திற்கு முன்பு வரை என்னோடுதான் 'கண்ணா மூச்சு' ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று வீட்டிற்குள் நுழைந்தவள் நுழைந்தவள்தான். பிறகு வெளியே வரவே இல்லை!

நான் அவளுக்குத் 'தோழியாக' இருந்தேன்! அவள் எனக்குத் 'தோழனாக' இருந்தாள்!!

அவள் பெரியவளாகிவிட்ட பிறகு, வெளியில் செல்லாதேடா அருள்..... வெயிலில் சுத்தாதேடா அருள் என்று

எனக்குப் புந்திமதி சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டாள். ஆனால், நாளை...?

அவள் கன்னத்திலும் தலையிலும் குட்டுவது போன்ற குறும்புத்தனங்களை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. என்ன இருந்தாலும் எங்கள் அமுதா அல்லவா? எதையும் யாரிடமும் சொல்லமாட்டாள். அதற்கு மாறாக, என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ‘இனிமேல் இப்படியெல்லாம் விளையாடக் கூடாது’ என்று கெஞ்சுவாள்; கொஞ்சுவாள்! ஆகா... அமுதா நிரம்பவும் நல்லவள்; தங்கமானவள்!

அமுதாவின் கண்கள் எவ்வளவு அழகானவை! நான் ஏதாவது வியப்பான செய்தியைக் கூறினால், சிங்காரச் சிளையைப் போல கட்டிலின் மீது அமர்ந்து செந்தாமரைக் கண்கள் அகன்று விரிய அழகுடன் நோக்குவாள். அந்தக் கண்களின் அழகை ரசிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இல்லாததும் பெல்லாததுமாக எதையாவது கற்பனைசெய்துகொண்டு போய், அவள் எதிரில் கொட்டிக் கொட்டி அளப்பேன்.

நான் எழுதிய ‘பாப்பா கதைகளை’ எடுத்துச் சென்று படித்துக் காட்டுவேன்! ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவள், கடைசியில் பெரிய எழுத்தாளன்தான் போடா’ என்று கேலியாகக் கூறி களுக்கென்று சிரிப்பாள்.

அமுதா சிரிப்பாள். அவளுடைய அழகுக் கன்னங்களில் குழிகள் சுழியிட்டு மறையும். முத்துப் பல் வரிசை தெரிய மெல்லெனப் புன்னகை ஒன்று அவள் செவ்விதழ்களில் அரும் பிடும்போது அந்தப் பட்டுக் கன்னங்களில் குழி விழும். காலம் முழுவதும் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றும்!

“நீ சிரித்துக் கொண்டேயிரு, அமுதா...” நான் வேண்டுவேன்.

“ஏன் அருவ்...” அவள் கேட்பாள்.

“நீ பெரிய அதிர்ஷ்டக் காரியாம்” அதை சொன்னாள். நீ சிரித்தால் கன்னத்தில் குழி விழுகிறது” என்பேன்.

“போடாகுறும்புக்காரா...” என்னுடைய கன்னத்தில் தன் ரோஜாக் கரத்தால் மெல்ல தட்டி விட்டு நாணத்துடன் அவளுடைய அறைக்குச் சென்று விடுவாள் இதைப் போல இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள்!!

சென்னையில், கல்லூரியில் முதல் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று ஒரு நாள் தனக்குத் திருமணம் என்றும், நான் அவசியம் அதற்கு வரவேண்டும் என்றும் அமுதா கடிதம் எழுதியிருந்தாள். அழைப்பிதழும் அனுப்பியிருந்தாள். அந்த அழைப்பிதழைப் படித்தபோது விலை மதிக்க முடியாத பொருள் ஒன்று என்னிடமிருந்து பறந்து செல்வதைப் போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. நான் திருமணத்திற்குச் செல்லவில்லை.

கோடை விடுமுறையில் ஊருக்குச் சென்றேன். அமுதா தன் கணவருடன் தாயகம் வந்திருந்தாள். அதைக் கேள்விப்பட்டதும் அவசர அவசரமாக அவளைப் பார்ப்பதற்கு ஓடினேன். நான் சென்றபோது.....

உணவை முடித்துக் கொண்டு வந்த தன் கணவனுக்கு அவள் வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்து கொண்டிருந்தாள்.

“வாடா அருள்!” என்று அன்பு கனிய அழைப்பாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். அது தான் இல்லை. என்னைக் கண்டதும் ஓர் இளம் புன்முறுவல் அவள் அமுத இதழ்களுக்கு இடையில் நெளிந்தது. வந்தவனை ‘வாடா’ என்று வரவேற்கத் தெரியவில்லை! அமுத இதழ்களாம்.....அழகுப் புன்னகையாம்.....: யாருக்கு வேண்டும் அந்தப் புன்னகை?

உணர்ச்சி அலைகள் என் இதயக் கரையை அரித்தன.

மாடிக்குச் செல்லலாமா? அங்கே வந்தாவது பேச மாட்டாளா? அப்படி ஒரு சபலம், எனக்கு!

மாடிக்குப் போனேன். நான் போவதை அவள் அறிய வேண்டுமென்று மெல்லக் களைத்துக் கொண்டதான் போனேன். ஆனால்.....

ஐந்து நிமிடங்கள்.....பத்து நிமிடங்கள்.....நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது. அவள் வரவேயில்லை. எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவள் மாடிக்கு வருகிறாளா என்று யாருக்கும் தெரியாமல் அடிக்கடி எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு இருந்த ஆசை...

“திருமணம் ஆவதற்கு முன்பு இருந்ததைப் போலவே அமுதா அன்புடன் என்னை பழக வேண்டும்... அவளுடைய சிரிக்கும் கண்களுடன் நான் பேச வேண்டும்... நான் அவளை அடிக்க வேண்டும். அவள் கோபத்துடன் என் கன்னத்தில் அறைய வேண்டும்... நான் அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்...”

அப்போது, கல்லூரியில் முதல் ஆண்டு படித்துக்கொண்டிருந்தேன் என்றாலும் மனநூல் வல்லுநர்களின் பிடிக்கும் தெளிவாசப் புலப்படாமல் இருந்த எனது இளங்குமரப் பருவம்தான் என்னை வாலிப மாளிகையின் வாயிற்படியில் நிற்க வைத்து அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்ததோ...?

யாரோ வரும் ஒலி கேட்டது. அமுதாவா...? ஆவலுடன் திரும்பிப் பார்த்தேன்! அமுதா அல்ல...! அவள் கணவர் வந்தார்! அவர் ஒரு விரோதியைப் போல் காணப்பட்டார். அவரைக் கண்டதும் ஒருவிதப் பகைமை யுணர்ச்சி என் உள்ளே எழுந்தது!

“என்ன அருள் நலமா...?” அவர் கேட்டார்.

நான் எப்படியிருந்தால் அவருக்கு என்ன?

“நன்றாகப் படிக்கிறாயா, அருள்?” மீண்டும் கேட்டார்.

நான் படித்தால் என்ன? படிக்காவிட்டால் என்ன? இவரை யார் கேட்கச் சொன்னது? என்னைக்கேட்கவேண்டும் என்ற அக்கரையில்லையே?

மாடியைவிட்டு 'வீர்' ரென்று கீழே இறங்கினேன். அமுதா, என் எதிரே மாடிப்படிகளில் ஏறிவந்து கொண்டிருந்தாள். உயரே இருந்தபடியே, "அமுதா, அமுதா! அருளை இங்கே அழைத்துக் கொண்டுவா! ஏதோ கோபமாகப் போகிறான்" என்றார், அவள் கணவர்.

அமுதா நான் இறங்குவதற்கு வழி விடாமல் கைப்பிடிச் சுவர்களின் மீது இரண்டு கைகளையும் வைத்து மறித்துக் கொண்டு, "என்னடா அருள்! ரொம்பவும் கோபமோ?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

சிரிக்கிறாளாம் சிரிப்பு.....ஊரில் உலகத்தில் இல்லாத சிரிப்பு...! புதிய நண்பர்கள் கிடைத்தவுடன் பழைய நண்பர்களை மறந்துவிடும் புல்லறிவாளர்களைப் போல கணவன்வந்த பிறகு என்னை 'வாடா' என்று வரவேற்காமல்கூட அலட்சியமாக இருந்து விட்டவள்.....சிரிக்கிறாளாம் சிரிப்பு! பெரிய சிரிப்பு...?!!

இப்போது கணவன் உயரே சென்றிருப்பதால்தான் இவளும் போகிறாள்? திருமணம் ஆகி இரண்டு மாதங்கள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் அவர் பின்னாலேயே சுற்றிக் கொண்டு திரிகிறாள்! அவள் கேட்பாளாம் கேள்வி... அவளுக்கு நான் சொல்ல வேண்டுமாம் பதில்!

அவளை எரித்துவிட வேண்டும்போல் இருந்தது. வெடுக் கொண்டு அவள் கைகளை அப்புறம் தள்ளிவிட்டு கோபமாக வீட்டிற்கு வந்துவிட்டேன்.

அவ்வளவுதான்! அதற்குப் பிறகு நான் அமுதாவின் முகத்தையே பார்க்கவில்லை!

ஆறு ஆண்டுகள்.....; எத்தனையோ அனுபவங்களை என் வாழ்க்கைச் சுவடியில் எழுதிவிட்டுப் பறந்தன!

இன்று நான் பழைய அருள் அல்ல; புதிய அருள். பட்டம் பெற்ற கல்லூரிப் பேராசிரியன். ஆண்களும் பொறுமைப் படும் கட்டுடல் படைத்தவன். ஒரு பத்திரிகையில் நிரந்தர எழுத்தாளன். நன்றாக எழுதுபவன் என்று பலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவன். இவ்வளவு இருந்தும் ஒட்டல்வாசி! ஒண்டிக் கட்டை..... பிரம்மச்சாரி..... சென்னையில் ஒரு தனி மனிதன்!

எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பிறகு அமுதாவிடம் இருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது..... அதுவும் அவள் வருவதாக!

இன்று மாலை ஆறு மணிக்கு அமுதா வருவாள். நினைக்கிறேன், ஏனோ தெரியவில்லை..... நெஞ்சு இனிக்கிறது!

சுவரிலிருந்த கடிகாரம் மணி அடித்து என் 'நினைவுத் தொடரை' அறுத்தது. இன்பமான கனவைக் கண்டு விழிப்பவனைப் போல் உணர்வு பெற்றேன். அறையில் மின்விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. மணி ஏழாகியிருந்தது! அட்டா..... ஆறு மணி வண்டியில் எழும்பூரில்வந்து இறங்கியிருப்பாளே...

சட்டையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு ஸ்டேஷனுக்குச் செல்ல அவசரமாக அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தேன். அங்கே...

ஒட்டல் பையனுடன் நின்று கொண்டிருந்தாள் அமுதா.. பையன் 'உங்களைத்தான் சார் தேடிக்கிட்டு வந்தாங்க' என்று சொல்லிவிட்டு அவளுடைய பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு போய் என் அறைக்குள் வைத்தான்.

அமுதாவைப் பார்த்தேன். அவள் அழகு மயிலாக. தேவதையைப் போல என் எதிரில் நிற்கக் கொண்டிருந்தாள். ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் கண்ட அதே இளமை! அதே அழகுக் கண்கள்! அந்த அழகுக் கண்களில்

அதே மழைப் பார்வை! புதுமைப் பொலிவுடன் விளங்கிய
அதே அழகு முகம்! அதே சிரிப்பு...!

“வணக்கம்!” என்னையறியாமலேயே என் கைகள்
தாமாகவே கூம்பின.

திடீரென்று இந்தப் பெருந்தன்மை எனக்கு எங்கிருந்து
வந்தது?

அவள் என் விளையாட்டுத் தோழி... ‘அத்தை மகள்’
என்ற உரிமை எண்ணங்கள் எங்கோ சிதறி மறைந்தன.
அவளைப் பார்த்தபோது ஒருவித பக்தி என்னுள் எழுந்தது.
அவள் என் கண்களுக்குத் தெய்வமாகத் தோன்றுகிறாளா?

“உள்ளே போகலாம்” நான்தான் கூறினேன்.

அமுதா உள்ளே வந்தாள். அவள் அமருவதற்கு நாற்
காலியை இழுத்துப் போட்டேன். கீழே இறங்கிச் சென்று
நானே காபி வாங்கிவந்து கொடுத்தேன். மின் விசிறியைச்
சுழல விட்டு அவள் பக்கம் திருப்பினேன். அவளுக்குப் பணி
விடை செய்ய என் உடலெல்லாம் குறுகுறுத்தது. என்ன
இருந்தாலும் எங்கள் அமுதா அல்லவா? அதவும் எவ்வள
வோ நாட்களுக்குப் பிறகு என்னைப் பார்க்கவந்திருக்கிறாளே!

ஒட்டல் பையனைக் கூப்பிட்டு அமுதா குளிப்பதற்காக
வெந்நீருக்கு ஆர்டர் கொடுத்தேன்.

“ஏது.....! எனக்குப் பதிலாக நீயே குளித்து விடுவாய்
போலிருக்கிறதே” குங்கும இதழ் திறந்து பேசினாள்
அமுதா.

இரவு முழுவதும் அவள் இல்வாழ்வைப் பற்றிக் கதை
கதையாகச் சொன்னாள். அவள் பேச்சுக்களுக்கிடையில்
அவள் இதயத்தை ‘ஏதோ ஒரு ஏக்கம்’ குடைந்து கொண்
டிருக்கிறது என்பதை என்னால் அறிய முடிந்தது. அது என்ன
என்பதை அவளும் சொல்லவில்லை, நானும் கேட்கவில்லை!

மறுநாள் மாலை.....! நானும் அமுதாவும் கடற்கரைக்குச் சென்றோம். வெண்மணற் பரப்பில் அமர்ந்தோம். அங்கே, இருவரும் மனம் திறந்து பேசிக் கொண்டோம்.

“அமுதா! நீ வருவதற்கு முன்பு நான் உன்னுடன் என்ன என்னவோ பேச வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன் - நீ எனக்கு அன்பு தோய கடிதம் எழுதாமல் யாருக்கோ எவருக்கோ எழுதினாய் என்பதற்காகக் கோபித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூட நினைத்தேன். ஆனால் உன்னைக் கண்டதும் உன்னிடம் அதைக் கேட்க முடியவில்லை...? என்னுட்க் கதவு திறந்தது.

“ஏன்...?” அவள் தன் மலர்க் கண்களால் கேட்டாள்..

“அது தான் எனக்கும் புரியவில்லை. நீ என்னைவிட இரண்டு வயது பெரியவள் என்பதற்காக அல்ல. ஏனோ இப்போது உன்னைக் காணும்போது எனக்கு ஒருவித பயம் ஏற்படுகிறது. முன்பெல்லாம் ‘அமுதா அமுதா’ என்று உன்னைச் சுற்றிச்சுற்றி வருவேனே...இப்போது ‘அமுதா’ என்று உன் பெயரைச் சொல்லவே என்னவோ போலிருக்கிறது. மற்றவருடைய மனைவி என்ற வேற்றுமை உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. நான் உன்னிடமிருந்து பிரிந்து விட்டேன் அமுதா” என் குரல் கரகரத்தது.

“இல்லை, அருள்! நீ எப்போதோ என்னுள் ஐக்கியமாகி விட்டவன்” அமுதா பெருமூச்செறிந்தாள்.

“அருள்! நீ இப்போது கல்லூரிப் பேராசிரியனாக இருக்கிறாய்; இருந்தாலும் உன் பெயரைச் சொல்லியே உன்னைக் கூப்பிட ஆசைப்படுகிறேன். என்ன இருந்தாலும் நீ என் அருள்தானேடா?”

“ஆமாம் அமுதா! நீ அப்படி அழைப்பதையே நான் விரும்புகிறேன்.”

“என் கணவர் கூட அப்படித்தான், அருள்! எனக்குப் பிடித்ததையே அவரும் விரும்புவார். எனக்காகத்

தன் கொள்கையை யெல்லாம் விட்டுக் கொடுப்பார். என் உடலைப்பற்றி என்னைவிட அதிகமாகக் கவலைப்படுவார்!”

“எனக்கென்னவோ அமுதா, உன் கணவரை நினைத்தால் பொறுமையாக இருக்கிறது!”

அமுதா புரிந்து கொண்டாள்!

“உம்...அதற்கு நான் என்னடா செய்ய முடியும்?” பெருமூச்சொன்று அவள் இதயத்திலிருந்து வெளி வந்தது.

எவ்வளவு உரிமையுடன் ‘அடா’ என்கிறாள். அந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடன் என் நரம்புகளில் உணர்வு பாய்ந்தது. ஆயிரமாயிரம் தடவை ‘அடா... அடா’ என்று சொல்ல மாட்டாளா என்று ஏங்கினேன்.

“நாம் என்னென்னவோ பேசிக்கொள்கிறோம், அமுதா உனக்குத் திருமணம் ஆன பிறகு நாம் இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொள்வது நல்லதென்று” என் மனதில் எழுந்ததைச் சொன்னேன்.

“நானும் அதையேதான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன், அருள்! ஆனால், இப்படிப் பேசிக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லையே. அருள்! சூழ்நிலை மனிதரின் வாழ்வில் தீர்க்க முடியாத சிக்கல்களை உண்டாக்கும் போது தூங்குபவனைப் போல பாசாங்கு செய்து அமைதியாக இருப்பவன் வெற்றி பெறுகிறான். விழித்துக்கொண்டிருப்பதாக வீண் ஜம்பம் அடித்துக் கொள்பவன் அந்தச் சிக்கலில் அமிழ்ந்து திக்குமுக காடித் திணறுகிறான். நான் என் அனுபவத்தைச் சொல்கிறேன். அருள்! வாழ்க்கையில் கசப்பான அனுபவங்களுையே இனிப்பானவையாக ஆக்கிச் சுவைக்கக் கற்றுக் கொண்டேன் நான்! அதனால்தான் நான் இன்னும் நல்ல உணர்வோடு அல்ல எனினும் அழகான உடலோடு நாலு பேருக்கு மத்தியில் ஒரு பெண்ணாக உலவ முடிகின்றது.

அமுதா ஏதோ வெறி பிடித்தவனைப்போல் பேசிக் கொண்டே போனாள். அவள் பேச்சின் உட்பொருளை நான்

சிந்திப்பதற்குள், அவள் நெஞ்சின் கனம் கருமுரடான சொற்களாக உதிர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

“ஒழுக்கம் என்பது நல்லவை எல்லாவற்றையும் கடந்த கெட்டதும், கெட்டவை எல்லாவற்றையும் கடந்த நல்லதும் ஆகும். இன்பத்தில் கண்டெடுக்கப்படும் துன்பத்தைவிட, துன்பத்தில் கடைந்தெடுக்கப்படும் ஒருவித இன்பமே சிறந்தது என்பவர்களுக்குச் சொல்வேன்... துன்பத்தின் அடித்தளத்தில் பரவியிருக்கும் கடுமையான துன்பத்தைச் சுவைக்கும்போது தான் கொடுமை நிறைந்த இந்த சமுதாயத்தின் கெடுபிடிகளை: நினைத்து மனப்பூர்வமாகச் சிரிக்க முடிகிறது. ஆழ்கடலின் ஆழத்தைவிட ஆழமான மனிதரின் இதயத்திலிருந்து வெளிப்படும் அந்தச் சிரிப்பு அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாதபடி பரந்து கிடக்கும் ஆகாயவெளியில் எதிரொலிக்கும்போது உயிர்களின் தேவைகளைத் தீயவை என்று ஒதுக்கிவிடும் சமுதாயத்தரோகிகளுடைய கேளாக் காதுகள் கிழியும்படி நாராசமாகப் பாயும்...”

அமுதாவின் முகத்தில் விவரிக்க முடியாத உணர்ச்சியைகள் சூழ்ந்து கொண்டன. அவள் தன்னை மறந்து பேசினாள். அந்தப் பேச்சில், கட்டுப்பாடுகளின் இடையில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் ஓர் உயிருடைய நியாய அநியாயங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ‘வேண்டுதல்’ கொப்பளித்துக் குமிழிட்டது.

என் உள்ளம் இலேசாக அசைந்தது!

திடீரென்று எங்களுக்குப் பின்புறத்தில் வீணையின் நரம்பு அறுந்ததைப் போல ‘வீல்’ என்று குழந்தை ஒன்று வீரிடும் ஒலி கேட்டது. நானும் அமுதாவும் ஒரே சமயத்தில் திரும்பிப் பார்த்தோம். ஒரு தாய் தன் ஒரு வயதுக் குழந்தையை அடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்தக் குழந்தை கடலில் இறங்குவதற்குப் பிடிவாதம் செய்தது. அதைக் கண்ட எனக்குப் பரிதாபகரமாக இருந்தது. அமுதாவோ எழுந்து ஓடிச் சென்று அந்தக் குழந்தை

தையை வாரி அணைக்கத் தன் இரு கைகளையும் நீட்டினான் ஆனால் அந்தக் குழந்தையோ அழுகையை நிறுத்திவிட்டுத் தன் தாயையே அணைத்துக்கொண்டு, அன்னியரைப் பார்க்கும் வேற்றுமையுணர்ச்சியோடு சின்னஞ்சிறு அரும்புப் புருவங்களை நெரித்து அமுதாவை வெறுப்புடன் நோக்கியது. அமுதா பெருத்த ஏமாற்றத்துடன் நீட்டிய கைகளை சோர விட்டுவிட்டு, வேதனையுடன் நின்றாள். பரிதாபகரமான அவள் நிலையை உணர்ந்த நான் எழுந்து மெல்ல அவள் அருகில் சென்று ‘நாம் போகலாம், அமுதா’ என்று அவள் கவனத்தைத் திருப்பினேன்.

அதற்குள் அந்தத் தாய் ‘குழந்தைன்னா உயிரையே வைச்சிருக்கீங்களே! என் குழந்தையை அடிச்சேன்... நீங்க பதறி ஓடி வந்தீங்க. ஏம்மா, உங்களுக்கு குழந்தையே இல்லீங்களா...?’ என்றாள், வெள்ளை உள்வத்துடன்!

அமுதாவின் கண்களில் நீர் மல்கியது! அந்த அம்மாவின் கணவர் என் பக்கம் திரும்பி, ‘ஏங்க! ஒரு தடவை திரும்பிப் பதிக்குச் போய் வாங்களேன். எங்களுக்குக்கூட நீண்ட நாளாகக் குழந்தையில்லாதிருந்து கோயிலுக்குப் போன பிறகுதான் இவனும் பிறந்தான்’ என்றாள்.

ஆ... அவர்கள் இருவரும் என்னை அமுதாவின் கணவன் என்று நினைத்துக் கொண்டார்களா?

அமுதா கலங்கிய கண்களுடன் என்னை நோக்கினாள். என் உள்ளம் கூசியது. தலை கவிழ்ந்தேன்!

‘போகலாம். அமுதா...!’

நான் தலை கவிழ்ந்தவாறே முன்னே நடந்தேன். அமுதா என்னைத் தொடர்ந்து வந்தாள்!

வழியில் நானும் அமுதாவும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ளவில்லை. குழந்தை இல்லாத குறையே அமுதாவின் ஏக்கத்திற்கும், அவள் தன் வாழ்வில் சலித்துக் கொள்வதற்கும் காரணம் என்பதை நான் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டேன்

அத்துடன், சமுதாய கட்டுத் திட்டங்களைத் தூக்கியெறிந்து உயிரை சாக்காகக் கொண்டு உடவின் தேவையைப் பற்றி அவள் பேசிய பேச்சுக்கும்..... கடற்கரையில் அந்த ஒரு வயது குழந்தை கடலில் இறங்கி விளையாடுவதற்கு 'அடம்' பிடித்ததற்கும் ஏதோ ஒருவித ஒற்றுமை இருப்பதைப் போல எனக்குப் பட்டது.

நாங்கள் ஓட்டலுக்குச் சென்றபோது மணி எட்டு. அறை இருடைந்து இருந்தது. விளக்கைப் போட்டு விட்டு உள்ளே சென்றோம். முகம் கை கால்களை அலம்பிக் கொண்டோம்.

அமுதா தனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம் என்றாள். "பசிக்கவில்லை...பால் மட்டும் போதும்" என்றாள். ஓட்டல் பையன் நான்கு பழங்களும் இரண்டு கோப்பை பாலும் எடுத்துவந்து வைத்தான்.

கடற்கரையில் எழுந்த கவலை அமுதாவை விட்டு நீங்கி விட்டதா என்பதை அறிய மின் விளக்கின் ஒளியில் அவளுடைய அழகு முகத்தை அடிக்கடி கூர்ந்து நோக்கியவாறே பழங்களைத் தின்று கொண்டிருந்தேன். நான் அப்படிப் பார்க்கிறேன் என்பதை அவள் புரிந்துக்கொண்டாள் அதனால் தான்...

தன் கொவ்வைச் செவ்வாய் அருகே பாலைப் பருகுவதற்குக் கோப்பையை எடுத்துச் சென்ற அவள், அதை நிறுத்தி விட்டு, "என் கணவருக்குக் குழந்தையே பிறக்காதாம், அருள்! ஆனால், சிறு கை நீட்டி குறு நகை காட்டி ஒளி சிந்தும் சின்னஞ்சிறு கண்களால் இதய நாதத்தை மீட்டிடுமா குழந்தைத் தெய்வம், தளர் நடைப்போட்டு என் மடியில் தவழ்ந்து விளையாடும் கோலாகலக் காட்சியைக் காண எங்கள் கண்கள் துடியாய்த் துடிக்கின்றன; அதன் மழையு மொழியைக் கேட்க எங்கள் காதுகள் தவமாய்க் கிடக்கின்றன....."

பாலைக் குடிக்காமலேயே அந்தக் கோப்பையை மேசை மீது வைத்துவிட்டு என்னை வெறித்துப் பார்த்தாள்; அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கவே எனக்கு அச்சமாக இருந்தது!

நான் எழுந்து சென்று படுக்கையில் சாய்ந்தேன். அமுதா, அறையின் மறு கோடியில் இருந்த கட்டிலில் படுத்தாள்! எனக்கு உறக்கம் வரவில்லை.

கடற்கரையில் அமுதா பேசிய பேச்சுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக என் காதுகளில் ஒலித்தன!

‘கசப்பான அனுபவங்களையே இனிப்பானவைகளாக்கிச் சுவைக்கக் கற்றுக் கொண்டேன், அருள்!’

‘ஒழுக்கம் என்பது நல்லவை எல்லாவற்றையும் கடந்த கெட்டதும், கெட்டவை எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட நல்லதும் ஆகும் என்பது என் கருத்து!’

அமுதாவின் வேதனைத் தும்மல்களைத் தாங்க முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தேன்.

அவள் கணவனுக்குக் குழந்தையே பிறக்காது என்று டாக்டர்கள் கைவிட்ட நிலையில், அவர்கள் இருவருமே குழந்தை வேண்டும் என்று விரும்புவதும்... ஆறு ஆண்டுகள் கழித்து அமுதா என்னைத் தேடி வந்ததும்...!

‘டங்...டங்...டங்!’

மணி பன்னிரண்டு! இன்னும் தூங்கவில்லையே, நான்! அமுதா உறங்கி விட்டாளா என்று பார்க்க புரண்டு, அவள் பக்கம் பார்த்தேன்.

நீலவான் பரப்பின் நித்தில மாளிகையில் கோல நிலவு கொலு வீற்றிருப்பதைப் போல, அந்தத் தங்கப் பதுமை தலையணையில் கை வைத்து ஓய்ந்திருக்கச் சாய்ந்து கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்த வண்ணம் பருவத்தால் பூரித்த என் தோள்களையும், சிந்தனையால் புதுப் பொலிவுற்ற என் அழகு முகத்தையும் தன் உண்ணும் விழிகளால் விழுங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆகா! அந்த அச்சப் பதுமையை எவன் செய்தானோ...? எப்படிச் செய்தானோ...?

வியப்பால் விரிந்து நோக்கும் அவளுடைய விழிகள்... அந்த விழிகளிலிருந்து பிறக்கும் ஆனைக் கொல்லும் பார்வை! இதே பார்வையை நான் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன்...!

‘களுக்!’

அமுதா...என் அமுதா; அமுதா தான் சிரித்தாள்! இதே சிரிப்பொலியை நான் எப்போதோ கேட்டிருக்கிறேன்.

அந்தப் பளிங்குப் பாவையின் பவள இதழ்களில் மெல்லிய புன்னகை மிளிர்ந்தது. அரும்புப் பற்களில் ஒளி வீசியது; அவள் கொய்யாக் கன்னங்களில் குழிகள் விழுந்தன!

.....ம்...எப்போதோ எங்கோ அவளை இதே நிலையில் பார்த்திருக்கிறேன்! என்றைக்கோ ஒரு நாள், எதற்காகவோ ஒரு தடவை நடந்த நிகழ்ச்சியில் நான் இரண்டறக் கலந்து கொண்டிருந்தேன், என்னை மறந்து!

நான் விசை கொடுக்கப்பட்ட இயந்திரத்தைப் போல எழுந்து நின்று அவள் அருகில் அமர்ந்தேன். அவள் சுய உணர்வை இழந்து பஞ்சணையின் மீது துவண்டு சாய்ந்தாள்.

அவளுடைய கருவிழிகள் ஏக்கத்துடன் என்னைப் பார்த்துப் பொருமின. கன்னங்களில் செந்நிறம் படர்ந்தது; நெற்றி சுண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியுடன் பிரகாசித்தது. அவளுடைய தங்கமயமான மேனியில் ஒருவித மணம் கமழ்ந்தது. மல்லிகையின் மணமும் மனோராஞ்சிதத்தின் வாசனையும் ரோஜாவின் அத்தரும் கத்தாழையின் நாற்றமும் கலந்த ஒருவித வாசனை... வெறி நாற்றம் ‘கம்’ மென்று வீசி என்னை ஆட்டியது!

நான் என்ன செய்கிறேன் என்று எனக்கே புரியாத நிலை! என் செயல் சரியா தவறு என்றுஎன்னால் உணரமுடியாதபடி நேரம் கெட்ட நேரம்!

அமுதா, ஏன் இப்படி மயங்கி துவண்டு கிடக்கிறாள் - ஆவலால் என் உதடுகள் துடித்தன.

நான் மெல்ல குனிந்தேன். என்னுடைய சூடான உதடுகள், சிவந்த அவள் இதழ்களை மென்று மேலும் சிவப்பாக்கிக் கொண்டிருந்த போது...

தேள் கொட்டியவளைப் போல அமுதா துள்ளித் துடித்தெழுந்தாள். நான் அதிர்ச்சியால் திடுக்கிட்டு விலகினேன்.

அடுத்த கணம்...! உணர் விழந்து இமைகளுக்கிடையில் செருகிச் செருகி மயங்கிக் கிடந்த அவளுடைய கண்களிலிருந்து வேதனையும் விரக்தியும் மாறி மாறித் தோன்றின.. நான் நிலை தடுமாறினேன்.

என்ன நினைத்துக் கொண்டாளோ? சரேலென்று எழுந்து பக்கத்திலிருந்த குளிக்கும் அறைக்குள் சென்றாள். நான் கலனாய்ச் சமைந்துவிட்டேன்!

பாவி..... நான் என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தேன்? அமுதாவின் மென்மையான இதயத்தைப் புண்படுத்தி விட்டேனா?

அய்யோ, நான் அவளுக்கா... என் உயிரினும் மேலான என் அமுதாவுக்கா அத்தகைய துரோகம் செய்யத் துணியவேண்டும்?

அமுதா, முகத்தையும் கை கால்களையும் அலம்பிக் கொண்டு வந்து அறைக்கு வெளியே தாழ்வாரத்திலேயே நின்றாள். எனக்கு அவள் கால்களில் விழுந்து அழவேண்டும். போல இருந்தது!

“நீ போய் சுட்டிலேயே படுத்துக்கொள், அருள்! அந்த போர்வையை மட்டும் கொடு. நான் இங்கேயே படுத்துக் கொள்கிறேன்” என்றாள், அமுதா தாழ்வாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி.

“என்னை மன்னித்துவிடு, அமுதா! நான் வெளியில் படுத்துக் கொள்கிறேன்; நீ கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு உள்ளே படுத்துக் கொள்” என்று குழறினேன், நான்!

“அட, பைத்தியமே! போர்வையை எடுத்து இப்படிப் போட்டுவிட்டு நீ பேசாமல் தூங்கடா. நான் உள்ளே வரக் கூடாது” என்றாள் மீண்டும்!

ஓ... அமுதா உள்ளே வரக் கூடாதா? கலங்கிப்போன என் நெஞ்சம் விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்ட பிறகுதான் சுதாரித்தது!

நான் போர்வையை எடுத்துக் கொண்டு தாழ்வாரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அவளிடம் கொடுத்த போது, பளிச்சிடும் மின் விளக்கின் ஒளியில் கூடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் வளுடைய அழகு முகத்தைப் பார்த்தேன்.

அவளுடைய மலர்க் கண்கள் வேதனையால் வெதும்பின.

அதை நான் தெரிந்து கொண்டேன் என்பதை உணர்ந்த அமுதா, தன் ஓர் விழிகளால் குறம்புடன் என்னை நோக்கினாள். உடனே அவளையும் அறியாமல் அவள் செவ்விதழ்களில் புன்முறுவல் ஒன்று அரும்பிடவே நாணத்துடன் தலை கவிழ்ந்தாள். அப்போது அவளுடைய அழகுக் கன்னங்களில் குழிகள் சுழியிட்டு நின்றதை என் கண்கள் சுவைத்தன.

கடிதத்தில் குறிப்பிட்டதைப் போல இன்னும் நான்கு நாட்களில் என் அமுதா ஊருக்குப் போய்விடுவாள்.

அதுவரை என் அமுதாவின் குழி விழும் அழகிய கன்னங்களை நான் கண் குளிரக் கண்டு மகிழலாம்.

என் அமுதா என்று சொன்னேன்?

சே..... பிறன் மனைவி எப்படி என் அமுதாவாக ஆகி விடுவாள்?

சீச்சீ! இவளுக்கு மட்டும் தானா சிரித்தால் கன்னங்களில் குழி விழுகிறது?

இன்னும், எத்தனையோ பெண்களுக்கும் கூடத்தான் சிரித்தால் கன்னங்களில் குழி விழுகிறது?

பூ.....!

if

2.2.2

2.2.3

2.2.4

“ எவ்வளவு படித்திருந்
தாலும் கழுத்தில் தாலி
ஏறிவிட்டதும், கணவரிடம்
மூடத்தனமாக அடங்கிப்
போகும் அடிமைத்தனம்
பெண்களுக்கு வந்து விடு
கிறது; தாலியைக் கட்டி
விட்ட காரணத்தாலேயே
பெண்களை அதிகாரம்
செலுத்தும் எண்ணம்
ஆண்களுக்குக் கைவந்த
கலையாகி விடுகிறது!”

இது கதையல்ல... கண்ணீர்!

திருக்கழக் குன்றத்திலிருந்து கடிதம் வந்ததும் திக் கென்றது. அந்த ஊருக்கே போவதில்லை என்று ஏழெட்டு ஆண்டுகளாக நான் கொண்டிருந்த உறுதியை இழந்து விடு வேளே என்று அஞ்சினேன்.

இலக்கிய மன்றத்தின் ஆண்டு விழாவில் நான் பேச வேண்டும் என்று செயலாளர் எழுதியிருந்தார்.

இதுவரை நான் போகவிரும்பாமல் இருந்ததற்குக் காரணமானவள், அல்வி.

அவள் என் நண்பரின் மகள்; என்னை வாய் நிறைய 'அண்ணா' என்று அழைப்பாள். ஓர் அலுவலகத்தில் டைப் பிஸ்ட்டாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

அழகே உருவானவள்! பூங்கொடியைப் போன்ற பொன்னுடல்...! திருவிழாவில் அலங்காரத் தேர் அசைந்து செல்வதைப் போன்ற நளினமான பின்னழகு நடை... உயர்ந்த கோபுரங்களின் மாண்புகளைத் தன்னுள் ஈர்த்து அடக்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போன்று நிமிர்ந்த தோற்றம், நிமிர்ந்து நிற்கும் மலையைப் போல யாவரையும் நேருக்கு நேராகப் பார்த்துத் துணிவுடன் பேசும் ஞானச்செருக்கு...

கோயிற் பொற்கலசத்தின் தூய்மையும் புனிதமும் பெற்ற கடைசல்மேனி—சங்கு குளத்தின் நீரலைகள் கரையில் மோதிக் கிளுகிளுக்கும் பூஞ்சிரிப்பு...அம்மன் சிலையின் புன்னகையைப் போன்ற அழகான புன்னகை! இத்தனைக்கும் சொந்தக்காரி அல்லி!

† மிதக்கும் விழிகளால் குளிர்ச்சியுடன் நோக்கி அவள் புன்னகை பூக்கும்போது, இந்த உலகத்தின் அழகெல்லாம் அவளுடைய இதழ்களின் ஓரத்தில் வந்து மண்டியிட்டுக் கிடக்கும்

ஆம்...அவளுடைய புன்னகையே நோய்களின் துன்பங் களைப் போக்கும், அற்புதமான ஒத்தடம்!

ஒரு முறை நான் அவர்கள் வீட்டில் அவளுடன் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தேன். சைக்கிளில் ஓர் அழகிய வாலிபன் விரைந்து வந்து இறங்கினான். அவன் உள்ளே நுழைந்தபோது மூக்கைத் துளைக்கும் சென்டின் நறுமணம் அறை முழுவதும் குப்பென்று சூழ்ந்தது. அந்த நெடி பட்ட தும் எனக்குத் தலையை வலிப்பதைப் போலிருந்தது; மூக் கைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

அதைப் புரிந்து கொண்ட அல்லி, “அவன் எப்பவும் இப்படித்தான், அண்ணா! பாண்டியன் வருவான், பின்னே; நறுமணநாற்றம் வரும் முன்னே?” என்றாள்.

“இரு...இரு! உன்னைப் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்ற முணுமுணுப்புடன் அவன் அவளைப் பார்த்துத் தலையை ஆட்டினான்.

“என்னடா பார்த்துக்குவே...? என்ன செய்துவிடு வாய்—?” என்று அவன் அருகில் சென்று இருப்பின் மீது இரண்டு கைகளையும் வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து நின்று கேட்டாள், அல்லி.

அவளுடைய அந்தக் கம்பீரமான தோற்றத்தையும் கோபத்தையும் பார்த்து அவன் உண்மையிலேயே பயந்து விட்டான்.

“நான் உன்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். ஆனால், மாமி கிட்டே சொல்லி—” என்று சொல்லிக்கொண்டே, “மாமி மாமி” என்று அழைத்தவாறே உள்ளே போய் அவளுடைய அம்மாவை அழைத்து வந்துவிட்டான்.

“ஏண்டி, அல்லி...! பாண்டியனை ஏன் எப்பவும் சீண்டி கிட்டேயிருக்கே? பாவம் — வருத்தப்படறாண்டி! சரி... போகட்டும். அவன் மலைக் கோயிலுக்குப் போறான். இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. நீயும் போகணும்னு சொல்லிக் கிட்டிருந்தாயே...போவதானால், அவனுடன் பொழுதோடு போய் வந்துவிடு. என்னால் வர முடியாது. வேலையிருக்கு” என்று சொல்லி விட்டு அவர்கள் உள்ளே போனார்கள்.

அல்லி அவனைக் குளிர்ச்சியுடன் நோக்கிப் புன்முறுவல் பூத்தாள்.

“சீக்கிரம் முகத்தைக் கழுவி பொட்டு வைத்துக் கொண்டு வா...” என்றான், அவன் நயமாக.

இதையே அவன் சற்று பிசுவுடன், “சரி—சரி! சீக்கிரம் வந்து தொலை. கூட்டிகிட்டுப்போய் ஒழியறேன்,” என்று ஆண்மை கலந்த அதிகாரத்துடன் சொல்லி யிருக்கலாமே என்று எனக்குத் தோன்றியது.

அல்லி, ஆடை மாற்றிக் கொண்டு அழகிய இனியதோற்றத்துடன் நெற்றியில் குங்குமம் இட்டுக்கொண்டு வந்தாள். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து வெளியில் சென்றனர். தோற்றத்திலும் உயரத்திலும் அழகிலும் இவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கும் இவர்கள் கணவன் மனைவியாக இருந்தால் எவ்வளவு அழகாக இருக்கும் என்று எண்ணினேன்.

மாலையில் நண்பருடன் சிற்றுண்டி அருந்திக்கொண்டிருந்தபோது, என் எண்ணத்தை வெளியிட்டேன்.

“அல்லியைப் பாண்டியனுக்கே கொடுத்து விடலாம். நல்ல பையன்தான். ஆனால் அவள் “வாடா—போடா” என்றே அவனைப் பேசிப் பழகிட்டா சின்ன வயசிலிருந்து

இரண்டு பேரும் ஒன்றாகவே படித்து வந்ததால் அவ்வுருக்கம் இந்தப் பழக்கம் வந்து விட்டது”, என்றார்கள் நண்பரின் மனைவி.

“அதெல்லாம் திருமணம் ஆனால் சரியாகிவிடும் என்றேன் நான்.

விளக்கு வைக்கும் நேரம். அல்லி மிகவும் கோபத்துடன் உள்ளே வந்தாள். விளக்கெண்ணெய் வழியும் முகத்துடன் பாண்டியன் தயங்கித் தயங்கி உள்ளே வந்தான். அல்லி ஆத்திரம் மேலிடப்படத்தான். “அம்மா! இனிமேல் பாண்டியனுடன் என்னை எங்கேயும் அனுப்பாதீங்க. நாங்க மலைமேலே கோவிலுக்குப்போய் திரும்பி வர்றப்போ கால் வலிக்கிறது என்றேன். அதனால் குகை மண்டபத்தண்டை கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்தோம். கூட யாரும் இல்லை பாண்டியன், “நீ என்னைக் கல்யாணம்பண்ணிக்கிறாயா”ன்னு திடீர்ன்னு கேட்டான்; எனக்கு திக்குன்னு ஆய்போச்சு. “என்னை என்ன நினைச்சுக்கிட்டு இப்படிக் கேட்கிறே”ன்னு ஒரு முறை முறைச்சேன். உடனே, அவன் எட்டி என் கையைப் பிடிச்சு...”

“ஆங்...கையைப் பிடிச்சு?”

“நான் இப்படிக் கேட்டேன்னு உங்க அப்பா அம்மா கிட்டே சொல்லிடாதே, அல்லி! இனிமே இப்படிக் கேட்க மாட்டேன்னு என் கையில் அடிச்சு சத்தியம் பண்ணினான். எனக்கு அவனைப் பார்க்கவே பரிதாபமா இருந்தது. இடியட்...! தப்பையும் செய்துடுவான். வேறு யாரும் அவனுக்குத் தண்டனை தர வேண்டாம்; தனக்குத்தானே தண்டனையும் கொடுத்துக்குவான்” என்று அல்லி சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டே வந்த நண்பர் தணிகாசலம், “ஏம்பா, பாண்டியா! நீ ஏன் அல்லியிடம் கேட்டாய்?” நானும் உங்க அப்பாவும் சேர்ந்தே அல்லியின் அப்பா அம்மாவிடம் அவனைப் பெண் கேட்பதாக இருக்கிறோமே” என்றார்.

‘ஆங்’ என்று புருவங்கள் நெளிய திகைத்த அல்லி, செவ்வரி படர்ந்த முகத்துடன் உள்ளே ஓடிவிட்டாள்.

நண்பர் தணிகாசலம் முடிச்சுகளைப் போடுவதில் வல்லவர். அல்லியின் பெற்றோரிடம் பேசினார்; பாண்டியனின் தாய் தந்தையரிடம் பேசினார்.

நல்ல நாளில், அல்லியின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சுக்களைப்போட்டான், பாண்டியன்.

தீருமணம் ஆகும்வரை அல்லியிடம் பேசுவதற்கே அச்சப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அவன், அவளுக்குக் கணவனாகி விட்டதும், ‘நான் உன் கணவன்’ என்பதைப்போல் அவளுடைய ஒவ்வொரு செயலிலும் அதிகாரம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் கழுத்தில் தாலி ஏறி விட்டதும் கணவரிடம் மூடத்தனமாக அடங்கிப் போகும் அடிமைத்தனம் பெண்களுக்கு வந்துவிடுகிறது; தாலியைக் கட்டிவிட்ட காரணத்தாலேயே பெண்களை அதிகாரம் செலுத்தும் அற்பத்தனம் ஆண்களுக்குக் கைவந்த கலையாகி விடுகிறது.

பாண்டியன், அல்லியை மிகவும் கடுமையான கட்டு திட்டங்களுக்கு உள்ளாக்கினான்.

தெரிந்தவர்...தெரியாதவர், பெரியவர்...சிறியவர்...தோழிகள் யாருடனும் அவள் பேசக்கூடாது; கொஞ்சநேரம் பொழுது போக்கக்கூடாது. எந்த நேரமும் அவனுடன் தனி அறையில் அடைபட்டுக் கிடக்க வேண்டும். ஆம்...அவனும் அவளும் வேலைக்குப் போகும் நேரம் தவிர, மீதியுள்ள எந்த நேரமும்!

பகலாவது...இரவாவது; பூ...இந்த வேறுபாடே அவனுக்குப் பிடிக்காது. எல்லா நேரமும் அவனுக்கு இன்ப நேரமே.

முதல் தேதி மாலை. அவனே நேராக அவள் அலுவலகத்திற்குப் போய்விடுவான். அவள் சம்பளப் பட்டியலில் கையெழுத்து போட்டு சம்பளம் வாங்கியதும், தானே அவள்கையிலிருந்து பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொள்வான். அவ்வளவு நல்லவனாகிவிட்டான். அவளும் எவ்வளவோ சொல்லிவிட்டாள்... “இப்படி நாலு பேருக்குத் தெரியும்படியாக. மானத்தை வாங்காதீர்கள்” சம்பளத்தை அப்படியே வீட்டில் கொண்டு வந்து தருகிறேன்’ என்று! ம் ஹும்... அவன் அதற்கெல்லாம் மசியவில்லை.

அல்லியைத் தன் சைக்களில் ஏற்றிக் கொண்டு அம். மணம் பாக்கத்திலிருந்து திருக்கமூக் குன்றம் வருவான்; அவனே விட்டு விட்டுத் தன் அலுவலகத்திற்குச் செல்வான்.

திருமணமாகி அவனைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றவன், அவனைத் தாய் வீட்டுக்கு அனுப்பவே இல்லை அவனும் அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்வதில்லை. அடிக்கடி மாமியார் வீட்டுக்குப் போனால் சட்டை கெட்டு விடுமாம்; மருமகப்பிள்ளையென்ற மதிப்பு குறைந்து விடுமாம்...

இந்த அழகில், அவர்கள் இருவரும் நாள்தோறும் திருக்கமூக்குன்றத்திற்கு வேலைக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அல்லி கர்ப்பமுற்றாள்; ஐந்தாவது மாதம். நண்பர் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டு ஒரு தடவைக்கு நான்கு தடவையாக நடந்து வற்புறுத்தியதால், போனால் போகட்டும் என்று நான்கு நாட்களுக்கு மட்டும் அனுமதி கொடுத்துத் தாய் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான் பாண்டியன்.

அந்த நேரத்தில், தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தின் ஆண்டு விழா நடந்தது. நானும் போயிருந்தேன். விழாவுக்கு அல்லியும் வந்திருந்தாள்.

விழாவுக்கு ஏராளமான மக்கள் வந்திருந்தனர்; மலையடிவாரத்தில் மக்கள் நிரம்பி வழிந்தனர்.

சிறப்புச் சொற்பொழிவாளர் வருவதற்குச் சற்று நேரம் இருந்தது. இதற்கு முன்பெல்லாம் இதைப் போன்ற நேரங்களில் அல்லி இனிமையுடன் பாடிக் கூட்டத்தினரை மெய்மறக்கச் செய்வாள்.

அன்றும் அவளைப் பாடச் சொல்லி சிலர் வேண்டினர். அவள் மறுத்து விட்டாள். நான் அவளை அழைத்து, “உனக்கு ஆர்வம் இருந்தும் நீ உன் கணவனுக்குப் பயப்படுகிறாய்; நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன், அவனுக்கு இரண்டு பாரதி தாசன் பாடல்களைப்பாடு” என்று வற்புறுத்தினேன்.

அவளும் அரைகுறை மனத்துடன் ஒரு பாடலை இனிமையுடன் பாடி முடித்தாள். எங்கேயோ கடைத் தெருவில் சுற்றிக் கொண்டிருந்த பாண்டியனுக்கு இந்தச் செய்தி எப்படி எட்டியதோ தெரியவில்லை..... அவள், இரண்டாவது பாடலைப்பாடி முடிக்கும் நேரத்தில் வேகமாகச் சைக்களில் வந்து இறங்கினாள்.

அவள் பாடலை முடித்து விட்டு மேடைக்குப் பின்னால் வந்ததும், அவள் தலைமயிரைப் பற்றி இழுத்து “பொறுக்கிக் கழுதை! தெரியுமடி, உன் புத்தி! அதனால் தானே இத்தனை நாள் உன் அம்மா வீட்டுக்கு உன்னை அனுப்பாமல் இருந்தேன்” என்று அநாகரிகமாகக் கத்திக் கொண்டே அவள் கண்ணங்களில் பளிர்... பளிர் என்று அறைந்தாள்.

கூட்டத்தினர் கவனம் முழுவதும் அவர்கள் மீது திரும்பியது. அல்லி உடல் கூசிக் குன்றிப் போனாள். அவன் முர்க்கத் தனமாக அவளை இழுத்துக் கொண்டு அவள் தாய் வீட்டுக்குப் போனாள்.

ம்...உன் துணிமணிகளை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு இப்போதே என்னுடன் ஊருக்குப் புறப்படு! இல்லை...உன்னை என்ன செய்வேன் என்று எனக்கே தெரியாது” என்று வெறியடைப் போலக் கத்தினாள்.

நானும் அல்லியின் பெற்றோரும் அதிர்ந்து போய் நின்றோம். நாங்கள் பேசமுடியாதபடி அவனை காட்டுக்கத்தலாய் கத்தினாள்.

“யாரும் எதுவும் எனக்குப் புத்திமதி சொல்ல வேண்டாம். என் பொண்டாட்டியை எப்படி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று எல்லோரையும் எடுத்தெறிந்து பேசிஞன்.

அதுவரை அவனுடைய கொடுமையைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த அல்லி, நிலைமை எல்லை மீறிப் போவதை யுணர்ந்து “படித்தவர்கள் படித்தவர்களைப் போல நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொருத்தரும் முன்னே பின்னே இருந்ததை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மத்தியில் என்னை அவமானப்படுத்தி விட்டீர்கள். இன்னும் நான் ஏன் உங்கள் பேச்சைக் கேட்க வேண்டும்? நான் இன்றைக்கு உங்களுடன் வர முடியாது...” என்று அவளும் பதிலுக்கு இரைந்தாள்.

“வரமுடியாதா? மரிபாதையாக இப்போதே என்னுடன் புறப்படு. இல்லை... உன்னைக் கொன்று விடுவேன். கழுதை! நீ கூட்டத்திற்கு ஏன் போனாய்? எவன் ரசிக்க வேண்டுமென்று பாடினாய்?”

அவனுடைய கீழ்த்தரமான இந்தக் கேள்வியால் அல்லிக் குச் சினம் பொங்கி வந்தது. அவளும் பதிலுக்கு அவனைத் தாக்கினாள்.

“ஓ... தெருவில் போகும் பெண்களையெல்லாம் ஓரக் கண்ணால் எடை போட்டு ரசிக்கும் கேவலமான ஆண்கள் தான், தங்கள் மனைவி மீது எடுத்ததற்கெல்லாம் சந்தேகப்படுவார்கள்....!”

“அம்மா வீட்டில் இருக்கிறோம் என்ற தைரியத்தில் நீ இப்படிப் பேசுகிறாயா? வீட்டுக்கு வந்து சேருடி... உன்னைக் கசக்கி பிழிந்து உன் திமிரை அடக்கி வைக்கிறேன்.”

அல்லியின் கோபம் எல்லை மீறியது.

“எதனை இத்தனை நாட்கள் வெளியில் சொல்லக்கூடாது என்று நான் மறைத்து மறைத்து வைத்து, மனைவி என்ற

இடத்தின் மாண்பைக் காத்து வந்தேனோ, அதை நீங்களே சொல்லி விட்டீர்கள். பூவின் மணத்தை மிருதுவாக நுகரத் தெரியாத இராட்சதன், நீங்கள்! இதழ் இதழாகப்பிய்த்து இரும்புக் கைகளால் கசக்கி எறியும் வெறியர், நீங்கள். இப்போது நான் இருக்கும் நிலையில் என் உடல் நலம் கருதியாவது ஒரு வாரம் கூட என்னைத் தனிமையில் விட்டு வைக்க முடியாத அளவுக்கு ஆத்திரம் கொண்ட நீங்களும் ஒரு மனிதரா? நான் விழாவுக்குப் போனதை சாக்காக வைத்து என்னை எப்படியாவது விட்டுக்குக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போக ஏன் துடிக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். உங்களை இனிமேலும் திருத்த முடியாது. இல்லற இன்பம் என்பது உப்பைப்போல! உப்பை அளவோடு உணவில் சேர்த்துக் கொண்டால்தான் உணவு சுவைக்கும்; அளவுக்கு மீறினால் உணவும் கெட்டுவிடும் — உடம்பையும் கெடுத்து விடும். அதை நீங்கள் அனுபவத்தால்தான் உணர வேண்டும்.

“இதுவரை கணவனாயிற்றே என்று உங்கள் உடலைக் காத்து வந்தேன். இனிமேல் உங்களை எப்படி நடத்த வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும்...! ம...சரி, புறப்படுங்கள்... உங்கள் விருப்பப்படியே விட்டுக்குப் போவோம்...” என்று கூறிவிட்டு நாங்கள் யாரும் எதிர்பாராத வகையில் வீதிக்கு வந்து சைக்கிளில் ஏறினாள்.

அவளும் ஓடிச் சென்று சைக்கிளில் அவளுக்குப் பின்னால் ஏறிக்கொண்டாள்.

அல்லி மிகவும் அலட்சியமாக அவளை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றாள்.

அந்த நிகழ்ச்சியின்போது நான் நண்பர் வீட்டுக்குச் சென்றதுதான். ஏழெட்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. நான் மறுபடியும் திருக்கழுக்குன்றத்தையே எட்டிப் பார்க்கவில்லை

அல்லியின் தந்தை குடும்பத்தைச் சென்னைக்கு மாற்றிக் கொண்டதால், அவளுடைய இல்லற வாழ்வைப் பற்றியும்

நான் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லை. ஆகவே அவர்கள் எப்படித் தான் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள் என்பதையாவது தெரிந்து கொள்ளலாமே என்ற எண்ணத்துடன் நீண்ட சிந்தனைக்குப் பிறகு திருக்கழுக்குன்றம் இலக்கிய விழாவுக்குப் போனேன். விழா முடிந்ததும் நண்பர் தணிகாசலத்தைச் சந்தித்து அல்லியின் குடும்பத்தைப்பற்றி ஆவலுடன் கேட்டேன்.

அவர், “நான் சொன்னால் உங்களுக்குப் புரியாது. அவர்கள் நான்கைந்து வருடங்களாகத் திருக்கழுக்குன்றத்தில் அல்லியின் பெற்றோர் இருந்த வீட்டில் குடியிருக்கிறார்கள். நீங்களே நேரில் சென்று பாருங்கள். அல்லி கூட வேலையை விட்டு நின்று விட்டாளாம்...” என்றார், பட்டதும் படாதது மாக.

பாண்டியனின் கொடூரமான வெறிபிடித்த தோற்றத்தையும், மனைவி என்னும் போர்வையில் அஞ்சி நடுங்கும் அல்லியின் அழகிய பூங்கொடியைப் போன்ற உடலையும் நினைத்து பதறியவாறு அவர்கள் இல்லத்திற்குப் போனேன்.

வாசலில் ஏழெட்டு வயதுள்ள இரண்டு பெரிய பையன்கள் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஆறு வயதுள்ள பெண், குழந்தையொன்றை இடுப்பில் இடுக்கிக் கொண்டு பராக்கு காட்டினாள். ஐந்து, மூன்று இரண்டு வயதகனில் மூன்று பிள்ளைகள் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைத் தாறுமாறாக கிழித்து கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

என்னைக் கவனித்த ஒரு பையன், “அம்மா! யாரோ ஒருவர் வாசலில் வந்து நிற்கிறார்” என்று கத்தினான்.

“உள்ளே வரச் சொல்லேன்.” என்ற அருவருப்பான கரகரப்புக் குரல் ஒன்று உள்ளிருந்து ஒலித்தது.

அழகிய மின்னற்கொடியை போன்ற எங்கள் அல்லியை இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு நான் பார்க்கப் போகிறேன்!

ஆர்வத்துடிப்புடன் உள்ளே சென்ற நான், அடுத்த கணமே அதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

இரண்டு ஆலமரத் திம்மைகளை ஒன்றாக இணைத்ததைப் போன்ற விகாரமான பருத்த உடலுடன் ஒருத்தி கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு கதைப் புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“நான் அல்லியைப் பார்க்க வந்தேன். அல்லி இல்லீங்களா?” என்று கேட்டேன்.

“அல்லியா? நான் தான் அல்லி! நீங்கள்...? ஒ — அண்ணாவா? வாங்க... வாங்க,” என்று பரபரப்படைந்த அவளால் தன்னுடைய யாணை உடலைத் தூக்கிக்கொண்டு உடனே எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அவள் பெருத்த பெருமூச்சுகளிடையே எழுந்த போது, அந்த இரும்புக் கட்டிலின் சட்டங்கள் கிரீச்சிட்டுக் கதி கலங்கின.

கண்கள் இடுங்கி, கன்னங்கள் அளவுக்கதிகமாக உப்பி... சழுத்து, கை, கால், முகம், உடல் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் சராசரியாக மெழுகி வைத்ததைப் போல வயிறு சாய்ந்து சரிந்த பெருந் தொப்பையுடன் அவள் இருந்தாள்.

தான் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தைக் கட்டில் மீது வீசி எறிந்து விட்டு உட்பக்கம் திரும்பி, “என்ன...? இங்கே கொஞ்சம் வர்றியா?” என்று குரல் கொடுத்தாள்.

உள்ளே இட்டிலிக்கு மாவு ஆட்டிக்கொண்டிருந்த யாரோ ஒருவன் அந்த மாவுக் கையோடு வந்து நின்றான்.

உனக்குக் கொஞ்சம் கூட சொரணையே கிடையாது. எதையும் சொன்னாத்தான் செய்யத் தெரியும். மரமாட்டம் றிக்கிறியே! வீட்டில் பால் இல்லை. ஒட்டலுக்குப் போய் ஒரு காபியும் தோசையும் வாங்கி வந்து தொலை” என்று அவள் அவனுக்குக் கட்டளையிட்டாள், எரிச்சலுடன்.

காற்று அடித்தால் பறந்து விடுவதைப்போல மெலிந்து, கன்னங்களில் குழி விழுந்து தலை நரைத்து, கண்ணொளி மங்கி விலா எலும்புகளின் மூட்டுக்கள் மேலே தெரியும் படியாகக் கூனிக்குறுகி அவன் பணிவுடன் உள்ளே ‘ஒடினான்’ பிளாஸ்கை எடுத்துவர.

“யாரம்மா, அந்த ஆள்...?” “உங்களுக்கு அடையாளம் தெரியலையா, அண்ணா? இதோ ஏழெட்டு வானரங்கள் இருக்கின்றனவே... இதுகளைப் பெற்ற அப்பன்” என்றாள், அல்லி.

ஒரு குழந்தையைத் தோளிலும் மற்றொரு குழந்தையைக் கையிலும் எடுத்துக் கொண்டு பிளாஸ்க்குடன் ஓட்டலுக்குப் புறப்பட்ட அவன், என்னைப் பார்த்து அவமலாகச் சிரித்தான்.

என் நெஞ்சுக்குள் எதுவோ பிசைந்தெடுப்பது போல் வலித்தது. நான் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டேன், வேதனை தாளாமல்!

சுவை 4:

துவர்ப்பு!

“ஆமா(ம்)! நீ ரொம்பப் பெரிய மனுசன்—தான் போ! எனக்கு சாமியும் வாணும்...பூதமும்வாணும். என் மனசே எனக்குப் போறும். அதோ நேத்து காய்ஞ்ச நெலா இண்ணிக்கும் கீது...இதோ காத்துக்கும் மழைக்கும் கலங்காத பருவதமலை கீது...இந்த சாட்சிகளே போறும். யோவ்! நீ என் கயித்திலே இந்தக் கீரை மணியைக் கட்ட வச்சி, நான் உன் கொட்டத்த அடக்கல நான் கன்னிசாமி இருளன் மொவ கனவம்மா இல்லேய்யா! எனக்குத் தெரியும் யா இந்த ஆம்பிளைங்க லச்சணம்...!”

—கனவம்மா

வாழ்க்கை ஒரு நாடகம்!

இரவு நேரம்.....பன்னிரண்டு மணி இருக்கும்!

வடாற்காடு மாவட்டத்தில் வானளாவி வளர்ந்திருக்கும் பர்வத மலையைச் சுற்றி மண்டிக்கிடக்கும் அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில், கடலாடி கிராமத்திலிருந்து சுமார் ஒருமைல்தூரம், மேற்குப் பக்கத்தில் பத்துப் பதினைந்து இருளர் குடிசைகள் ...எல்லர்க் குடிசைகளிலும் முடங்கிக் கிடந்த கிழங்கெட்டு களும் குழந்தை குட்டிகளும் உறக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தனர் ...ஒரே ஒரு குடிசையைத் தவிர!

ஆமாம்...அந்தக் குடிசைகளுக்குச் சற்று தூரம் தள்ளி யிருக்கும் மிகச்சிறிய ஒலைக் குடிசையில் ஒரு கந்தல் கோணி யின் மீது படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருக்கும் கனவம்மாளும் நான்கு நாழிகைப் பொழுதாகப் புரண்டு, புரண்டு படுத்துப் பார்க்கிறாள்; தூக்கம் தான் வரவில்லை.

‘பாழாய்ப் போனவன்...பாடையிலே வைப்பான்! யாரா யிருக்கும், அவன்? எவனாயிருந்தா என்ன? கூடிய சீக்கிரம் அவனைக் கண்டு பிடிச்சி அவன் கையையும் காணையும் முறிச்சி அடுப்பிலே வைக்கலேன்னா நான் கன்னிசாமி இருளனுக்கு பொறந்தவ இல்லை.’

திரும்பித் திரும்பி இதே சிந்தனை அவள் இதயத்தை குடைந்துகொண்டிருக்கும்போது அவளுக்கு உறக்கம் எப்படி வரும்?

‘டொக்..... டொக்.....’

மீண்டும் ஒலி.....

‘ஆமாம் சந்தைமேயில்லை.....கடலாடி பக்கமாயிருந்து தான் சத்தம் வருது. இருபது, முப்பது கவட்டை தூரத்திலேதான் எவனோ அந்தக் காரியத்தைச் செய்யறான். இருக்கட்டும்...—சக்களத்தி மவனைக்கையுங் களவுமா பிடிச்சி அவன் மொவத்திலே காறித்துப்பறேன்...?’

கனவுக்கு ஆத்திரமும், ரோசமும் பொத்துக் கொண்டு வந்தன.

‘சிவுக்’கென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள். எண்ணெய்ப் படாமல் சிக்குப் பிடித்த கருங்கூந்தலை அவிழ்த்து இரண்டு தடவை தட்டி அதை அப்படியே அள்ளிச் செருகி ‘கோடாலி முடிச்சி’ போட்டுக் கொண்டாள். எழுத்து துணியை உதறிக் கட்டிக்கொண்டு மாராக்கைச் சரி செய்து கொண்டு முந்தாணியை இழுத்து இடுப்பில் செருகினாள். தன் தலை மாட்டில் வைத்திருந்த ஆக்கரிவாளைக் குனிந்து எடுத்துக் கொண்டு, குடிசையின் தட்டியைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து வாசலில் நின்றாள்.

பால் வெள்ளம் பெருகியதைப் போல நெலா சாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

‘டொக்.....டொக்.....டொக்.....டொக்’

மறுபடியும் சத்தம்!

கனவுக்கு வந்த கோபத்திற்கு எல்லையில்லை.

கனவு குடிசையின் கதவாகப் பயன்படும் தட்டியை இழுத்து மூடி பனைநாரால் கட்டிவிட்டு ஒலிவந்த திசை நோக்கி விரைந்தாள்.

அங்கு அவள் கண்ட காட்சி அவளுக்கு மிகுந்த எரிச்சலை மூட்டியது.

பட்டுப்போன காட்டு வாழைமரத்தின் அடியை ஒருவன் கோடாரியால் வெட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

‘ஏய்...! திருட்டுப் பய மவனே!’ காட்டுக் கத்தலாக கத்தினாள், கனவு.

மரத்தை வெட்டுவதற்குக் கோடாரியை உயர்த்திய காத்து குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள்.

கண்களில் கோபம் கொப்பளிக்க கன்னங் கரேலென்று கருங் கற்சிகையாய், கையில் அரிவாளுடன் நின்று கொண்டிருந்த கனவைப் பார்த்ததும் பயத்தால் அவன் கோடாரி கையிலிருந்து நழுவிக்கீழே விழுந்தது.

‘ஜில்’லென்று அவன் உடல் முழுவதும் வியர்த்துக் கொட்டவே ‘முண்டாசை’ அவிழ்த்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான். சற்று நிதானித்து அவளையே உற்றுப் பார்த்தான். கனவின் கோபம் கொஞ்சம் தணிந்தது.

‘இது என்ன? இந்தக் காட்டிலே உலவுதே ஏழு கன்னி மாரு அதிலே இளையா கன்னியா? இல்லே பர்வத மலையில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த நீண்டதோகையை உடைய நீலநிற மயில்தான் வழிதெரியாம இந்தப் பக்கம் வந்துட்டுதா? இல்லே... இவ ஒரு மனுசப் பிறவிதானா? சே... கண்ணு இமைக்குது; வாய் திறந்து இப்பக்கூட என்னவோ பேசினாப் போலிருக்குது?...இவ ஒரு பொண்ணுதான்? நம்மைப்போல மனுச சாதிதான்?’

காத்துவின் திகைப்பு அடங்கியது; ஒருவாறு தெளிவு அடைந்தான்.

‘என்னய்யா, இப்படி முறைச்சுப் பார்க்கிறே? ஒருபொம் பிளையை இந்த மாதிரிப் பார்க்கிறதுக்கு உனக்கு வெக்க மாயில்லே.....’

‘நான் ஏன் புள்ளே வெக்கப்படணும்? வெளக்கு வச்சா ஊட்டை விட்டு வெளியே வர்த்துக்குப் பயப்படறவன், நான்! நடு ராத்திரி...உறுமவேளை...ஜாமவேளை கன்னிமாரு ஊர்வலம் வர்ற நேரமாச் சேன்னு பயந்து பயந்து வந்து விறகு வெட்டிக்கிட்டிருந்தேன். துணைக்கு வந்துட்டியே... நான் ஏன் புள்ளே வெக்கப்படணும். அதான் இனிமே பயப் படணும்?’

ஒரு கன்னிப் பெண்தானே...அதுவும் தனியாகத்தானே வந்திருக்கிறாள் என்ற எண்ணத்தில் பொய் தைரியத்தில் திருட்டு மரம் வெட்டுவதையும் மறந்து காத்து பேசினாள்.

‘யோவ்! என்ன நெஞ்சு துணிச்சல்யா, உனக்கு? எங்கிட்ட அந்த மாதிரியெல்லாம் வச்சிகிட்டே உன் பாட்டி உனக்கு ஊட்டிய செவ்வெண்ணெயை எடுத்துடுவேன். ஜாக் கிரதை. நான்யாரு தெரியுமா? கன்னிசாமி இருளன் பொண்ணு கனவம்மான்னு நாலு பேருகிட்டே கேட்டுப் பாரு...தெரிஞ்சுக்குவே...!’

காத்து திடுக்கிட்டான்.

‘யாரு கனவா...கனவா இவ...? அய்யோ...இவ பெரிய வாயாடி...பொல்லாதவ...பெரிய சண்டைக்காரி ன்னு நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கோமே. தங்கிட்ட வாயாடின வானிப்ப்சங்கவாலை ஓட்ட நறுக்கினவளாமே, இவ...! கடவுளே! நான் இன்னிக்கு காலையிலே யாரு மொகத்திலே முழிச்சேனோ இவகிட்டே வந்து மாட்டிக்கிட்டேனே’

‘என்னாய்யா, திரு திருன்னு முழிக்கிறே, நீ என்ன ஊரு...?’

‘சிங்காரவாடி...’ காத்து உளறிக் கொண்டே கூறினாள்.

‘சிங்கார வாடியிலே இருக்கிறவங்க எல்லாம் நல்லவங்க ளாச்சே...! எனக்கு நல்லாத் தெரியும்...அவங்க எல்லாம் தங்கமானவங்க! நீ அந்த ஊரா இருக்கமாட்டே!

‘நெசம்மா...நானு சிங்கார—வாடிதான்!’

‘சரி.....சரி.....! நீ எந்த ஊரா இருந்தா எனக்கென்ன? எடுத்துக்க கோடலியை! வா, என்னை...’

காத்துவின் கால்கள் பயத்தால் நிற்கும் சக்தியை இழந்தன. நாக்கு குழறியது.....

‘வந்து.....வந்து.....எங்கே.....?’

‘ம் கட லாடி போலீஸ் டேசனுக்கு!’

‘அய்யோ...போலீஸ் டேசனுக்கா? கனவு...கனவு...! உன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிடறேன். இந்த மாதிரி தப்பு தாண்டாவுக்கு நான் இதுவரை போனதில்லே...! மூணு நாளா குடிக்கக் கஞ்சி தண்ணி இல்லே...! சாமி சத்தியமா சொல்றேன். பசி பொறுக்காம தான் இந்த கெட்ட காரியத் திலே எறங்கினேன். இனிமே இந்த ஈனத் தொழிலிலே இறங்க மாட்டேன். டேசனுக்கு கீசனுக்கு ஒண்ணும் வேணும்? பெரிய மனசு பண்ணி என்னை மன்னிச்சப் போடு...,

காத்து, தன் எண்ணாண் உடலும் ஒரு சாணாகக் கூனிக் குறுக ஒடுங்கி நின்று அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான்

திருடுபவனுக்கு மட்டும் மனம் என்று ஒன்று இல்லையா என்ன? அந்த மனம் மானத்தின் சாரம் பதியாமல் இருக் குமா என்ன?

கனவின் பேச்சும் செய்கையும், பார்வையும்தான் கண்டிப்பு நிறைந்ததாக இருக்குமே தவிர, இதயம் என்ன வோ மென்மையானதுதான்.

காத்துவின் பட்டினி நிலையைக் கேட்டதும் அவள் மனம் நெகிழ்ந்தது. இருந்தாலும், சட்டென்று பிசுவை விட்டுக் கொடுத்து விடலாமா?

‘நான் என்கு பாடுபட்டு வயித்தைக் கட்டி வாயைக் கட்டி எங்கப்பன் வெச்சிட்டுப் போன நாலு காசு பணத்தை உருவாக்கி ஒண்ணு சேர்த்து, முந்நாறு ருவா வெள்ளிப்

பணத்துக்கு இந்த ஏழெட்டுப் பட்டுப் போன மரங்களையும் இந்தப் 'பாரஸ்டுகாரர்' காலிலே கையிலே உளுந்து, ஏலத்திற்கு எடுத்திருக்கிறேன். நீ பாட்டுக்கும் நேத்திக்கும் இன்னிக்கும் வந்து வெட்டிக்கிட்டுப் போறியே! ஒங் கட்டையிலே, மானம், ரோசம் இல்லே, சீவு ரத்தம் இல்லே! தூ...! கேட்டாக்கா மூணு நாளா பட்டினுன்னு சொல்றியே...! நெசம் மாவே பட்டினியா வா, செத்தே...?"

“நெசம்மா...பட்டினிதான்”

“அப்படிதான் என் குடிசை எதிரிலே போட்டு வச்சிருந்த விறகிலே ஒரு ‘செமையை’ நேத்து ராத்திரி எவனோ தூக்கிட்டுப் போயிட்டான், பேமானி...”

காத்து தலை குனிந்து கொண்டான்.

“சேச்சே நாதாரு சாதி... அந்த சாதியிலே தான் பொறுமையும் பொச்சிரிப்பும் இருக்குதுன்னுபார்த்தா அந்த காட்டிலும் மேட்டிலும் எலி பிடிச்சி பாப்பு பிடிச்சி கட்டை வெட்டி பொழைக்கிற இந்த காட்டுப் பூச்சி சாதியிலுமா இப்படி அக்கிரமம் நடக்கணும்? ஒரு பொண்ணு... ஏதோ, நாலு துட்டு துக்காணியோட ஒழுங்கா இருக்கிறாளேன்னு சந்தோஷப்படாத பேமானிசாதி...” என்னு பொரிவதைப் போல சடசடவென்று கனவு பொரிந்து தள்ளினாள்.

‘அம்மாடி! இந்தப் பொண்ணு வாய் ஒரு நிமிசம் கூட சுமாயிருக்காதா...? மரக்-கெவுளி மாதிரி பளபளன்னு பொளந்து தள்ளுதே. கண்ணு அதுக்குமேலே... பட்டாம் பூச்சி மாதிரி படபடத்துகிட்டே இருக்குது!

தனக்கு எத்தகைய நெருக்கடியும், பரிதாப நிலையும் வந்தாலும் சரி... மனிதனுடைய மனம் மட்டும் தன் நிலையை மறந்து பெண்களின் பேரழகை இரகிக்க மட்டும் தவறுவதில்லை.

காத்து, அவனுடைய நிலையை மறந்து கனவின் பேச்சையும் கண்களையும் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சரி...சரி... ஏ(ன்) ஒலக்கை மாதிரி நிச்சிதே...? இனிமே ஒழுங்கா நடந்துக்க...! ஒழிஞ்சது ஒழிஞ்சு போவட்டும்.. ஒழுங்கா நடந்துக்க, எங்கூட வா! அஞ்சாறு சோத்துப் பருக்கையிலே தண்ணி ஊத்தி உப்புப் போட்டு கலக்கித் தர்றேன்". என்றாள் கனவு.

அப்பாடா! காத்துக்கு உயிர் வந்தது. கோடாரியை எடுத்துக் கொண்டு அவள் பின்னால் நடந்தாள்.

நிலவொளியில் தகதகக்கும் அவள் மேனி அழகைக் கண் இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டே செல்ல வேண்டும் என்று தான் அவனுக்கு ஆசை! ஆனால் அவள் என்ன சாதாரணப் பெண்ணா? கன்னிசாமி இருளன் மவ கனவம்மாள் ஆச்சே? திடீரென்று பச்சாதாபம் போய்கோபம் வந்து, 'நடடா கடலாடி டேசனுக்கு என்று சொல்லிவிட்டாள் என்றால்... என்ன செய்வது?

ஆயிரம் இருக்கட்டும். மனம் கேட்கிறதா? அடிக்கடி அவளையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தாள். அவளோ... ஒன்றுமில்லாமல் இதயத்தில் ஒரு விதப் பரபரப்பு ஏற்படவே, அதற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாமல் தலை கவிழ்ந்து தரையைப் பார்த்தவண்ணமே சூடிசையை நோக்கி நடந்தாள்.

"விளக்கிலே எண்ணெய் இல்லே, ஏத்தறத்துக்கூட! இப்படித்தான், வாசல்லே உட்காரு தோ வந்துட்டேன்" என்று அவளை நிலா வெளிச்சத்தில் வாசலில் உட்கார வைத்து விட்டு உள்ளே சென்ற கனவு, சற்று நேரத்தில் சோற்றுப் பாளையுடன் வெளியே வந்து அவன் எதிரில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

காத்து, தன் முகத்தைத் தலைப்பாகைத் துணியால் துடைத்துக் கொண்டபின் இரண்டு கைகளையும் நீட்டினான்.

கனவு சோற்றைப் பிழிந்து அவன் கையில் வைத்தாள். அவன் ஆர்வத்துடன் இதைச் சாப்பிட்டான்.

“காலையிலேயிருந்து சோறு தண்ணி இல்லை புறவருக்கு! கண்ணு மூஞ்சி எல்லாம் இடி விழுந்து கிடக்குது. உங்க ண்டு மாதிரி நினைச்சுக்கிட்டு கூச்சப்படாம சாப்பிடு”

கனவு அன்புடன் கூறினான்.

“நீ யாரு எவுரு... நான் கூச்சப்படப் போறேன்” வயிற்றில் கொஞ்சம் ஈரம் இறங்கியதும் காத்து சற்று குத்தலாகக் கூறினான்.

“ஓகோ... இதுதான் சாக்குன்னு கிட்ட வர்றப்பிலே யிருக்குது சரிதான்: போனால் போவுது...பாவமனு பார்த்து கஞ்சி ஊத்தினு... நல்லாயிருக்கு கத?

அவளுடைய பேச்சைக் கேட்கும் நிலையில் அவன் இல்லை. அவன் அழகில் அவன் சொக்கிப் போனான்.

“ஆகா...புதுசா துளிர் விட்டிருக்கிற மாங்கொழுந்து இலை மாதிரி, ரவிக்கை போடாத இவ உடம்பு நெலா வெளிச் சம் பட்டு எப்படி கருவிழாப் பாம்பு உடம்பு மாதிரி பள பளக்குது; முத்துச் சிப்பிக் குள்ளற முத்து இருக்கிற மாதிரி, இவ சிரிக்கும் போது பல் வரிசை மின்னுது; திறந்து கிடக் கிற தோள் பட்டையைப் பார்த்தா முலைக்காட்டு மூங்கிலின் அடிமரத்தைப் போல வழவழன்னு இருக்குது; யானை முகத்துக்கு மூடிப் போட்டு இருப்பதைப் போல கோயில் கலசங்க மாதிரியிருக்கும், இவ நெஞ்சு மேலே ‘மாராக்கு’த் துணி போட்டிருக்கிறது கண்ணையே பறிக்குதே...! நல்ல பாம்பும் சாரைப்பாம்பும் இழையற போது வர்றதைப் போல ஏதோ ஒரு வாசனை கூட இவ உடம்பிலிருந்து வருதே...! என்ன இருந்தாலும் கனவு, ஒரு அதிசயமான பிறவி தான்! ம... எவன் அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைச் சிருக்கானோ...?

காத்து நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான்.

“சோத்தைப் பார்த்து திண்ணு. இந்தா, இன்னும் ஒரு பிடி வச்சுக்க...”

கனவின் உபசரிப்பு பிரமாதம்!

“அதிருக்கட்டும், கனவு! உம் பொருளைத் திருடறதி-
துக்கு வந்த எனக்கே, சோறு போட்டு அனுப்பறியே...அது,
ஏன்?”

“அதென்னமோ... எனக்கே தெரியலே” என்று கூறிக்
கொண்டே அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாதவளாய்
சோற்றுப் பாணையை எடுத்துக் கொண்டு எழுந்து ஓடினாள்,
கனவு.

காத்து அருகில் இருந்த மூனிப்பாணையைப் பார்த்தான்.
அதில் தண்ணீர் இல்லை. கையையும் வாயையும் துணியில்
துடைத்துக் கொண்டான். கனவு வெளியில் வந்து இடுப்-
பில் செருகியிருந்த வட்டுவத்தை எடுத்து சுருக்கைப் பிரித்-
துத்திறந்து காய்ந்து சுருண்ட வெற்றிலைச் சருகையும் சிறிது
பாக்குத் துண்டையும் அவனிடம் கொடுத்தாள்.

அதை வாங்கிக் கொண்டே அவன் ‘சண்ணாம்பு’ என்றுன்.

அவள் ‘கரண்டவத்தை’ திறந்து கொஞ்சம் சுண்-
ணாம்பை ஆள்காட்டி விரலில் வழித்து அவனிடம் நீட்டி-
னாள். அதை எடுக்கும் சாக்கில், அவள் கை விரலை சற்று
அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு குறும்புடன் அவளைப் பார்த்-
தான்.

கையை ‘சட்’டென்று இழுத்துக்கொண்டே கனவு,
ஓகா...என்னை என்னன்னு நினைச்சுகிட்டே? கண்ணிசாமி இரு-
ளன் பொண்ணு கனவம்மான்னு நாலு பேரு கிட்டே கேட்-
டுப்பாரு... தெரிஞ்சுக்குவே...! ஏதோ பட்டினி இருக்கிற
னென்னு பாவம் பார்த்து, சோறு தண்ணி குடுத்தா அவ்வ-
ளவு தூரத்துக்கு வந்துட்டியா? சாக்கிரதை...’ என்று
இரைந்தாள்.

அக்கம் பக்கத்திலுள்ள குடிசைகளில் தூங்கும் இருளர்-
கள் எழுந்து விடுவார்களோ என்று காத்து பயந்து விட்-
டான்.

‘இல்லே..... வந்து.....’

‘வந்து என்னய்யா, வந்து? வந்தும் போயும்...! உன்னை சும்மா விடறதே தப்பு... மருவாதையா ஓடிப்போ...!ம் இப்பவே ஓடிப்போயிடு, இங்கிருந்து! இல்லேன்னா கன்னம் இரண்டும் கத பாடிடும் கத...!’

கீழே விழுந்த வெற்றிலைச் சருகைக்கூட எடுக்கவில்லை, காத்து.

‘இந்தப் பொண்ணு ஒரு சண்டிமாடு. சொன்ன மாதிரியே அடிச்சாலும் அடுச்சடுவா!’

கன்னத்தைத் தடவிக் கொண்டே ஓட்டம் பிடித்தான், காத்து.

மறுநாள் இரவு.

நடுச்சாமம்...அதாவது முதல் நாளைப்போலவே நடுநிசி.

பளிங்கு நிலா ஆகாயத்தில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

சிங்கார வாடியிலிருந்து புறப்பட்ட காத்து, தலையில் ஒரு விறகுச் சுமையுடன் கனவின் குடிசைக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய மனசே அவனைக் கொன்று விட்டது போலும்!

தன் வீட்டுப் பொருளைத் திருட வந்தவனுக்குச் சோறும் தண்ணீரும் கொடுத்து வழி அனுப்பும் தங்கமான குணம் உடைய கனவுக்கு துரோகம் செய்யலாமா?

ஆகவே, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் அவளுடைய குடிசைக்கு எதிரில் இருந்து யாருக்கும் தெரியாமல் திருடிக் கொண்டு வந்த விறகுச் சுமையை மறுபடியும் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி இருந்த இடத்திலேயே கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுவது தன் கடமை என்பதை உணர்ந்து அந்த விறகுச் சுமையை எடுத்துச் சென்றான்.

குடிசைகள் இருந்த மாந்தோப்பிற்குச் சற்று தூரத்தில் அவன் சென்றபோது அந்தப் பக்கத்திலிருந்து பெரியதோர் கூச்சலும், குழப்பமும் காற்றில் மிதந்து வந்தன.

காத்து கூர்ந்து கவனித்தான். கனவின் குடிசைக்கு அருகில் வில்விகள் எல்லோரும் கூடிக் கொண்டு ஏதோ தகராறு எழுப்பிக் கொண்டிருப்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

‘ஏதாவது அடிதடி சண்டையாக இருக்கும்; இல்லேன்னு திருடு பெரடாக இருக்கும்!’

இந்த அசம்பாவிதமான நேரத்தில் அங்கு செல்வது... அதுவும் திருடி வந்த விறகுச் சுமையைத் திருப்பி எடுத்துச் செல்வது அவ்வளவு நல்லதா என்று யோசித்துக் கொண்டே சென்றகாத்து, ஏதோ ஒரு சக்தி உந்த அவனையும் அறியாமல் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய்ப் போய்த் தலையில் சுமையுடன் நின்றான்.

‘இது என்னு கூத்து? அந்தக் குடிசையிலிருக்கும் இருளர் எல்லாம் கெயிவி கொயந்தே குட்டிங்க கெய்வனுங்க எல்லாம் ‘ஜே...ஜே’ன்னு இங்கே ஈசல் மாதிரி மொய்ச்சி கிட்டு இருக்கிறாங்க... அவங்க மத்தியிலே ‘நம்ம கனவு, தலைவிரி கோலமாகக் கையிலே கத்தியோட ரொம்ப கோவமா காளி கணக்கா நிண்ணுகிட்டு கூச்சல் போடறாளே?’

காய்ந்து விட்டிருந்த தரையில் புல் முளைத்ததைப் போல் வற்றி ஒட்டிப்போன கன்னங்களின் கீழே முகவாய்க் கட்டையில் மட்டும் இங்கொன்றும், அங்கொன்றுமாக முளைத்த நரை தாடியை நிமிண்டிக் கொண்டே ஒரு கிழவன் அதிகாரம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

“சாமி சத்தியமா சொல்லு, புள்ளே’ உஞ் ஜம்பம் ஒண்ணும் இங்கே சாயாது, எம்புள்ளே ராசாமாதிரி கீறான். அவனைக் கட்டிக்க உனக்கு ‘நோப்பாளமா’யிருக்குதுன்னு சொன்னியே...! நேத்து ராத்திரி...ஜாமத்துக்கு அந்த சிங்காரவாடி காத்து பயலை இங்கே இயுத்துகிட்டு வந்து... கலியாணம் ஆவாத கன்னிப் பொண்ணு, நீ...எப்படி நம்ம சாதியிலே இல்லாத வயக்கமா, அவனுக்கு கையிலே பயஞ் சோறு போட்டே?”

கனவு வெகுண்டெழுந்தாள்.

‘அவனுக்கு பசின்னான்; என் இஷ்டம்; நான் போட்டேன்! கல்யாணம் ஆவாத பொண்ணு ஒருத்தனுக்குக் கையிலே சோறு போடக்கூடாதுண்ப நம்ம சாதி வயக்கம் எனக்கும் தெரியும். ஆன நெசம்மா நான் ஒண்ணும் அவங்கிட்டே தப்பா நடக்கலே...”

‘அதெல்லாம் சும்மா கத... நீ எச்சில் பட்டவதான். நீ நேத்து ராத்திரி சத்தியமா கெட்டுப் போயிருக்கிற.”

கிழவனின் மகன் அவள் இதயத்தைச் சொல் ஈட்டியால் கிழித்தான்.

‘‘த்தா! நாதாரு சாதியிலே பொறந்தவனே...! உன்னைக் கட்டிக்கிலென்னு நீ என் மேலே அபாண்டமா சொல்றே...? நீ பொய்து விடியறத்துக்குள்ளே போயிடுவே. மேலே ஆகாயம் கீது; கீயே பூமி கீது... பொண் பாவம், உன்னைச் சும்மா உடாது...!’’

கனவு அவளால் முடிந்த வரை சமாளித்தாள்.

‘சரிதாண்டி! பெரிய பத்தினி; பதிவிரதை இவ...! நான் ஒண்ணுக்கு எய்ந்து வந்த போதுதான் நீயும் அவனும் ‘எச்சு மாத்திக்கிட்டதை’ கண்ணால் பார்த்தேனே...!’

என்ன சொன்னே... என்ன சொன்னே? என் சக்காளத்தி மவனே! வாடா இங்கே, நான் செயிலுக்கு போனாலும் போறேன். அநியாயமா என்னைப் பத்திச் சொன்ன உன் குடலைப் பிடுங்கி மாலையா போட்டுகிட்டு செயிலுக்குப் போகிறேன்.’

கனவம்மாளுக்கு வெறியே பிறந்து விட்டது. ஒங்காரக் கூச்சலிட்டுக் கத்தியை ஒங்கிய வண்ணம் கிழவன் மகன்மீது பாய்ந்தாள். அவளைத் தடுக்க யாருக்கும் தைரியம் இல்லை...

அந்தக்காடே அதிரும்படி அங்கிருந்த இருளர் ‘கா... கூ...’ என்று கத்தினர்.

அ. சு.—5

காத்து வெடவெடத்து நின்றான். அவனுடைய உடல் அணுக்கள் ஒவ்வொன்றும் உயிரிழந்ததைப் போல ஆகி விட்டன. தலையின் சுமை விழுந்ததையும் உணராமல், இரத்தத்துளிகள் உறைந்து விட்டன.

இந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் மத்தியிலோ, கனவின் கையிலோ அகப்பட்டால் எலும்புகூட மிஞ்சாது என்று எண்ணிய அவன் ஊருக்குச் சென்று விட எத்தனித்தான். ஆனால் உணர்வு இழந்துவிட்ட அவன் உடல்தான் அசைய வில்லையே...!

கையில் கத்தியுடன் கிழவன் மகனை நோக்கி ஓடிய கனவு, மரமாக நின்ற காத்துவைப் பார்த்துவிட்டாள். அவள் ஆத்திரமும் வெறியும் அவன் மீது திரும்பின.

‘அட பாவி! உன்னை வாந்தியும் பேதியும் வந்து வாரிக் கிட்டுப் போவ...! உன்னால்தானே எனக்கு இந்த நெலை வந்தது. இந்தக் காட்டுப் பூச்சிங்க அத்தனைப் பேரும் எனக்கு அவுசாரிப் பட்டம் கட்டிப் புட்டாங்களே...! அதுக்கு நீ தானே காரணம்? நீ ஏன் இங்கே வந்து திருடினே... ‘பசி’ன்னு ஏன் எங்கிட்டே சொன்னே...?’

மநவாதையா சொல்றேன், எம்மானத்தை காப்பாத்து! இல்லேன்னா எம்மவனே, உன்னை இங்கேயே வெட்டி குழி தோண்டிப் புதைச்சடுவேன்!

ஆவேசத்தால் கத்திய கனவின் முனையில் பளிச்சென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றவே, ‘நான் சொல்வதைக்கேளு! கேக்காம போனே, உன் உசிரு உன்னது இல்லை...’ என்ற சொல்லிய வண்ணம் அவனுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து, அனைவர் எதிரிலும் நிறுத்தி விட்டுக் குடிசையின் உள்ளே சென்றான்.

இருளர்கள் குறை அறிவு தடம்புரள, செய்வதறியாது திகைத்து நின்று கொண்டிருந்தனர்.

கனவு ஒரே நொடியில் ஒரு கையில் கிரைமணியுடனும் இன்னொரு கையில் கத்தியுடனும் வெளியே வந்தாள்.

கிரைமணியைக் காத்துவிடம் நீட்டி 'இந்தா என் கழுத்திலே கட்டு' என்றாள்.

இயந்திர கதையில் கரிமணியைக் கையில் வாங்கி, காத்து சுற்றி இருந்தோரைப் பார்த்து மிரள மிரள விழித்தாள்.

'அந்தப்பேய், பிசாசுகளை ஏ(ன்) பாக்கிறே? ம...நீ என் கழுத்திலே இதைக் கட்டு, இல்லே உன்னை இங்கேயே வெட்டி கன்னிமாருக்குக் காவு கொடுத்திடுவேன்' என்று அவனை அதிகாரத்தோடு அவசரப்படுத்தினாள் கனவு!

கிழவன் முன்வந்தான்.

'இந்தா புள்ளே! நடந்தது நடந்துப் போச்சு! கன்னி மாருக்கெல்லாம் பூசை போட்டு குறிகேட்டு, அப்புறம் கண்ணுலம் நடத்தலாம். அவசரப்படாதே...' என்றாள். கண்களில் பனித்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டே!

'ஆமாம்! நீ ரொம்ப பெரிய மனுஷன்தான் போ! எனக்கு சாமியும் வாணம்...பூதமும் வாணம்! எம் மனசே எனக்கு போதும். அதோ நேத்து காயஞ்ச 'நெலா' இண்ணிக்கும் கிது... இதோ காத்துக்கும் மழைக்கும் கலங்காத பருவதமலை கிது...இந்த சாட்சிகளே எனக்குப் போதும்...ம். சரி சரி, உங்கக்கிட்ட எனக்கு என்ன பேச்சு கிது? யோவ்...! நீ ஆப்பிளே இல்லை, பொடவை கட்டின பொம்பளையா, நீ! என் கழுத்திலே இந்தக் கிரைமணியைக் கட்டுயான்னா... சீவரத்து ஒலக்கை மாதிரி நிக்கிறியே' என்று காத்துவின் பக்கம் திரும்பிச் சீறினாள்.

காத்துவுக்கு எல்லாம் கனவாகவே இருந்தன. ஓர் உணர்வும் இல்லாமல், கனவின் கழுத்தில் அந்தக் கிரைமணியைக் கட்டினாள்.

சூழ்ந்திருந்த இருளர்களின் தலைகள் குனிந்தன.

‘நாடகத்தைத்தான் நடத்தி வைக்கிட்டங்க இன்னும் என்னய்யா வேடிக்கை? நீங்களும் ஏண்டியம்மா நிக்கறீங்க, பத்தினி பதிவிரதைகங்களா...! போங்க, போங்க...ம் ம... போய்த் தொலையுங்கோ...! இனிமே என்னை மருவாதைக் குறையா, எந்த நாய்கனாவது பேசுச்சு, அப்புறம் இந்த ரத்தக்களரி, ரணக்களரி ஆயிடும்... ஆமாம்.....!

அனைவரும் மூச்சு விடுவதற்கும் மறந்து தங்கள் தங்கள் குடிசைகளை நோக்கித் தலை குனிந்து நடந்தனர்.

சற்று நேரத்திற்கு முன்பு கூச்சலும், குழப்பமும் நிறைந்திருந்த அந்த இடத்தில் இனந் தெரியாத அமைதி நிலவியது.

‘நீ ஏன் மரமட்டமா நிக்கிறே வா...நம்ம குடிசைக்கு நாம் போவலாம்.

கத்தியைக் கீழே எறிந்துவிட்டு அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு குடிசைக்குள்ளே சென்றான், கனவு.

குடிசையில் விளக்கு இல்லை. கந்தல் கோணியைத்தடவிப் பார்த்து அதில் காத்துவைப் பிடித்து உட்கார வைத்தான். குடிசையின் படலைச் சாத்திவிட்டு வந்து வட்டுவத்திலிருந்த வெற்றிலைச் சருகையும் பாக்கையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு மென்றான்.

வெற்றிலைப் பாக்கின் சாறு அவள் இதயத்தில் கிளுகிளுப்பை உண்டாக்கி அவளைப் பருவ மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியது. காத்துவின் தேக்குக் கட்டுடல் அவள் மனத்தில் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. பிறகு இருளில் தடவிக் கொண்டே காத்துவின் அருகில் சென்று, செயலிழந்து அமர்ந்திருந்த அவனை வெறியுடன் அணைத்துக்கொண்டு தன் வாயில் குழம்பியிருந்த வெற்றிலைக் குழம்பை, தன் நாக்கால் சுழற்றி முன் வாயில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி தன் முரட்டு இதழ்களாலேயே அவன் வாயில் ஊட்டினான்.

எச்சிலும், வெற்றிலையும் சேர்ந்த அந்த குழம்பை விழுங்கிய பிறகுதான் அவன் அச்சம் நீங்கி நல்லுணர்வு பெற்றான்.

‘ஆகா! அவ எச்சில் வெத்தினைப் பாக்கு பருவதமலைத் தேனும் பசும் பாலும் கலந்த மாதிரி இனிப்பாய் இருக்குதே!’

இன்பக் களிப்பில் பல இரவுகள் ஓடின.

திருவண்ணாமலை ராவுத்தரிடம் ‘லாரி’ வாடகைக்குப் பேசி, கனவு ஏலம் எடுத்த மரங்களை வெட்டி விற்றுப் பணமாக்கினான், காத்து!

கனவின் கழுத்தில் ஒரு சிறிய ‘கரிமணி’ கட்டி விட்ட தோஷத்தால் அவனுக்குத்தான் அந்த குடும்பத்தில் எவ்வளவு அதிகாரம்... உரிமை... தலைமை எல்லாம்!

காத்து ஒரு குறும்புக்காரன்! அவளிடம் வம்பு சண்டை வலித்து வேடிக்கை பார்க்கவேண்டும் என்பது அவன் விருப்பம். ஆனால் அவள் அதற்கு இடம் கொடுப்பதேயில்லை.

அவளுடைய பிடிவாதம், முரட்டுக் குணம் முதலிய வற்றை எடுத்தெறிந்து விட்டு அவள் தான் இப்போது பரமசாதுவாகப் பசுவைப்போல மிக அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நடந்து கொள்கிறாளே! பழைய கலகலப்பும் படபடப்பும் இல்லாமல் அவள் அவன் விருப்பப்படியே நடந்து அமைதியே உருவாய் விளங்கினாள்.

அது ஆடி மாதம்; புது மழை பெய்து பூமியின் வரட்சியைக் குளிர்வித்தது. ‘ஈசல்கள்’ சிறகை விரித்து ஓர் ஆள் உயரத்தில் பறந்து பூமிக்குப் பந்தல் போட்டன.

‘மாமா! இன்னிக்கு ராத்திரி ஈசல் புடிக்கலாமா?’

ஓ...போவலாம்...! ஆனால், காஞ்சியிலே ‘புதுப்பாத்தாரு ஜதை’ கூத்து இல்லே இண்ணிக்கு? அது பார்க்கப் போகனுமென்று சொன்னியே...!’

பக்குவப் படுத்தப்பட்ட ‘கெஞ்சித் தழைச் சுருட்டை மூச்சுப் பிடித்து ஒரு ‘தம்’ இழுத்த காத்து, புகையை வெளியே விட்டுக்கொண்டே கூறினான்.

கனவு, நெருங்கி அமர்ந்து, அவன் கன்னத்தை ஆசை யுடன் தடவிக் கொண்டே நைசாக அந்தக் கொஞ்சித்தழைச் சுருட்டை வாங்கி அவளும் ஒரு இழுப்பு இழுத்துவிட்டு, 'இருக்கட்டும், மாமா! காஞ்சி தொலையாத தூரத்தில் இருக்குதா? தோ கூப்பிடு தூரத்திலே இருக்குது! முன்னேரத் திலே ஈசல் புடிச்சாந்து லுட்டிலே வச்சுட்டு, விடு விடுன்னு நடந்து, தொப்பைக், கூத்தாடி வந்து தலை வேசம் வர்றதுக் குள்ளே போயிடலாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் வாயில் இருந்த சுருட்டை எடுத்து அவன் வாயில் திணித் தான்.

'அண்ணிக்கு ராத்திரி காளி மாதிரி கையில் கத்தியுடன் காட்டுக் கத்தல் கத்தி எல்லாரையும் வெரட்டுன கனவு இப்படிப் பொட்டிப் பாம்பா, அடங்கி நடக்கிறாளே! இந்த மாதிரி குழைஞ்சு குழைஞ்சு பேசி அன்பா நடக்கிற இவளை வாயைக் கிண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கறது எப்படி?'

காத்துவின் சிந்தனைக்கு ஓர் அருமையான வழி கிடைத் தது.

சுருட்டை இழுத்து புகையைக் கனவின் முகத்தில் வேடிக்கையாக ஊதிய அவன், 'ஒரு விசயம்! உனக்குச் சொல்லணும்னு' ரொம்ப நாளா நெனச்சுக்கிட்டு இருக் கேன் கனவு, சொல்லட்டுமா?' என்று கேட்டான்.

'சொல்லேன்...'

'ராத்திரிக்கு ஈசலுக்குப் போய் வந்த பிறகு சொல் றேன்.'

அவள் கொஞ்சித்தழை, ஈசல்கொட்டை, பெருங் கிழங்கு வேர் ஆகியவற்றைக் காயவைத்து வறுத்து இடித் துப் பொடி செய்து கொண்டாள்!

காத்து 'கோரங்கட்டை' ஒரு கத்தை வெட்டிக் கொண்டு வந்து பட்டையை மட்டும் உரித்துவிட்டு, குச்சி களைக் கல்மேல் வைத்து நசுக்கிக் காயவைத்தான்.

காற்று அடக்கமாக இருந்தது. ஈசல் பிடிக்க ஏற்ற நேரம். சாப்பிட்டுவிட்டுக் கணவனும் மனைவியுமாக, கையில் ஒரு பாணையுடன் புற்றை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

சக்கி முக்கிக் கல்லை உரசி பஞ்சில் நெருப்பைப் பற்ற வைத்துக் கோராங்கட்டையைக் கொளுத்தினான், காத்து! அது விளக்கைப் போல நின்று நிதானித்து எரிந்து ஒளி கொடுத்தது.

பிறகு, கத்தியால் புற்றின் எதிரில் சிறு பள்ளம் தோண்டி பாணையைப் புதைத்து விட்டு, தயாரித்து வைத்திருந்த ஈசல் கொட்டைப் பொடியைப் புற்றில் தூவி விட்டுக் கருகலாக சுட்டு வைத்திருந்த ஈசல் கொட்டையை ஓர் இழைஇழைத்து அந்தப் பொடியைப் புற்றின் துவாரத்தில் ஊதினான்.

சற்று நேரத்தில் ஈசல்கள் படை எடுத்து வந்தன.

வெளிச்சத்தின் அருகில் புதைத்திருந்த பாணையில் அனைத் தும் சரணடைந்தன.

திடீரென்று, புற்றுக்குள்ளிருந்து 'உஸ்' என்று பெருஞ் சத்தத்துடன் ஒரு பெரிய நல்ல பாம்பு படமெடுத்துக் கொண்டே வெளியே வந்தது.

‘சரக்...’

காத்து கத்தியால் அந்தப் பாம்பை இரண்டு துண்டாக்கி கையால் எடுத்து அப்பால் எறிந்தான். பாம்புக்குப் பிறகு, நான்கு தேள்கள், இரண்டு நட்டுவாக்களிகள், பெரிய பெரிய வண்டுகள் எல்லாம் ஈசலுடன் கலந்து கலந்து வெளியே வந்தன.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எல்லாம் துணிக்கப்பட்டன. அலை அலையாக ஈசல்கள் புறப்பட்டு வந்து, வெளிச்சம் அனைக்கப் பட்டதும் பாணையில் விழுந்தன.

பாணையில் ஈசல் நிரம்பியதும் இருவரும் குடிசைக்கு வந்தனர். கல்லை உரசி விளக்கேற்றினான், காத்து!

பானையை மூடிவிட்டு வந்த கனவு, 'சாயங்காலம் நீ என்னவோ எங்கிட்ட சொல்றேன்னு சொன்னியே மாமா...' என்றாள்.

காத்து, மனசுக்குள் சிரித்துக் கொண்டே, 'ஒண்ணு மில்லே' கனவு! சொன்னு கோவிச்சுக்க மாட்டியே...' என்றாள்.

'ஊம்ஹும்...இல்லே...!'

'வந்து...'

'ம்...சொல்லு...சொல்லேன்'

'இல்லே...வந்து...காஞ்சிக்குக் கூத்துக்குப் போறே மில்லே; அங்கு ஒரு பொண்ணு வந்திருப்பா.....?'

'யாரு...அவ...?'

'தப்பா நெனைச்சுக்காதே! அவ இத்தினியூண்டு கொயந்தையிலேயிருந்து எனக்குத் தெரியும்!'

'நல்லா யிருப்பாளா?'

'ஓ செக்கச்செவேல்லு சப்பாத்திப் பழம் மாதிரியா யிருப்பா? நம்ம சாதியிலே தப்பிப் பொறந்தவ, தெரியுமா?'

'ஓ...ஹோ...!'

'கனவு!'

'ம்...'

காத்து கடைக்கண்ணால் அவளுடைய முகமாறுதலைக் கவனித்துக் கொண்டே, ...வந்து, எனக்கும் அவளுக்கும்கூட கொஞ்ச நாளா...பழக்கம் இருந்திச்சி' என்றாள்.

கனவு முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவள் மனசுக்குள் ஆயிரம் இன்ப நினைவுகள் புரண்டன. ஆனால், மிகுந்த கோபம் கொண்டவளைப்போல முகத்தைக் கோணிக்கொண்டு 'எனக்கு அப்பவே தெரியும். நீ ரொம்ப கெட்ட மனுசன். நீ பாக்கறதுக்கு ஆளு வாட்ட சாட்டமா இருக்கிறேன்னு கண்டவ எல்லாம் உங்கிட்டே வந்து பேசி இருப்பா...! நான் உன் கொட்டத்தை அடக்கி வைக்கலே... நான் கன்னிசாமி இருளன் மவ கனவம்மா இல்லே... பார்த்துக்கோ...!' என்று பொய் குள் உரைத்தாள்.

ஊடல் சூடு பிடிப்பதைக் கண்ட காத்துக்கு உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சி! கடைசிவரை அவள் கோபத்தைக் கிளறிப் பார்க்க விரும்பினாள். கடைசிவரை அவள் கோபத்தைக் கிளறிப் பார்க்க விரும்பினாள்.

நிலவிய அமைதியைக் கலைக்க காத்து வேண்டுமென்றே ஒரு தும்மலை வலிய வரவழைத்து 'அசக்' கென்று தும்மினாள். அவன் எப்போதாவது தும்மினால் 'நூறு' என்று குழந்தையை வாழ்த்துவதைப் போல வாழ்த்துவாள் அல்லவா, அதற் காக!

ஆனால், கனவு இப்போது 'வாழ்த்தவில்லை. அவனைக் கொன்று விடுவதைப் போல் வெறுப்புடன் பார்த்துவிட்டு, கோபத்துடன் கோணிக் கந்தல் மீது கவிழ்ந்து படுத்துக் கொண்டாள்.

அவளுடைய பிணக்கைக் கண்டு இதயத்திற்குள் மகிழ்ச்சி அடைந்த காத்து, மேலுக்கு அவளைச் சமாதானப்படுத்து பவனைப் போல 'கனவு! இங்கே பாரி' என்று முழங்கையைத் தரையில் ஊன்றிச் சாய்ந்து கொண்டு அவள் முகத்தைத் திருப்பினாள்.

அன்று காலை ஒரு காசாம்பூ கொத்தை ஒடித்துத் தன் தலையில் அவன் செருகிக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் 'கோட் டுப் பூ' அவள் கண்ணில் பட்டுவிட்டது. உடனே, அவள் ரோசத்துடன் 'அந்தப் பசுப்புக்காரி பார்த்து ரசிக்கட்டுமனு தானே இந்தப் பூவை தலையிலே வச்சிருக்கே' என்று பொங் கினாள்.

காத்து, 'கனவு! இதென்ன என்னைத் தப்பா நெனைக்கிறியே! நான் எல்லோரையும் விட ஒம்மேலே ரொம்ப ஆசை வைச்சிருக்கேன், தெரியுமா?' என்றான்.

கவிழ்ந்து படுத்திருந்த கனவு சடக்கென்று தன் இரு முழங்கைகளையும் தரையில் ஊன்றிப்படமெடுத்து ஆடும் பாம் பைப்போல் தலையை நிமிர்த்தி, 'எல்லோரையும் விட எம்மேலே ரொம்ப ஆசை வைச்சிருக்கிறியா? அப்போ...நீ என்னைத் தவிர இன்னும் யார்...யார் மேலேயும்கூட மனசு வச்சிருக்கே போலிருக்கிறது...?' என்று சிறிஞன்.

'அய்யோ, கனவு நான் சொல்றது புரிஞ்சுக்காம நீ என்னென்னவோ சொல்றியே! தோ, பாரு! இந்த சென்மத்திலே நான் உன்னை விட்டுப் பிரியமாட்டேன். என்னை நம்பு...!'

'அப்போ, அடுத்த சென்மத்தில் என்னென் விட்டுப் பிரிஞ்சு போயிடுவ...'

முகத்தைத் திருப்பி வெற்றுத் தரையில் பதிய வைத்துக் கொண்டு குலுங்கி குலுங்கி அழுது கண்ணீர் சொரிந்தாள், கனவு.

விளையாட்டுக்கு அவனைக் கிளறிவிடப் போய் அது இவ்வளவு முற்றி விட்டதே என்று காத்து துணுக்குற்றான். தீவிரமாக அவனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றான்.

'என்னு, புள்ளே! இந்த மாதிரி பேசற. நான் எப்பவும் உன் கவனமாயிருக்கிறேன். முன்னே திருவண்ணாமலைக்கு ராவுத்தர்கூட வெறகு ஏத்திகிட்டுப் போனேனே, அப்போ ஒரு 'பயாஸ்கோப்' பார்த்தேன். ஜினுவே ஜிலு ஜிலுன்னு ஒரு பொம்பளை வந்தா—அவளைப் பார்த்ததும் எனக்கு உன் நெனப்புதான் வந்தது.'

'என் நெனப்பு வந்ததுன்னு அதுக்கு முன்னால் என்னை மறந்திருந்தே இன்னுதானே அடுத்தம். நெனைப்பதற்கு முன்னே என்னை ஏன் மறந்தே...?'

இரவு நேரமல்லவா? பக்கத்தில் எங்கேயாவது நல்ல-
பாம்பும், சாரைப் பாம்பும் இழைந்தனவோ என்னவோ? காட்டு மல்லிகை மலர்ந்தாற் போல இனிய நறுமணம் காற்றில் மிதந்து வந்து குடிசைக்குள் பரவி அவர்கள் இருவர் நாசியிலும் இன்ப நெடியை ஏற்றியது. இம் மணத்தை வெறியுடன் நுகர்ந்து இழுத்த காத்துக்குத் தும்மல் வந்தது; தும்மினான்.

பிணக்கை மறந்து எழுந்து அமர்ந்த கனவு, தன்னையு மறியாது, 'நூறு' என்றாள்.

காத்து புன் முறுவல் பூத்தான்.

ஆனால், அதற்குள் கனவு முகத்தை முறுக்கிக் கொண்டு 'எந்த படவா சிறுக்கியோ உன்னை நெனைச்சிருக்கா. அதனால் தான் உனக்குத் தும்மல் வந்தது. அவ யாருன்னு உனக்குத் தெரியும். நெசத்தை சொல்லிடு. எவ நினைச்சதாலே, நீ தும்மினே?' என்று போர் தொடுத்தாள்.

அவன் போதாத காலம். அவனுக்கு இயற்கையாகவே இரண்டாவது ஒரு தும்மல் வந்தது; தும்மினான்! 'எவளை நினைத்துத் தும்முகிறாய் என்று கனவு சண்டை பிடிக்கிறாளே' என்று எண்ணிய அவன், சிரமப்பட்டு அந்தத் தும்மலை அடக்கிக் கொண்டான்.

அவன் தும்மலை அடக்கியதைத் தெரிந்து கொண்ட கனவு, 'உன் திருட்டுத்தனம் எனக்கு நல்லாத் தெரியும். நீ தும்மினா எவளோ நினைக்கிறதை நான்தெரிஞ்சக்குவேன்னு. நீ வேணும்னே தும்மலை அடக்கறே. உன் பித்தலாட்டம் எல்லாம் எனக்குத் தெரிஞ்சி போச்சு...இனிமே உன் ஜம்பம். எங்கிட்டே செல்லாது' என்று புலிபோல் உறுமினாள்.

முகத்தை முறுக்கிக் கொண்டு 'உர்' ரென்று உட்கார்ந்தருந்த கனவின் ஊடலைத் தணிக்க அவளைப் பிடித்து இழுத்தான்!

அவள், அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு, “வேற எவளாவது உங்ககிட்டே கோவிச்சுக்கிட்டாகூட அவளையும் இந்த மாதிரிதானே நீ சமாதானப் படுத்துவே...” என்று சினம் பொங்கக் கூறினாள்.

காத்துவுக்கு தர்ம சங்கடமாய்ப் போய்விட்டது. அவளைச் சமாதானப்படுத்துவதற்கு வழி ஒன்றும் தெரியாததால், கோபத்தால் துடிக்கும் அவள் வதனங்களையும், ஊடலால் சிவந்து வந்த அவள் கண்களையும், முன்றானை சரிந்து இருந்ததால் முழுதுமாகத் தெரிந்து போதையூட்டிய முதுகையும், கடைசல் பிடித்ததைப் போன்ற அழகிய தோள்களையும் நிமிர்ந்து விம்மும் தாமரை மொட்டுகளையும் பார்த்துக் கொண்டே கண் இமைக்காமல் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் அணு அணுவாகப் பார்த்து ரசித்துச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்த அவளை வம்புக் கிழுத்தாள் கனவு!

“ஓஹோ, எவளுடைய கண்ணுக்கும் மூக்குக்கும் மொகத்துக்கும், எ(ன்) கண்ணும் மூக்கும் மொகமும் பொருந்தியிருக்குண்ணு பொருத்தம் பார்க்கிறுப்பலே இருக்குது...! எ(ன்) உடம்பைப் பார்த்ததும் எவ எவ உடம்பு கவனத்துக்கு வந்துடுதோ, தெரியலே...!” என்று கூறிக்கொண்டே சர சரவென்று கீழே நழுவிக்கிடந்த சேலைத் தலைப்பை எடுத்து ‘மாராப்பாய்ப்’ போட்டுக் கொண்டு தோள் பட்டைகள் தெரியாமல் முதுகைப் போர்த்திக் கொண்டாள்.

காத்து, அன்புடன் அவளை நெருங்கி அவள் தோள் மீது கையை வைத்தான். அவள் அந்தக் கையை வெடுக்கென்று எடுத்துத் தூர வீசிவிட்டு, ‘என்னைத் தொடவேண்டாம் போ...! இது, எவ எவளைத் தொட்ட கையோ...?’ என்று சிடுசிடுத்தாள்.

வினையாட்டுக்காக ஒரு பொய் சொல்லி அவளை ஊடல் கொள்ளப் போய் அது இவ்வளவு வினையாக வந்து முடிந்து விட்டதே! இனி உண்மையைச் சொல்லிவிட வேண்டியது தான்!

காத்து சிரித்துக் கொண்டே, 'நீ எங்கிட்டே நல்லா ஏமாந்திட்டே. கனவு! கன்னிமாரு மேலே ஆணையா சொல்றேன். நான் உன்னைத் தவிர யார்மேலும் ஆசை வைச்ச தில்லே...! நான் வெனையாட்டுக்குச் சொன்னதை நீநெசம்னு நம்பிட்டியே...' என்றான், அவளது முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டே!

“மெய்யாவா?”

“மெய்யா...?”

“சத்தியமா சொல்லு. நீ வெனையாட்டுக்கா அப்பிடிச் சொன்னே?”

“உந் தலைமேலே அடிச்சச் சொல்றேன். சத்தியமா நான் உன்னைத் தவிர வேறே யாரையும் தொட்டதுகூட இல்லை.”

காத்து அவள் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்தான்.

அவளும் ‘களுக்’ என்று சிரித்துக் கொண்டே, “நான் ஏமாறல, மாமா! நீதான் எங்கிட்டஏமாந்துட்டே! எனக்குத் தெரியாதா, நீ ரொம்ப நல்லதுன்னு! நான் இந்நேரம் உம் மேலே கோவமா ஒண்ணும் இல்லை. ஏதுடா இவ நம்ம கிட்ட இவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமா இருக்கிறாளே... இவளை வினையாட்டுக்கு கொஞ்ச நேரம் வம்புக்கு இழுப்போம்னு நீ வேறே எவகிட்டியோ கொஞ்ச நாளு இருந்தேன்னு பொய் சொன்னியே... அதெ முதல்லியே தெரிஞ்சிக் கிட்டுதான், எனக்கும் உங்கிட்டே பிகு பண்ணி வெனையாடத்தெரியும்னு கோபமா இருக்கிறவளைப்போல இன்னேரம் பேசினேன். ஆம்பிளைங்களுக்குத்தான் பொம்பிளைங்க மனசைத் தூண்டி.

விட்டுட்டு வேடிக்கை பார்க்கத் தெரியும்னு நெனைச்சிக்
கிட்டிய...! பொம்பிளைகளுக்கும் அதைவிட அதிகமா பிசு
பண்ணி, ஆம்பிளைங்க மனசை கிளறிவிட்டு வேடிக்கைபார்க்
கத் தெரியும்னு இப்பவாவது தெரிஞ்சிக்கோ! நான் யாரு
தெரியுமா? கன்னிசாமி இருளன் பொண்ணு கனவம்மா—
உன் ஜம்பம் நம்மகிட்ட சாயாது!” உன்று அவன்கண்ணத்தை
ஆசையுடன் திருகி விட்டு எழுந்தாள்.

அவள் பேச்சைக் கேட்டு அசந்து போன காத்து, ‘நீ
இவ்வளவு பெரிய ஆளுன்னு இப்பதான் தெரிஞ்சிக்கனே(ன்)
என்ன அதுக்குள்ளே எழுந்துட்டே...உக்காரு...’ என்று
அவளுடைய முன்றானையைப் பிடித்து இழுத்து உட்கார
வைத்தான்.

‘அதுசரி, கூத்து பார்க்க காஞ்சிக்குப் போகணும்னு
சொன்னியே... போவலாமா?’ என்றான் காத்து!

‘ஊஹும்! நான் கூத்துக்கு வர்ல... நாணி முகம் கவிழ்ந்
தாள், கனவு!

‘ஏன், வர்ல...?’

இன்னொரு நாளைக்கி சிங்காரவாடியிலே ஆடப் போறங்
களாம். அன்னிக்குப் போவலாம். இன்னிக்குப் போவேணும்.

‘ஏ(ன்)...? இன்னிக்குப் போவேணும்?’ என்று கேட்
டாள், காத்து!

‘இது பச்சைக்குழந்தை! வாயிலே வெரலை வைச்சாகூட
கடிச்சுத் தெரியாது. இதுக்கு வெளக்கமா வேற சொல்
லணும்...!’

அவன் மூக்கைப்பிடித்துத் திருகினான், கனவு!

காத்து, ஒன்றும் புரியாதவனைப்போல் ‘அய்ய...எதுக்குப்
போவலாமாம்? சொல்லேன்’ என்றான்.

தன் தோளோடு தோளாக உராய்ந்து அமர்ந்திருந்த
காத்துவின் பனம்பழக் கதுப்பு கண்ணத்தை நிமிண்டிக்

கொண்டே! 'ம்...எதுக்கா...? நான் சொல்ல மாட்டேன்... உக்கும்...' என்று நாணியவாறே தன் வலிய கரங்களை காத்துவின் கழுத்தைச் சுற்றிவளைத்து அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டாள் கனவு.

அவள் ஆர்வத்தைப் புரிந்து கொண்ட காத்து, கிளர்ந்து எழுந்தான்.

அவளைத் தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டு குடிசையின் எதிரிலிருந்த மாமரத்தின் அடிக்கு வந்தான்.

உச்சி நிலவு,பட்டப் பகலாகக் காய்ந்துகொண்டிருந்தது.

கனவு, கட்டிக் கொண்டிருந்த சின்னாளம்பட்டுச் சேலையின் முன்தாளை தரையில் விழுந்தது.

தண்ணிலவு பால் மழை பொழிந்து, அவளைக் குளிப்பாட்டியது.

அவள் உடல் குளிர்ந்தது.

சுரை. 5

கார்ப்பு!

“அவசியமில்லாமல் மற்ற
வர்களுடைய செந்ந
வாழ்க்கையில் தலையிட்டு
ஆராயும் கேவலமான
குணம் படைத்தவர்கள்,
இறுதியில் முக்கு உடைந்து
இப்படித்தான் அவமானப்
படுத்துவார்கள் என்பதற்கு
எடுத்துக் காட்டாக நான்
மரத்தடியில் நாதியற்றுக்
கிடந்தேன்.”

—வேலூர் டவுன் பஸ்

டவுன் பஸ்!

நான்தான், வேலூர் டவுன் பஸ் பேசுகிறேன். பேசுகிறேனாவது...கடந்த இரண்டு வாரங்களாக என்னில் பயணம் செய்துகொண்டிருக்கும் அந்த தில்லை டிச்சரையும் சிதம்பரம் கண்டக்டரையும் பற்றி மனம் குமுறி என் வயிற் றெரிச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்துக் கொள்கிறேன்.

நான் முதல் நாள் முதல் தடவை அந்த ஆசிரியை தில்லை யைப் பார்த்தபோது, என்னவோ நல்ல பெண்ணாகத்தான் காணப்படுகிறாள் என்று நினைத்தேன்.

முதன் முதலாக அவள் பாகாயம் பஸ் நிலையத்தில் குனிந்த தலை நிமிராமல் ஏறினாள்.

என்ன அழகு என்கிறீர்கள்? வழவழப்பான தார் சாலை யைப் போல் பளபளத்து அடர்ந்து வளர்ந்த கருங் கூந்தல்... பளிச்சென்று எரியும் பெரிய இம்பாலா காரின் விளக்குகளைப் போன்று ஒளி வீசும் கண்கள். பஸ்சின் மேல்வளைவைப்போல் சற்றே வளைந்த புருவங்கள்.

என்னுள் ஏறியதும் என் கண்ணாடியில் அவள் தன் முகத் தைப் பார்த்துக் கொள்வாள்: அவளுடைய கண்ணாடிக்

-கன்னங்களில் நான் என் உடலைப் பார்த்துக்கொள்வேன் அவளுடைய எழில் நிறைந்த முகத்திலும், கழுத்திலும், தோள் சரிவுகளிலும் கைகளிலும் இடுப்பிலும் கால்களிலும் புத்தம் புதிய காரின் பளபளப்பு மினுமினுத்தது!

நானும் எத்தனையோ ஆண்டுகளாக பாகாயத்திலிருந்து காட்பாடிவரை இந்த வழியில் ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறேன். நான் வருகிறேனா என்று வழிமேல் விழிகளை ஓட்டியவாறு ஒவ்வொரு நிலைத்திலும் நின்று தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ அழகு நிறைந்த பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். மருத்துவ அகத்தில் பணிபுரியும் அழகு தேவதைகளையும், கல்லூரியில் படிக்கும் கவினியை கன்னியரையும் கண்டிருக்கிறேன். ஆனாலும், தில்லைச் சரையப் போலவா?

அவள், நான் நிற்கும் கடைசி இடமாகிய பாகாயத்தில் அன்னமென நடந்து வந்து நிற்கும் நிலையும்—நான் வந்து நின்றதும் என் படிகளில் கால் வைத்து கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏறி ஜன்னலோரம் சென்று அமரும் அழகும்... பஸ்சில் இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் கண்களை அலைய விடாமல் ஏதாவதொரு வார இதழைக் கருத்துடன் படித்த வாறு தலை குனிந்து வரும் ஓய்யாரமும்...காட்பாடி வந்ததும் கொடியிடை அசைய எழுந்து மெல்ல இறங்கி பள்ளி நோக்கிக் செல்லும் நளினமான நடையழகும் எனக்கு மிகுந்த தென்பூட்டும்.

அவள் வரும் நாட்களில் நான் கொஞ்சமும் 'மக்கர்' செய்யாமல் ஒரு பூப்பல்லக்கைப் போல் ஆடாமல் அசையாமல் ஓடிச்சென்று அவளைக் காட்பாடியில் விடுவேன்.

அவள் ஏறி சீட்டில் அமர்ந்தால் போதும், ஒதுக்குப்புறமான கிராமத்துக் குழந்தைகள் தங்கள் கிராமத்துக்கு வந்த புதிய அழகிய காரை வெறித்து வியப்புடன் பார்ப்பதைப் போல எல்லோரும் அவளையே ஆவலுடன் பார்ப்பார்கள்.

பாருங்களேன்—ஒரு வாரம் ஓய்வில் சென்ற கண்டக்டர் சிதம்பரம் மறுபடியும் வேலைக்கு வந்தான். முதல் தடவை

தில்லை மச்சரைப் பார்த்தபோது அப்படியே அயர்ந்து நின்றுவிட்டான்! அவளும் அவனைக் கண்களால் ஆசை தீர விழுங்கினாள். டிரைவர் மதுரை அதைக் கவனித்து விட்டு 'பாம்—பாம்' என்று ஹாரன் அடித்த பிறகுதான் இரண்டு பேரும் தங்கள் உணர்வைப் பெற்றார்கள்!

அன்றைக் கெல்லாம் சிதம்பரம் அவளுடைய நினைவிலேயே இருந்தான். வேலப்பாடி டிக்கெட்டுக்குக் காட்பாடி டிக்கெட்டும், வேலூர் கோட்டை டிக்கெட்டுக்கு விருதம் பட்டி டிக்கெட்டும் கிழித்துவிட்டுத் திணறினாள்.

சிதம்பரம் மிகவும் நல்லவன். பஸ் நிற்குமிடங்களில் ஆண்கள் நிற்குகொண்டிருந்ததால் வண்டியை நிறுத்தாமல் 'டபுள் ரைட்' கொடுப்பது...அழகிய பெண்கள் இருந்தால் மட்டும் நிறுத்தி ஏற்றிச் செல்வது, பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் படிக்கும் அழகான பெண்கள் கூட்டம் ஏறினால் அவர்களைப் பின் சீட்டுகளிலேயே தன் இடத்திற்கு அருகில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு அவர்களிடம் அறட்டை அடித்து வருவது, டிக்கட்டோ சில்லரையோ கொடுப்பதுபோல் பெண்கள் கைகளில் வேண்டுமென்றே தன்கைபடும்படி கொடுப்பது டிக்கெட் கொடுப்பதற்காகக் கம்பியில் சாய்ந்து நிற்கும் சாக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் ஆண்களாக இருந்தாலும் பெண்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் முதுகில் இலேசாக உராய்ந்து ஆழம் பார்ப்பது, பயணம் செய்யும் பொதுமக்களிடம் கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லாமல் என் முதலாளியைவிடத் திமிராக நடந்து கொள்வது போன்ற திருவிளையாடல்களில் அவன் எந்த நாளிலுமே ஈடுபட்டது இல்லை.

பயணிகளை அன்புடன் வரவேற்பான். தன்னுடைய தன்மதிப்பைப் பாராமல், பெண்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் முட்டைகள் ஏற்றுவது இறக்குவது போன்ற உதவிகளைக் கண்ணியமுடன் செய்வான்.

அதனால் வழக்கமாக பயணம் செய்பவர்களிடம் அவனுக்கு நல்ல பெயர்.

அவ்வளவு நல்லவன்தான் தில்லை ஆசிரியையிடம் மனத்தைப் பறி கொடுத்து விட்டுத் தவியாய்த் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறான். தில்லையும் அவனும் ஒருவரிடம் ஒருவர் மனம் விட்டுப் பேசிக்கொள்ளத் துடித்தனர்.

டிரைவர் மதுரை, இவர்கள் திருட்டுத்தனத்தைப் புரிந்து கொண்டான்.

‘என்னப்பா சிதம்பரம்! இப்படியே இருந்தா எப்படி? துணிந்து பேசுப்பா’ என்று ஒருநாள் தூண்டினான் டிரைவர் மதுரை.

‘யாராவது எங்க வீட்டுக்குத் தெரிந்தவர்களோ அல்லது அவர்கள் வீட்டுக்குத் தெரிந்தவர்களோ பஸ்சில் பார்த்து விடுவார்களோ என்று பயமாக இருக்கிறது’— சிதம்பரத்தின் குரலில் வருத்தம் கரகரத்தது.

அன்று மாலை, அவள் பள்ளி விட்டதும் காட்பாடியில் ஏறினாள். நல்ல மழையானதால் நனைந்துகொண்டே வந்தாள். அவள் வந்ததும், அவள் கையிலிருந்த புத்தகங்கள், டிபன் பாக்ஸ் ஆகியவற்றை வாங்கிக் கொண்டான் சிதம்பரம். ஏறும் சமயத்தில் அவள் படியில் வைத்த கால் சற்று வழுக்கியபோது சட்டென்று அவள் கையைப் பற்றி அவளை உயரே இழுத்துக்கொண்டான். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தவர்கள் ‘ஆபத்துக்கு பாவமில்லை’ என்று அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஆனால்—

எனக்குத்தானே தெரியும்—அந்த ஒரு வாய்ப்புக்காக அவன் எத்தனையோ நாட்கள் ஏங்கித் தவம் கிடந்தான் என்பது!

உயரே ஏறிய அவளிடம் தான் வைத்திருந்த துண்டைத் தந்தான். அவள் நன்றியுடன் அவளை நோக்கிக்கொண்டே அதை வாங்கித் தன் முகத்தையும் கழுத்தையும் துடைத்துக் கொண்டாள். தலை கலையாதவாறு நீர்த்திவலைகளைப் பக்குவமாக ஒற்றி எடுத்தாள். சிதம்பரம் அவளைத் தன் இடத்திற்குப் பக்கத்திலேயே உட்கார வைத்துக் கொண்டான்.

என்னுள் நிறையக் கூட்டம். கண்டக்டர் உட்காரும். கடைசி சீட்டில் ஆறுபேர் நெருங்கி உட்கார்ந்திருந்தனர்.. அந்த இடத்தில் உட்கார்ந்தால் சிதம்பரத்துடன் உடலும். கையும் ஒட்டிக்கொள்ளும்படி நெருங்கி நசுங்க வேண்டும் என்பது தில்லைக்குத் தெரியாதா என்ன? பாவிப் பெண்— ‘இப்படியே உட்கார்ந்துகொள்’ என்றுசிதம்பரம் கண்டக்டர் சீட்டிலிருந்து எழுந்து அவளுக்கு இடம் விட்டதுதான் தாமதம், குறும்புடன் அவனைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே. அந்த இடத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்க அமர்ந்துகொண்டாளே....

சிதம்பரம் டிக்கட் கொடுக்காத நான்கைந்து பேருக்கு. டிக்கட் கொடுத்துவிட்டு வந்து தன் இடத்தில் சற்று தயங்கி நின்றான்.

இந்தத் தில்லைக்கு என்ன தைரியம் என்கிறீர்களா? ‘பரவாயில்லை—? உ...உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்’ என்று சற்று இடம் விட்டுத் தனக்கு வலப்புறத்தில் இருந்த மாது ஒருத்தியை நெருக்கி நகர்ந்தாள். அவனும் ஒரு அடி அகலம். கூட இல்லாத அந்தச் சிறிய இடத்தில் உரிமையுடன் அவள் அருகில் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

நான், டவுன் ஷிப்பையும் விருதம்பட்டியையும் கடந்து பாலாற்றுப் பாலத்தின்மீது வேலூரை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தேன்.

நான் ஓடும் வேகத்தில் இப்படியும் அப்படியும் சாயும். சாக்கில் சிதம்பரம் அடிக்கடி தில்லையின் தோளில் உராய்ந்து கொண்டு வந்தான். முதலில் அவன் பயந்து பயந்துதான்

அப்படிச் செய்தான். ஆனால், அவள், அவன் செயலைக்கண்டு கொள்ளாததைப் போல் பேசாமல் இருக்க இருக்க அவனுடைய குறும்புத்தனங்கள் அதிகமாயின!

சீட்டுக்கு அடியில் அவள் கால்கள் மீது தன் பாதங்களை வைத்து முடி அழுத்தினாள். அதற்கும் அவள் சொஞ்சமும் முகத்தைச் சுளிக்காமல் திருடியதைத் தேள் கொட்டியதைப் போல பேசாமல் இருந்தாள்.

கோட்டை நிலையத்தில் ஏழெட்டுபேர் இறங்கினார்கள். ஏறியவர்களுக்கு டிக்கெட் கொடுக்க எழுந்து வரும்போது அவள் தோள்மீது தற்செயலாக நேர்ந்து விட்டதைப் போல இடித்துக் கொண்டே எழுந்து வந்தாள், சிதம்பரம். நல்ல வேளையாக யாரும் அதைக் கவனிக்கவில்லை.

இந்த மாதிரி அக்கிரமங்கள் நம்மிடையே நடக்கின்றனவே என்ற வேதனைப் பெருமூச்சுடன் புகையைக் கக்கிக் கொண்டே ஓடினேன் நான்.

நான் ஓடிக்கொண்டு இருக்கும்போதே, ஹாரனை அழுத்தி சிதம்பரத்தை அருகில் அழைத்தான், டிரைவர் மதுரை. நிலைமை எந்த அளவுக்கு முன்னேறியிருக்கிறது என்று கண்களாலேயே கேட்டான், சிதம்பரத்திடம்.

“பரவாயில்லை யண்ணே! எங்கே சண்டித்தனம் பண்ணிடுவாளோன்னு பயந்தேன். இந்த அளவுக்கு ஒத்துழைப்பாள் என்றே நான் எதிர்பார்க்கவில்லை” என்றான் சிதம்பரம்.

“இன்னும் ஏனப்பா தயக்கம்? சீட்டு எழுதி வைச்சிருந்தாயே...கொடுத்துடேன்” என்று அவனைத் நூண்டினான் டிரைவர் மதுரை.

அந்தப் பாவியின் யோசனைப்படி நான் பாகாயம் வருவதற்குள்ளாக தோல்பையிலிருந்து அந்தச் சீட்டை எடுத்து ரகசியமாகத் தில்லையிடம் கொடுத்தான், சிதம்பரம். அவ

ளும் முன்தானையின் மறைப்பில் கையை நீட்டி அருகில் இருந்தவர்கள் கவனிக்காதபடி மிகவும் திறமையுடன் அக் கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டாள். வாங்கிக் கொண்டதோடு விட்டிருந்தால் கூடப்பரவாயில்லை...இரண்டு பேருடைய விரல்களும் அவளுடைய முன்தானையின் மறைவில் எப்படி கொஞ்சிக் கொண்டன, தெரியுமா?

த்தா—போயும் போயும் இப்படிப்பட்ட குணம் உடையவர்களை யெல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டு போகும்படி நம்முடைய தலையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதே!

பாகாயம் வந்ததும் அவள் இறங்கிச் சென்றாள்.

‘பதில் நாளை காலை கட்டாயம் எதிர்பார்க்கிறேன். பதில் காயாகிவிடக் கூடாது. பழமாக இருக்கவேண்டும்’ என்று அவள் காதருகில் கிசுகிசுத்து அனுப்பி வைத்தான் சிதம்பரம்.

அவள் இறங்கும்போதுதான் நான் கவனித்தேன் அவள் கழுத்தில் தாலிக்கயிறு இருந்ததை!

அய்யோ—அய்யோ! என்ன அநியாயம் அக்கிரமம் உலகத்திலேயே நீதி ஒழுங்கு எல்லாம் அழிந்துவிட்டனவா? திருமணம் ஆன ஒருத்தி—அதிலும் அனைவரும் வணங்கத் தக்க ஆசிரியை வேலை பார்ப்பவள் ஒரு பஸ் கண்டக்டருடன் சே, நினைக்கவே அருவருப்பாக இருக்கிறது. வெளியில் சொன்னால் நம்மையே காறித் துப்புவார்கள்! துண்டுக் கடிதத்தின் மூலம் பிள்ளையார் சுழி போட்டுவிட்டார்கள். இனிமேல் நாஸ்தோறும் அவர்கள் தொடரப்போகும் திருவிளையாடல்கள்—கண்ணராவி—கண்ணராவி!

மறுநாள், காலை எட்டரை மணி. நான் காட்பாடியிலிருந்து பாகாயம் சென்று திரும்பி நின்றேன். கண்டக்டர் சிதம்பரமும் டிரைவர் மதுரையும் டி குடிக்க டி கடைக்குச் சென்றனர். ஐந்தாறு நபர்கள் என்னுள் ஏறினர்.

சற்றைக்கெல்லாம் தில்லை வாடிய முகத்துடன் தலை கவிழ்ந்தவாறு நடந்து வந்து என்னுள் ஏறி அவள் வழக்க மாக அமரும் ஜன்னலோரமாக, கவலையுடன் அமர்ந்தாள்.

அவளைத் தொடர்ந்து வந்த அவள் தந்தை தனது ஆட்டுக்கிடாக் கொம்பு முறுக்கு மீசையை மேலும் நன்றாக முறுக்கி விட்டுக்கொண்டு, பட்டாளத்துச் சிப்பாய் நடையுடன் ஏறி, 'அறிவுகெட்ட மடையன் என் பொண்ணுக்கு சிட்டா எழுதி கொடுக்கிறான், சீட்டு! டீ குடித்துவிட்டு வரட்டும். அவன் மானத்தை வாங்கி விடுகிறேன்.' என்று கர்ஜித்தார்.

'வேண்டும்—வேண்டும்—திருமணம் ஆன ஒருத்திக்கு சீட்டு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு பெரிய உத்தமனைப் போல நடிக்கும் அந்த சிதம்பரம் கண்டக்டருக்கு நன்றாக வேண்டும்' என்று மகிழ்ந்த நான் என் விளக்குக் கண்களை கூர்மையாகக் கிக் கொண்டு அங்கு நடக்கப் போவதை அறிய மிகவும் ஆவலுடன் இருந்தேன்.

திருட்டு விழி விழித்த வண்ணம் டிரைவரும் கண்டக்டரும் திரும்பி வந்து ஏறினார்கள்.

உயரே ஏறிய சிதம்பரத்தின் சட்டையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்ட தில்லையின் தந்தை, 'மானங்கெட்ட பயலே! என் பெண்ணுக்கு நீ எப்படிடா சீட்டு எழுதிக் கொடுத்தாய்? நான் தற்செயலாக அதன் புத்தகத்தைப் பார்த்தபோது அது கிடைத்தது. கேட்டால் 'அந்தச் சீட்டு எப்படி வந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது' என்று குழந்தை சொல்லுகிறது. ஏண்டா, அது ஒழுங்காக வேலைக்குப்போய் வருவது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா' என்று அவளை ஒரு உலுக்கு உலுக்கினான்!...

கீழே இருந்தவர்கள் கும்பல் கூட ஆரம்பிக்கவே சிதம்பரம் அவமானம் தாங்காமல் உடல் நடுங்க நா குழர 'ரைட்' கொடுத்தான்!

டரைவர் மதுரை, அந்த ஆண் தன்னையும் எங்கேபிடித்துக் கொள்வாரோ என்ற அச்சத்துடன் அவசரமாக என்னை 'ஸ்டார்டு' செய்தான்!

நான், கண்டக்டர் சிதம்பரம் படும் பரிதாப நிலையைப் பார்த்து என்னுள் மகிழ்ந்தவாறே சாலையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தேன்!

தில்லையின் தந்தை தொடர்ந்தார்:

“என்னடா! கேட்கக் கேட்க பேசாமல் இருக்கிறாய்? கல்யாணம் ஆன பிறகு அது வாத்தியார் வேலைக்குப் போகக் கூடாது என்று உன் அப்பனும் ஆத்தாளும் கண்டித்து மறுமாதமே முறை முறைக்க என் பெண்ணை எங்கள் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டார்களே, அப்போது நீயும் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு பேசாமல் தானே இருந்தாய்? இப்போது அவள் சம்பளம் வாங்கியதும் ஐம்பது ரூபா வேண்டும் என்று வெட்கம் மானம் இல்லாமல் சீட்டு எழுதிக் கொடுக்கிறாயே...”

“இல்லை. வந்து, டிரைவர் அண்ணன் தானே எழுதிக் கொடுக்கச் சொன்னார்” என்று நா குளறி மதுரையைச் சுட்டிக் காட்டினான் சிதம்பரம்.

“அப்படியா?” என்ற அவர், அவனை விட்டு விட்டு, “அடேய், மதுரை பயலே? எல்லாம் உன் வேலையா? அவர்கள் இரண்டுபேரும் கணவன் மனைவிதானேடா? அவர்கள் இரண்டுபேரும் தனியாகக் குடித்தனம் செய்ய புத்திமதி சொல்லாமல் சில்லுண்டித்தனம் செய்யவா கற்றுக் கொடுக்கிறாய்?” என்று ராஜ நடையுடன் டிரைவரை நோக்கி வந்தார்.

அவருடைய போர்க்கோல வருகையைக்கண்ட டிரைவர் மதுரையின் கைகளும் கால்களும் பயத்தால் வெடவெடத்தன, சங்கரன் பாளையத்தைத் தாண்டித் திருப்பத்தில் வந்த

போது சரியாகப் பிரேக் போட்டு என்னைத் திருப்பாமல் தடுமாற்றத்துடன் ஸ்டிரிங்கை விட்டு விட்டான்.

தறிகெட்டு இப்படியும் அப்படியும் அலைந்து ஓடிய நான் சற்றும் எதிர்பாராமல் சாலையை விட்டிறங்கி ஒருமரத்தின் மீது மோதிக் கொண்டேன். என் மூக்கும் முகமும் மரத்தில் நசுங்குண்டு சப்பையாகப் போய்விட்டன.

‘தில்லை—சிதம்பரம்’ விஷயத்தில் பெரிய விபரீதம்நேரப் போகிறது..... வேடிக்கை பார்க்கலாம் என்று ஆவலோடு வாயைப் பிளந்து கொண்டிருந்த எனக்கு அவர்கள் ‘கணவன்...மனைவி’ என்று தெரிந்ததும் என் இதயமே நின்று விட்டதைப் போல பேட்டரி வீக்காகி என்ஜினும் நின்று விட்டது.

அவசியமில்லாமல் மற்றவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையில் தலையிட்டு ஆராயும் அற்பக்குணம் படைத்தவர்கள் இறுதியில் மூக்கு உடைந்து இப்படித்தான் ‘அவமானப்படுவார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக நான் மரத்தடியில் நாதியற்றுக் கிடந்தேன்.

சுவை 6

கசப்பு

“மனிதர்கள், நல்லவை
என்று நினைத்துத் தம்மைச்
சார்ந்தவர்களுக்குச் செய்
யும் நல்ல செயல்களே...
சில சமயங்களில் அவர்
களுடைய விரோதிகள்
இழைக்கும் கொடுமையை
விட அதிகமானதீமையைச்
செய்து விடுகின்றன!”

—வசந்தி

கொடி வழி

“சரி, அம்மா! நீங்கள் சொல்லும் பெண்ணையே திருமணம் செய்து கொள்கிறேன். அப்பாவிடம் சொல்லி சீக்கிரம் நடத்திவிடுங்கள்.”

வாசுதான் இப்படிக் கூறினான். தன் தாயிடம் ‘ஏதோ’ சொல்கிறோம் என்ற நினைவு அவன் எண்ணத்தில் நிழலாடியதே தவிர, ‘என்ன’ சொல்கிறோம் என்ற தெளிவே அவனுக்கு இல்லை.

தன் தாயிடம் சம்மதம் தெரிவித்த அந்த நேரம் முதல், கெட்டிமேளம் முழங்க ஊர்ப்பிரமுகர்களின் வாழ்த்தொலியோடு மாலதியின் கழுத்தில் தாவி கட்டினானே, அந்த நேரம் வரை இருந்த பத்து நாட்களையும் கனவு உலகத்திலேயே கழித்தான். அவன் கண்களுக்கு எந்தப் பொருளும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஐயரின் மந்திரம், அம்மி அரசாணிக் கால்களின் பந்தல் அலங்காரம், உற்றார் உறவினரின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் எதுவுமே அவனுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை! மயக்கம், மயக்கம்! அப்படியொரு மயக்கத்துடன் இலட்சியங்களைப் பறி கொடுத்து விட்டு ஏங்கும் இதயத்துடன் காலத்தை ஓட்டினான்.

அந்த மயக்கம்—

அவன் இந்த உலகத்தையே வெறுத்துப் பஞ்சணையில் படுத்துக்கிடந்த போது, கோட்டுப் பூச்சுடி குங்கும நிறச் சேணையணிந்து, அன்னநடை பயின்று வந்த மாலதி, “பால் பருகங்கள்” என்று கூறி கொவ்வை இதழ்களுக்கிடையில் குறுநகையைச் சிந்த விட்டுத் தன் தளிர்க்கரத்திலிருந்த தங்கக் கிண்ணத்தை அவனிடம் நீட்டினாளே அப்போதுதான் தெளிந்தது! தெளிந்த அவன், அமைதியும் அறிவும் சூழ்ந்திருந்த மாலதியின் முகத்தையே கூர்ந்து நோக்கினான்.

அடுத்த கணம்...!

என்ன நினைத்துக் கொண்டாளோ, அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வேகமாக வெளியே ஓடினான். இரவு முழுவதும் அழுது அழுது தன் விதியை நொந்து கொண்டாள் மாலதி!

மறுநாள் முதல் அவன், தன் மனைவி மாலதியின் முகத்தைப் பார்ப்பது கிடையாது; அவள் சமைத்த சோற்றை உண்பதில்லை; அவளுடைய துணிகளைக் கண்டால் கண்களை மூடிக் கொள்வான்! அவள் நடந்து சென்ற இடத்தில் அவன் நிற்பதில்லை! நடப்பதில்லை அது மட்டுமல்ல; அவள்மீது இருந்த வெறுப்பை வெளிப்படையாகவும் கூறினான்!

அவன் மனமாரக் காதலித்த கமலாவை அதிகாரத்தால் நிராகரித்து விட்டு, மாலதியைக் கட்டாயத் திருமணம் செய்து வைத்தார், அவனுடைய தந்தை! அதை ஆதரித்தாள், அவன் அன்னை! மற்றும் மாலதியை முதலிலிருந்தே அவனுக்குப் பிடிக்காது. இந்த இரண்டு காரணங்கள் போதாவா, அவன் அவ்வளவு வெறுப்புடன் மாலதியை ஒதுக்கி வைப்பதற்கு?

‘வேண்டாம்’ என்றவளை எவ்வளவு கட்டாயப்படுத்தி, கண்ணீர் சிந்தி, பயமுறுத்தித் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள? அவர்களுையெல்லாம் இப்போது பழி தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவன் மனம் வக்கரித்துக் கொண்டது. தன

நிராகரிப்பால் மனம் ஒடிந்துபோன மாலதி மீது அவனுக்கு இரண்டொரு தடவை அனுதாபம் கூட ஏற்பட்டதுண்டு. ஆயினும் அவன் தளர்ச்சியடையவில்லை. திருமணத்திற்குப் பிறகு பையன் படிந்து விடுவான் என்று பேசிய பெரியவர்களின் எண்ணத்தில் மனம் விழுந்தது.

சங்கடமான சிக்கல்களில் சிக்கித் தவிக்கும் அறிவாளிகளின் மனம் கூட எப்படி யெல்லாம் அர்த்தமில்லாத காரியங்களை நினைக்கவும் செய்யவும் துணிகிறது?

வாசு, என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ? திடீரென்று பிறரிடம் பேசுவதைக் கூட நிறுத்தி விட்டான். ஆம், தன் பெற்றோரிடம் கூடத்தான்!

நல்ல உணவு, நல்ல உடை, நல்ல உறக்கம் எதுவும் இன்றி ஒருவரிடமும் பேசாமல் பித்துப்பிடித்த நிலையில் இருந்த வாசுவைத்தான், பழையபடி நல்ல மனிதனாக மாற்றி விட்டான். பங்கயப் பாவை ஒருத்தி!

வாசுவின் வயிற்றில் பயங்கரமான கட்டி ஒன்று வந்தது. அந்தக்கட்டி மரணத்தின் வாயில் வரைக்கும் அவனை அழைத்துச் சென்றதுகூட ஒருவிதத்தில் நல்லதென்றே எண்ணினான் அவன்! இல்லையென்றால், திண்டிவனம் மருத்துவமனையில் அறுவை சிகிச்சை செய்து கொண்டு ஆறுமாதம் வரை தனக் கென்று ஒரு தனிப்படுக்கையில் அவன் படுத்திருக்கமுடியுமா? அழகே ஓர் உருவாகப் பிறந்த ஆரணங்கு வசந்தியைத்தான் அவன் சந்தித்திருக்க முடியுமா?

வசந்தி, ஒரு நாள். கைதேர்ந்த யவனத் தச்சன் செய்த தந்தச்சிலை அவள்!

அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிறகு 'ஆடக் கூடாது, அசையக் கூடாது' என்ற டாக்டரின் கடுமையான உத்தரவை நினைத்துக் கொண்டே படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான், வாசு, திடீரென்று, அவனுடைய மனக்கண் முன்பு, அவன்

தன் உயிருக்கும் மேலாகக் காதலித்த கமலாவின் முகம் தோன்றி மறைந்தது. அவனுடைய திருமணம் நிச்சயமாவ தற்கு முன்பே கமலாவின் தந்தை வேறு ஊருக்கு மாற்ற லாகிப் போய்விட்டார். கமலா, அதன் பிறகு என்ன ஆனால் என்பதை அவனால், அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவன் கமலாவைக் காதலித்தானே தவிர, அவள் அவனை விரும்பி னாளா இல்லையா என்பதைக்கூட அவன் தெரிந்து கொள்ள வில்லை!

உயிரைக் குடிக்கும் கொடிய பாலைவனத்தில் பதை பதைக்கும் வெயிலில் ஆற்றுவாரின்றித் தேற்றுவாரின்றி அனாதையாக நடந்து செல்பவனின் நிலையைப்போல அவன் வாழ்க்கை அமைந்து விட்டதை நினைத்து நினைத்து அவன் மனம் வெதும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

நர்ஸ் வசந்தி, கையில் பழச்சாறுடன் வந்து அவன் அருகில் நின்றாள்.

“வாசு...”

“ம்...”

மெதுவாகக் கண் திறந்து பார்த்தான், வாசு. அவள் தோற்றம் அவன் கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. வண்ண நிலவிலிருந்து பொழியும் அமுதக் கிரணங்கள்ஒன்று திரண்டு இப்படியொரு அழகுச் சிவையாகக் காட்சியளிக் கிறதா’ என வியந்தான் அவன்.

எதிர்பாராத ஏமாற்றத்தால் முடங்கிப் போன இதயம் தன் விருப்பத்திற்கேற்ற ஒரு சம்பவத்தை சந்திக்கும்போது எப்படித்தான் துள்ளிக்குதிக்கிறது! தேங்கிக்கிடந்த உணர்ச்சி வெள்ளம் இரட்டிப்பு வேகத்துடன் அல்லவா எக்காள மிட்டுப் பாய்ந்தோடுகிறது?

மனித மனம் வரையறுக்கப்பட்ட ஓர் இலக்கணத்திற்கு எப்போதுமே கட்டுப்படாதா?

“பழச்சாறு!” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் நெற்றியைத் தன் பூங்கரத்தால் பற்றிக் கொண்டு அவன்
அ. சு.—7

வாயில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊற்றினாள் வசந்தி. வரண்டு கிடந்த பூமி, புதுமழை பெய்தால் குளிர்வதைப் போல உடல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குளிர்ந்து கொண்டே வந்தது. சாறு முழுவதையும் குடித்து முடித்தபோது அவன் உடலில் புதுமையான கிளுகிளுப்பு உண்டாயிற்று. இன்பப் பூரிப்பால் அவன் உள்ளம் சிலிர்த்துக் கொண்டது. வாழ்க்கையில் நிறைவு பெற்றவனைப்போல பெருமூச்சு விட்டான் அவன்.

வசந்தியின் ஓய்வு அறை, வாசலின் படுக்கைக்குப் பக்கத் திலேயே இருந்தது. வசந்தி தன் வேலை நேரம் முடிந்ததும் வாசலின் அருகில் அமர்ந்து அரைமணி நேரமாவது பேசிக் கொண்டிருப்பாள். அவள் நெருங்கிப் பழகப் பழக, தனக்காக இந்த உலகில் இன்னும் கூட யாரோ ஒருவர் இருப்பதைப் போல ஆறுதல் அடைந்தான், வாசு! வாசுவிடம் மிகவும் பக்குவமுடன் பழகினாள் வசந்தி. பார்ப்பவர்கள், அவள் அவனிடம் தனிப்பட்ட ஏதோ ஓர் அன்பு கொண்டிருப்பதாக நினைத்து விட்டால்...? அல்லது அவனே நினைத்துக் கொண்டால்...? இப்படித்தான் அஞ்சினாள், முதலில்.

அவளுக்குத் தெரிந்தே அவள் இதயம் அவனுக்குச் சொந்தமாகி வருவதை அறிந்தாள். அதைத் தடுத்து நிறுத்த அவளுக்குத் தெரியவும் இல்லை; விருப்பமும் இல்லை.

‘வாசுவுக்குத்தான் எவ்வளவு அழகான கண்கள்... எடுப்பான மூக்கு... ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் எவ்வளவு அழகாக எடுத்துச் சொல்கிறார்... நெருங்கிப் பழகும்போது கூட தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப, அன்பாகப் பார்த்துவிட்டுப் பேசாமல் இருக்கிறார். இப்படியே போனால் —? இன்று இரண்டில் ஒன்று நம் எதிர் காலத்தைப்பற்றிக் கேட்டுவிட வேண்டியது தான்...!’

நினைவு அலைகளில் மிதந்தவாறு வீட்டிலிருந்து மருத்துவ கத்திற்குச் சென்றாள், வசந்தி. அவள் சென்றபோது—

மாலதியும் வாசுவின் அன்னையும் அவன் படுக்கையருகில் நின்று கலங்கிக் கொண்டிருந்தனர். தான் வருவதைக் கண்ட அவர்கள் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்வதைக் கவனித்து விட்ட வசந்தி, சற்று தூரத்திலேயே நின்றாள்.

“நாங்கள்தான் உனக்குக் கெடுதி செய்தோம், மாலதி என்னடா செய்தாள்? வாசு அவள் மனதை ஏன் இப்படிப் புண்படுத்துகிறாய்? வாயைத் திறந்து அவளிடம் பேசுடா வாசு!—” என்று அழமாட்டாத குறையாக வேண்டினாள், அவன் அன்னை!

வாசு கண்களை மூடிய வண்ணம் முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டான். வசந்தி மெதுவாக அவர்களிடம் வந்தாள். அவளை வெறுப்புடன் பார்த்துவிட்டு அவர்கள் இருவரும் சென்றுவிட்டனர்.

ஏன், அவர்கள் கண்கள் தன்மீது அப்படி வெறுப்பை உமிழ்ந்து விட்டுச் சென்றன? வசந்தியின் மனம் துணுக்குற்றது.

படுக்கையின் அருகில் அமர்ந்து தன் மெல்லிய பூங்கரத் தால் வாசுவின் அழகு முகத்தைத் தன்பக்கம் திருப்பினாள், வசந்தி. வாசுவின் கண்களில் கண்ணீர் தளும்பிக் கொண்டிருந்தது.

சொந்த வாழ்க்கையில் ஆயிரம் கசப்பு இருக்கலாம். என்ன இருந்தாலும், அவன் திருமணம் ஆனவன் அல்லவா?

‘வேண்டாம், வசந்தி! என்னைத் தொடாதே!’ அவன் மறுகினான். வசந்தி அவன் முகத்தையே உற்று நோக்கினாள். அவளுடைய கண்களில் பயங்கரமான அமைதி நிறைந்திருந்தது. அவளுடைய சிறிய அதரங்களிடையே ஆழங் காண முடியாத புன்னகை ஒன்று தோன்றிக் கண நேரத்தில் மறைந்தது.

‘இங்கு என் தாயுடன் வந்து போனவள் யார்தெரியுமா, வசந்தி? அவன்—!’

வாசு சொல்லி முடிப்பதற்குள், 'வேண்டாம்.. நீங்கள் சொல்லவேண்டாம்' என்று அவன் வாயைப் பொத்தினான், வசந்தி. சொல்ல வந்த விஷயம் வாசுவின் தொண்டையிலேயே நின்று விட்டது.

வசந்தி எழுந்து தன் ஓய்வு அறைக்குப் போய்விட்டாள்.. சற்று நேரம் கழித்து வாசு படுக்கையில் இருந்துகொண்டே அவள் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தான். வசந்தி நாற்காலியில் அமர்ந்தவாறே கூரையை வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

இப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்ததாகவே வசந்தி காட்டிக் கொள்ளவில்லை. வாசுவிடம் அதிகமாக அன்பைக் கொட்டினான். அவள் எங்கேயாவது பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது வேண்டுமென்றே அவன் முகத்தில் தண்ணீர் தெளிப்பான். உடனே 'அடடா! மன்னித்து விடுங்கள். தெரியாமல் பட்டுவிட்டது. என்று கூறிக்கொண்டே தன் கைக் குட்டையால் அவன்முகத்தைக் துடைப்பான். 'உங்களுக்குப் பதிலாக நான் மருந்து குடிக்கட்டுமா?' என்று அவன் மருந்தில் கொஞ்சம் குடித்து விட்டு அவனைக் குடிக்க வைப்பான்!

ஆகா! இந்தப் பெண்களின் மனம் தான் எவ்வளவு விசித்திரமானது! ஒருவனைக் காதலித்துவிட்டால் அவன் மகிழ வேண்டும் என்பதற்காக எதை எதையோ அல்லவா அர்த்த மில்லாமல் செய்து காட்ட விழைகின்றது!

அவனுடைய உடல்நிலை குணம் பெற்றது. டாக்டர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு மருத்துவமனையை விட்டு வெளியே வந்தான், வாசு. அன்று தான் வைக்கும் விருந்தைச் சாப்பிட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினான், வசந்தி. ஆகவே அவள் குடியிருந்த வீட்டிற்குச் சென்றான் வாசு!

உணவு முடிந்தது. வாசு கட்டிலில் படுத்துச் சற்று நேரம் களைப்பாறி உறங்கி எழுந்தான். அவன் அருகில் அமர்ந்தாள் வசந்தி. வாசுவின் முகத்தில் புதியதொரு ஒளி

படர்ந்தது. அவன் இவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு இருந்து எத்தனையோ நாட்களாகிவிட்டன.

நான் ஓர் அனாதை. அப்பா அம்மா இல்லை. என் வாழ்க்கையிலேயே நான் உங்களைத்தான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். காதலித்தேன்! என் இதயத்தில் நீங்கள்நிலையாக இடம் பெற்று விட்டீர்கள்” என்று சொல்லிய வண்ணம் அவன் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டான் வசந்தி.

வாசுவின் இதயத்தில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்த கசப்பான வாழ்க்கை அனுபவங்கள் அவனுள்ளிருந்து வெளிவந்தன.

‘வேண்டாம் வசந்தி, வேண்டாம். நான் காதலித்தோற்றுப் போனவன்; கட்டாயத் திருமணம் செய்து கொண்டவன். அன்று என் அன்னையுடன் வந்தாளே, மாலதி...அவள் என் மனைவி மாலதி! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாததால் நீ என்னைப்பற்றி அதிகம் நினைத்துவிட்டாய். எனக்கு வயது இருபத்தைந்துதான் என்றாலும் வாழ்க்கைப் புயலில் அடிபட்டு, பட்டுப்போனமரம், நான். நீயோ இப்போதுதான் வாழ்க்கைப் பூங்காவில் முதன் முதலாக அடியெடுத்து வைக்கும் அழகு ரோஜா. என்னால் உன் வாழ்க்கை கெட்டுவிடக் கூடாது, வசந்தி!’ என்று தேம்பினான், வாசு.

‘அப்படியா?’ என்று வசந்தி ஆச்சரியப்படவில்லை. ‘எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் என் மனம் உங்களையே நாடுகிறது’ என்று அவன் கைகளை அழுத்திப் பற்றினான், வசந்தி.

சுவலிருந்த கடிகாரத்தில் மணி பன்னிரெண்டு அடித்தது. இரண்டு முட்களும் மெல்ல நகர்ந்தன. சிறிய முள்ளின் மீது பெரிய முள் ஆர்வத் துடிப்புடன் படிந்து, சோர்வுடன் மெதுவாகப் பிரிந்தன.

அன்று மாலை வசந்தியிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டு மரக்காணம் பஸ் ஏறி தன் சொந்த ஊரான

ஆலத்தூருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான், வாசு. ஒரு வாரத்தில் வருவதாக அவனிடம் சொல்லிச் சென்றான். இடையில் இருந்த நாட்களையும் அவனால் நிம்மதியாகக் கழிக்க முடியவில்லை.

மூன்றாம் நாள். கீழ்த்திசையிலிருந்து சூரியன் புறப்படுவதற்கும் வாசு, வசந்தியின் வீட்டெதிரில் நிற்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

உலக இருளை ஒட்டிய உதய சூரியன் வாசுவின் இதயத்தில் மாளாத இருளை உண்டாக்கி விடுவான் என்று யாருக்குத் தெரியும்? ஆம், வசந்தி அந்தவீட்டில் இல்லை. மருத்துவமனைக்கு ஓடினாள். 'வசந்தி அவளாகவே பாலக்காட்டிற்கு மாற்றிக்கொண்டு போய் விட்டாள்' என்ற தகவல் அங்கு அவளை இரு கைநீட்டி வரவேற்றது.

அவளாகவே போய்விட வேண்டிய அவசியம் அதற்குள் என்ன வந்தது? அதுவும் அவனிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல்...?

இடி விழுந்த நாகம்போல நிலையிழந்து விட்டான், வாசு. சேர்ந்த உள்ளத்துடன், ஊர் திரும்பினான். வசந்தி கடிதம் எழுதுவாள் என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால். அது இலவு காத்த கிளியின் கதையாக முடிந்தது. வாசுவின் மனைவி மாலதியோ—

அவனுடைய ஆசை வார்த்தைக்கும் அன்புப் புன்னகைக்கும் கனிவு பார்வைக்கும் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவனுக்காக ஓடி ஓடி வேலை செய்தாள். எல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீராயிற்று. அவனோ மாலதியை நிமிர்ந்தும் பார்ப்பதில்லை. வசந்தியின் நினைவு அவனை நாளுக்கு நாள் வாட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

முதலில் ஒருத்தியைக் காதலித்தான். அந்தக் காதல் தோல்வியில் முடிந்தது. மனைவி அழகிதான் என்றாலும் அவன் மனத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. இரண்டாவதாக வசந்தியைக்

காதலித்தான். இவளோ சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வேறு ஊருக்கு மாற்றிக்கொண்டு ஒடிவிட்டாள்.

சே...! அவன் வாழ்க்கை இவ்வளவு மோசமாகவா அமைய வேண்டும்? பசும் புற்றரை என்று நினைத்துக் கொண்டு ஓடுகிறான்; இவன் கால் பட்டதும் அது கட்டாந்தரையாக மாறி விடுகிறது! தாகத்தைத் தீர்க்கும் தண்ணீர் என்று ஓடுகிறான்; அது இவன் கை பட்டதும் கானல் நீராக மாறி விடுகிறது.

அவன் வாழ்க்கை அவனுக்கே சலித்து விட்டது. அவன் நிலையை நினைத்து அவனே இரக்கப் பட்டுக் கொண்டான். நாம்தான் மற்றவர்களை புறக்கணிக்கிறோமா, அல்லது எல்லோரும் நம்மைப் புறக்கணிக்கிறார்களா? நாம், இந்த உலகத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் வாழவே முடியாதா? என்ற கேள்விகள் அவனைத் தன்னிரக்கத்தில் தள்ளின.

தன்னிரக்கம் ஒருவன் இதயத்தில் குடி கொண்டு விட்டால் அவனால் சிறிய ஏமாற்றத்தைக் கூட சகித்துக் கொள்ள முடியாதபடி மனம் பலவீனம் அடைந்து விடுகிறது..

வசந்தியின் நினைவு அவனை இரவு பகலாக வாட்டியது. எலும்புந் தோலுமாக அவன் உருமாறிவிட்டான். உணவை மறந்து... உறக்கத்தை மறந்து உலகத்தை மறந்து, பைத்தியக்காரனைப் போல் ஆகிவிட்டான்; அவன் மீண்டும் இந்த நிலைக்கு வரக் காரணம்— மாலதிதான்!

மாலதி தன் வாழ்வை நிறைவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சபலத்தால் ஒரு காரியத்தைத் துணிந்து செய்து விட்டாள். அது இன்று எதிர்ப் பலன் ஆற்றுகிறது..

அவளுக்குத் தீராத துன்பத்தை விளைவிக்கிறது. இப்போது அவள் மனதில் புதைந்து கொண்டிருந்த ஓர் இரகசியம் தலை தூக்கி அவளுக்கு பயம் காட்டியது. வசந்தியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டால் அன்றி அது மாளாது போலிருந்தது. வசந்தியின் முகவரி அவளுக்குத் தெரியும். ஆகையால்..

தன்னை மன்னிக்கும்படி வசந்திக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அதன் பிறகே அவள் மனம் அமைதி பெற்றது. ஆனால் அந்த அமைதியைக் கெடுப்பதற்கு அடுத்த வாரமே வசந்தியிடமிருந்து அவளுக்குப் பதில் வந்தது. குமுறும் நெஞ்சத்துடன் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துக் கொண்டே வந்தாள்.

‘மாலதி! நீ என் வாழ்வின் இன்பத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டாய். வாசு உனக்குத்தான் சொந்தம் என்று நீ உன் தாலியைக் காட்டி வாதிட்டாய். உனக்குச் சமாதானம் சொல்ல முடியாத நான், உடனே இந்த ஊருக்கு மாற்றிக் கொண்டேன். இனி, பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? இதில் மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?’

‘அவர் மன மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தால் எனக்கு அதுவே போதும் என்று எண்ணினேன். உன கணவரைக் காப்பாற்றுவதற்கு நீ செய்த காரியமே அவருடைய வாழ்க்கையைப் பாலைவனமாக்கி விட்டதாக எழுதியிருக்கிறாய்!’

‘மாலதி! இப்படித்தான் மனிதர்கள் நல்லவை என்று நினைத்துத் தம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்குச் செய்யும் நல்ல செயல்களே, சில சமயங்களில் அவர்களுடைய விரோதிகள் இழைக்கும் கொடுமைகளைவிட அதிகமான தீமையைச் செய்து விடுகின்றன. பாலக்காடு வந்த பிறகு அவருக்குக் கடிதம் எழுத வேண்டும் என்று எத்தனையோ தடவை முயன்றேன். ஆனால், அந்தக் கடிதம் உன்னை வேதனைக்குள்ளாக்கி விடுமோ என்று அஞ்சி எழுதாமல் நிறுத்திக் கொள்வேன். உனக்கு நன்மையைச் செய்வதாக எண்ணி அவருக்குத் தீமையைச் செய்து விட்டேன். நான் கடிதங்கள் தீட்டியிருந்தாலாவது ஒரு வேளை அவர் நலமுடன் இருந்திருப்பாரோ என்னவோ...?’

‘மாலதி! இனி என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியாது. இப்போது மரணப் படுக்கையில் கிடக்கிறேன். ‘தீராத மன நோய்’ என் உடலை உருக்கி விட்டது. உயிருக்காக மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது கூட ‘காதலுக்காக இறக்க

கிறோம் என்ற எண்ணம் என்னை ஆறுதல் படுத்துகிறது. காதலுக்கு எவ்வளவு சக்தி இருக்கும் என்பதை இன்று உணர்கிறேன். அதை உணரும் போது என்னையும் வாசுவையும் தவிர இந்த உலகின் வேறு எந்த நினைவும் நிபந்தனையும் வந்து என்னைச் சலனப் படுத்தவில்லை.

‘எனக்கு ஒரே ஒரு உதவி செய், மாலதி! நான் வாசுவின் புகைப் படத்தை அணைத்துக் கொண்டு இறக்கும் துர்ப்பாக் கியமான நிலைக்கு என்னை ஆளாக்கி விடாதே! அவருடைய மடியில் இருந்து உயிரைவிடும் நல்ல வாய்ப்பை எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால்...மாலதி உன்னைத் தெய்வமாகப் போற்றுவேன். அதைச் செய்வாயா, மாலதி?

‘என்றும் அவருடைய, வசந்தி,

கடிதத்தைப் படித்து முடிந்ததும் பொங்கி வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தாள், மாலதி. தீவிரமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். பெண்மையின் இயற்கையான சக்தி கட்டுக் கடங்காமல் ஆட்டம் போட்டது.

கூடத்தில், கண்களை மூடிய வண்ணம் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த வாசுவை எழுப்பினாள், மாலதி. திடுக்கிட்டுக் கண் திறந்த அவன், மாலதியின் கண்களிலிருந்து வீசிய பயங்கரமான பேரொளியைக் கண்டு திகைத்து விட்டான்.

‘எழுந்திருங்கள்! இப்போதே பாலக்காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்!’ அவசரப்படுத்தினாள் மாலதி.

பாலக்காடு என்றதும் வாசுவின் மக்கிப் போன இதயத்தில் வசந்தியின் கவனம் முளைத்தது.

‘பாலக்காட்டிற்கா? அங்குதானே வசந்தி?’ ஆவலின் எல்லைக் கோட்டில் நின்றான், வாசு!

வாசு துள்ளி எழுந்தான். ‘மாலதி’ என்ற அன்புச் சொல் அவன் நெஞ்சின் அடித்தளத்திலிருந்து கிளம்பி அறை முழு

வதும் எதிரொலித்தது. மாலதியை அணைத்துக் கொண்டு அவள் கண்ணங்களில் பிறை நெற்றியில், மலர்க் கண்களில் செவ்வதரங்களில் மாறி மாறி, மாற்றி மாற்றி முத்த மழை பொழிந்தான். மாலதி மெய் மறந்து போனாள்! இந்த உலகில் அவள் பெற வேண்டிய பேற்றையெல்லாம் ஒரே நெடியில் பெற்று விட்டதைப் போல களிப்பெய்தினாள். வாசுவின் மனம் மகிழ்ச்சிக்காக தன்னுடைய எல்லாச் சுகங்களையும் துறப்பதற்குத் தயாராகி விட்டாள்.

எவளைப் பார்ப்பதற்கும் விருப்பப்படாமல் வெறுத்து ஒதுக்கி, வந்தானோ எவளுடைய பேச்சும் செயலும் தனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்று வெளிப்படையாகக் கூறி வந்தானோ அவளை, அந்த மாலதியை வாசு அன்பு பொங்க அணைத்துக் கொண்டான்.

துன்பத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டு, துணை செய்ய வருபவர்கள் விரோதிகளாக இருந்தாலும் அவர்களுக்காக கடின நெஞ்சங்கூட நெக்குவிட்டு நெகிழ்ந்து விடும் போலும்! வெறுப்புக்கூட விருப்பமாக மாறி நட்புக் கொள்ளும் போலும்!

வாசு தலைகால் தெரியாமல் குதித்தான். அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? என்ன செய்கிறோம் என்பதே அவனுக்குப் புரியவில்லை. இப்படியும் அப்படியும் ஓடினான். “நான் இப்போதே பாலக்காட்டிற்குப் போகிறேன். நீ கூட வா மாலதி! இருவரும் போகலாம்” என்று அவள் கையைப் பற்றி இழுத்தான்.

இருவரும் அப்போதே புறப்பட்டனர். மறு நாள் பாலக்காடு போய்ச் சேர்ந்தனர்.

வசந்தியின் நிலையைக் கண்டதும் இருவரும் புழுவாய்த் துடித்தனர். வசந்தி படுக்கையில் கிடந்தாள். அவள் உடல் எலும்புக் கூடாக இருந்தது. அவளைச் சூழ்ந்திருந்தோர் அனை

வரும் அமைதியாக நின்றிருந்தனர். 'வசந்தி...வசந்தி' என்று கூவிக் கொண்டே விம்மி விழுந்தாண் வாசு. வசந்தி வாய் திறந்து அவனிடம் பேசவில்லை. அவளுடைய பேசும் விழிகள் பேச்சற்று முடிக்கிடந்தன. ஆம்! அவர்கள் வருவதற்குள் வசந்தி மனக்குறையுடனேயே இந்த உலகத்தை மறந்து விட்டாள். உயிர் பிரியும் "நேரத்தில், "வாசு...வாசு" என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்ததாக அங்கிருந்தோர் கூறினர்.

மாலதி கைகளால் தன் முகத்தில் அறைந்து கொண்டு 'கோ' வென்று அலறினாள். வாசு சுவரிலும் தரையிலும் தலையை மோதிக்கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதான். 'வசந்தி—வசந்தி' என்று அடித்தொண்டையால் கத்திக் கத்தி அழைத்தான். யாருடைய பிடிக்கும் அடங்கவில்லை. 'என் வசந்தி, ...என் வசந்தி என்னைக் கூப்பிடுகிறாள், என்று கூவிக் கொண்டே ஓடினாள். அவன் கால்கள் போன பக்கமெல்லாம் ஓடினாள். அன்று அவனுடைய இதயத்தில் எழுந்த கொந்தளிப்பு அதன் பிறகு அடங்கவேயில்லை.

ஆம்! இன்று கூட வசந்தி... வசந்தி என்று கத்திக் கொண்டு பைத்தியக்காரனைப் போல ஊர் ஊராகச் சுற்றி அலைந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

தன்னிரக்கப் பள்ளத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் மனித மனம் எதிர்பாராமல். இன்பத்தின் உச்சியில் ஏற்றப் பட்டு அடுத்த கணமே சந்தர்ப்பச் சூழவளியால் ஏமாற்ற மென்னும் படுபாதாளத்தில் அழுத்தப்பட்டால் அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா? நிச்சயமாக முடியாது! ஆதாரம்...! வாசுவின் வாழ்க்கை!

வாசுவின் உறுதியற்ற சஞ்சல மனத்தால் இரண்டு பெண்களின் வாழ்வு மட்டும் பாழாகவில்லை. அவனுடைய நல்வாழ்வும் அஸ்தமித்து விட்டது!

நீங்கள் உங்கள் துணைவியுடன் சேர்ந்து வெளியில் போனால், அழுக்கேறிய கந்தல் துணிகளையும் கிழிந்தகோணிப் பட்டைகளையும் கட்டிக் கொண்டு தலை விரிகோலமாக இருக்கும் ஒருவன் ஓடி வந்து உங்கள் எதிரில் நின்று கொண்டு,

“இந்த உலகத்தில் ஒருவரும் காதலிக்கக்கூடாது. கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. தனித்தனியேப் போங்கள். இல்லையென்றால் உங்கள் மண்டையைப் பிளந்து கொன்று விடுவேன்!”

என்று கத்துவான். நான் உங்களை மிகவும் அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவன் கர்வம் பிடித்தவன் என்று எண்ணி அவனை அடித்துவிடாதீர்கள். அப்படிப்பட்ட யாராவது ஒருவனை நீங்கள் சந்தித்தால் தயவுசெய்து எனக்குத் தெரிவியுங்கள்.

ஏனென்றால், அவன் தான் என் உயிருக்கு உயிரான நண்பன், வாச;

